

ଅନ୍ତର୍ଜାଲ

କୃତ୍ୟାମାପିତା:

ଭାରତୀୟ

ଧ୍ୟାନପିତା

ခိုက်စာရင်းများ

ပြည်ထောင်စုမြို့ဂွဲရေး
တိုင်ရင်းသားစည်လုံးညီညွတ်မှုမြို့ဂွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တဲ့ခိုင်မြို့ရေး

ဒီဇာရေး
ဒီဇာရေး
ဒီဇာရေး

ပြည်သူ့ဆောင်ရွက်ချောင်း

- ❖ ပြည်ပအားကို ပုံစံနှုန်း အဆိုးမြှင့်ပါဒီများအား ဆန္ဒကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ဖွံ့ဖြိုးအေးချမ်းရောက်နှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ယှက်ဆီးသူများအား ဆန္ဒကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ထုတ်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန္ဒကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပအားယှက်သမားများအား ဘုရားရန်သူအောင်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ဆုက် (၄) စု

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ရပ်စွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ❖ နိုင်မာသည့်စွဲစည်းလုံးပုံးအခြေခံဥပဒေအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စွဲစည်းပုံးအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ စောင်စိုးဖြီး တိုးတက်သာ နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရုပ်တည်ဆောက်ရေး။

ဝါယာရေးတည်ဆုက် (၅)

- ❖ စိုက်ပို့ရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားသို့မဟုတ်မှုအကျဉ်းလည်းကောင်း၊ ဘက်စွဲစွဲ့ဖြီးတိုးတက်အာင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပါပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရေးအနှံးများပိတ်ပေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်သို့မဟုတ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွဲ့အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရုံးသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ကျမှုရေးတည်ဆုက် (၆) စု

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ခါတ်နှင့်အကျဉ်းစာရိတ္ထမြှင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ အတိုဂုဏ်ပြင်မားရောက်နှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွှေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ၊ မပျော်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချင်စိတ်ခါတ်ရှင်သန်ထက်ဖြစ်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်းမာကြုံ့နိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမျက်နှာပြုချက်အမှတ်	-	၂၀၁၁၁၇၀၈၀
မျက်နှာပြုချက်အမှတ်-		၂၀၁၀၅၃၀၀၀
အမျိုးဒီဇိုင်း	-	ကိုသန်း
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်မိုးသီတာ (စီးမိုးစာပေ) (မြ-၁၃၀၂)
		အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ	-	ဦးမြင့်သန်း (မြ-၁၄၉၀၂) ခံယ်အော်ဆက် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
အတွင်းပလ်	-	အောင်ယ်းလွင်
စာအုပ်သူ	-	ကိုသန်းငြေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	၂၀၀၀ ရန်း နိုင်ဘာလ။ ပထမအကြိမ်။
အရှင်ရေ	-	၂၀၀
တန်ဖိုး	-	၁၀၀၀ ကျပ်

ଓଡ଼ିଆ

ଭାବାପିତା:

ଫିଲ୍ମ ଚିତ୍ର

ଗୀର୍ଦ୍ଦିଃ ଏକ ଦୋହନ୍ତିଲିଃ ପିତର ସମ୍ବ୍ରାହିଃ ତାତୋହନ୍ତି
 ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଃ ଲୁଣ୍ଡତ ମଙ୍ଗଳନ୍ତି ଦେଖାନ୍ତି ॥ ଯାହାକିମାନ ମହିନିରତାଙ୍ଗାପ୍ରି
 ପ୍ରିଣ୍ଠିତ ପ୍ରିଣ୍ଠିତଙ୍କିରଣିଃ ନେତର ଶତର ଦୂରର ଲୋକି ଶାଶ୍ଵତ ଧରଣିଃ ଅଛି
 ବାଜାହାର ପ୍ରିଃ ଲିଙ୍ଗିକ ପିତର ସମ୍ବ୍ରାହି ॥

ହାହଃ । । ।

ଦୋହନ୍ତି ଗଯାଙ୍କିର ଦୂରର ଲୋକି ଅନ୍ତର ଧରଣିଃ ଅବାଧିଃ ଫେଣ୍ଟିଷ୍ଟି
 ତା ତାତୀର୍ଥୀ ମୁକ୍ତି ଶାଶ୍ଵତ ଧରଣିଃ କିମିଲିଲନ୍ତି ଶିତର ଯାତ୍ରାକିମ୍ବିତ
 ଦୋହନ୍ତି ଫେଣ୍ଟିଷ୍ଟି ॥

ଫୁଲ୍ଲିକାନ୍ତି ଦୋହନ୍ତି ଫେଣ୍ଟିଷ୍ଟି ଆତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟାକାପିନ୍ଦିଃ
 ଏକାଶର ଅନ୍ତର ମହିନିରତାଙ୍ଗାପ୍ରିଣ୍ଠିତଙ୍କିରଣିଃ କିମିଲିଲନ୍ତି ଦୂରର
 ଲୋକି ଶାଶ୍ଵତ ଧରଣିଃ ଅବାଧିଃ ଫେଣ୍ଟିଷ୍ଟି ॥ ଯାହାକିମାନ
 ଦେଖାନ୍ତି ପ୍ରିଃ ଲିଙ୍ଗିକ ପିତର ସମ୍ବ୍ରାହି ॥

‘ଦୋହନ୍ତି ପ୍ରିଃ ଶାଶ୍ଵତ ଧରଣିଃ ଏକାଶର ଅନ୍ତର ମହିନିରତାଙ୍ଗାପ୍ରିଣ୍ଠିତଙ୍କିରଣିଃ
 ଏକାଶର ଅନ୍ତର ମହିନିରତାଙ୍ଗାପ୍ରିଣ୍ଠିତଙ୍କିରଣିଃ କିମିଲିଲନ୍ତି ଦୂରର
 ଲୋକି ଶାଶ୍ଵତ ଧରଣିଃ । । । ।’

သုစက္ကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံက-
 ‘ဟူတ်တယ် ကျေပြလည်း မဟုတ်တာမလုပ်တော့ဘူး’
 ရှုတ်တရှုက်ထွက်လာတဲ့အသံခကြာင့် သူလည်းလန့်ဖုပ်ပြီး နောက်
 လည့်ကြည့်လိုက်တော့-

ကော်ကို။ သူမီးကော်ကို။ သူကို ထောင်တဲ့ရောက်အောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့
သူမီး။ သူလည်းသူမီးကိုဖြင့်တော့မျက်လုံး၊ ပြီးပြီး-
‘ဟင်၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်း၊ မင်းလည်း လွှတ်လာပါ’
ဆိုတာကို သူမီးက မူမူလေးပြီးပြီး-
‘တစ်မှတည်းပဲဗျာ၊ အတူတူပဲ လွှတ်မှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား၊ အင်း၊ ၊
ကော်းလေစ၊ ကောင်းလေစ’

ହୁଏବାରେ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷମିତିରେ ପାଇଲାମା । ଯାତ୍ରାରେ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷମିତିରେ ପାଇଲାମା ।

၁၀၅

ဝက္ခားမကျေမန် တောက်ခတ်လိုက်သည်။ သူခိုးကတော့ ခပ်တည် တည်ပင်။ ဝက္ခား သူခိုးကို ကြည့်မရပေမယ့် ဘာမှမလဲပဲ့ဘဲ။ သူကိုယ်တိုင် အခုံမှုထောင်ထဲကထွေးရှိပြီး ပြန်မဝင်ချင်။ ထို့ကြောင့် စကားနည်းရုံစဲ သဘောဖို့သာ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် အိမ်ပန်ရန်ပိုင်လိုက်သည်။

ခြေလှမ်း လေးငါးလွမ်းလောက်မှာပင် အနောက်မှုကပ်ပါလာသော ခြေသံကြား၍ မသက်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော လျဉ်းမကြဉ်းသေး။ နောက် တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း ခြေသံကြားရတုန်း။ မသက်၍ လျဉ်းကြည့်လိုက် တော့-

inc

သူခိုး။။။ သူခိုးက သူနောက်က ကပ်ပါလာသည်။ သူခိုး သူနှင့်ကပ်ပါလာသည်ကိုမြင်တော့ ဝက်းလည်းမှက်လုံးပြားသားပြီး-

‘ଭାଣ୍ଡ... ମଣ୍ଡଃ ମଣ୍ଡଃ ଚିନ୍ତକାରୀଙ୍କରୁ ହାଲିଗିଲୁବ୍ଦିତାଲେଗୁ ହେ’

ဝက္ခိုး ဒေါသတက္ခိုးအောင်သံ။ သခိုးကမထိတရီပိုးပိုး-

‘ခင်ဗျားနောက်ကို လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာပါဘဲ ဘဲ’

‘ဟင် . . . မင်း မင်းအိမ်က ဘယ်မှာမြိုလိုလဲကွဲ’

‘ကျွန်တော့အိမ်ကလား’

ဝကြီးစကားကို သူခိုးက ဒူးလေးနှင့် ပခံးလေးတစ်ခြမ်းစောင်းပြီး ပြီး
လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ-

‘ကျွန်တော့မိန်းမရှိတဲ့အိမ် ကျွန်တော့အိမ်ပေါ့ပျော်ဟား။ ဟား။ ဟား’

‘ဟင်’

သူခိုးစကားကြောင့် ဝကြီးကြိုက်သေ သေသွား၏။

သူခိုးမိန်းမ သရဲဗလာ။ သရဲဗလက ဝကြီးမိန်းမသူဇာညီမ။ သူဇာညီမ ဆိုတော့ ဝကြီးခယ်မ။ ဒီအတိုင်းဆို သူခိုး သူမိန်းမ အိမ်ပြန်မည့်ဆိုတာ သူအိမ်ပြန်တာနှင့်အတူတူပင်မဟုတ်လား။ သူဇာနှင့် ဝကြီးခယ်မသရဲဗလ တို့က တစ်အိမ်တည်းနေသူတွေလေ။

ဝကြီး ချက်ချင်းခေါ်းရှုပ်သွား၏။ ထောင်ကထွက်လာခြင်း သူခိုးတစ် ယောက်အိမ်ခေါ်သွားဖို့ မည်သူက ခေါ်သွားချင်မှာလဲ။ ယခု သူမခေါ်ပါဘဲ သူခိုးက သူအိမ်အလိုအလျောက် ရောက်ရတော့မည့်အခြေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ချုပ်စွာနဲ့ပဲ-

‘ဟာ . . ဟောကောင် အဲဒါဂိုအိမ်ကွဲ၊ မင်းအိမ်မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်ထား’

သူရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားကို သူခိုးက နိုင်ငံခြားမင်းသားဟန်နှင့် ပခံးတွေနဲ့ပြီးကာ-

‘ကျွ်ပိပါတယ်ဗျာ’

‘သိရင် ဘာလိုလိုက်နေရတာလဲ’

‘အဲဒီအိမ်မှာ ကျွ်မိန်းမလွန်းငြေးငြေးရှိတယ်လေ’

‘ရှိတော့’

‘ကျွ်မိန်းမ ကျွ်ခေါ်ပြီးသွားမှာပါ’

သူခိုးစကားကြောင့် ဝကြီးပော်သွားသည်။ ဒါ နှစ်ရှည်လများ သူမျှော်လင့်နေသည့် မျှော်လင့်ချက် မဟုတ်ပါကလား။ လွန်းငြေးငြေး(ခေါ်)

သရဲပလကြီးကို သူအစိမ့်မှ နှင့်ထုတ်ချင်နေသည်မှာ ကြောမှုပဲကိုး။ အရှင်း
လင်းဆုံး ပြောရလျှင် သူ ထောင်ထဲမဝင်ခင်ကတည်းကပင်။ ယခု သူခါး
ကျော်ကိုက သူရဲ့မိန်းမ၊ ဝကြီးရဲ့ချယ်မ သရဲပလကိုအစိမ့်ထဲမှ ခေါ်ထုတ်
သွားမည်ဆိုတော့ သူလောက်ပျော်မည့်လူ ဘယ်မှာရှိအဲနည်း။ ထိုကြောင့်-

‘မင်း တကယ်ပြောတာနော်’

‘ကျော်ကို ကတိပါ’

‘အေး... ဒါဆို မြန်မြန်လိုက်ခဲ့’

ဝကြီး မလုပ်ဖူးသောအလုပ်ကို လုပ်လိုက်သည်။ ဒါကတော့ သူခါး
လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ခြင်းပင်။နောက် အားပါသောမြှုလှမ်းမျိုးနှင့်။

* * *

ခါတိုင်းဆို ဗလသံးတန်ကြောင့် (ဘီလူးဗလ သူ
ယောက္ခမ၊ သရဲဗလ သူခယ်မ၊ အာနိုးဗလ သူမိန်းမ)
ဆူသံဗျာယာခတ်နေတတ်သော သူအိမ်ကလေး ပြိုးအေး
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ယခင်က သူစိုက်ပိုးထားသော သစ်
ပင်ပန်းပင်များသည်လည်း နို့ကလိုမဟုတ်ဘဲ ညီးနွမ်း
ရင့်ရော်နေပြီ။

ပြော၍ . . သူမရှိတော့လည်း သူသစ်ပင်များကို ဂရု
မစိုက်ကြတော့ပြီထင့်။

‘သူဇာ . . သူဇာ . . သူဇာ’

ဝက္ခိုးရဲ့ အသံမြှင့်ခေါ်သံ။ အထဲမှ ဘာမှ လူပ်ရှားမှု
မမြင်ရ။ ရုတ်တရက် ဝက္ခိုးကြောင်သွားသေး၏။ နောက်
မှ ပြော၍ ဒီကောင်မတွေ အိပ်များနေကြလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ထုံးစံအတိုင်း အိမ်လည်အတင်းတုတ်နေကြလား

မသိဟု စဉ်းစားမိပြီး အိမ်ခြီးထဲဝင်ကာ အသံထပ်ဖွေ့ချုံ ခေါ်လိုက်သည်။
သူနောက်က သူခိုးကပ်လျက်။ ..

‘သူဇာ.. သူဇာရွှေ.. သူဇာ’

အိမ်တံသိုး ဖျက်ခန့်ပွဲလာ၏။ ဝကြီးဝမ်းသာအားရပြု အိမ်ပေါက်ဝ
နားပြေးသွားရင်း-

‘သူဇာ.. သူဇာ.. သူဇာ ဟင်’

သူအောင်သံမဆုံးခင် အိမ်ထဲကထွက်လာသောအရိုင်တစ်ခု။ ကြည့်
လိုက်တော့ သူမိန်းမသူဇာမဟုတ်။ လူကြီးတစ်ယောက်။ သူမသိသော
လူကြီးတစ်ယောက်။

‘ဘာကိစ္စရှိလိုလဲကဲ့့’

လူကြီးရွှေအမေး။ ဝကြီး ရှုတ်တရက်ကြောင်နေသေးသည်။ နောက်မှ
သတိရသွားပြီး-

‘ဟိုလေ.. သူဇာ သူဇာ တို့.. .’

သူရွှေအမေးကို လူကြီးက ဦးဝမ်ချားမျက်မှောင်ကြတ်နည်းအတိုင်း
ကြတ်ပြီး-

‘ဘယ်က သူဇာကိုပြောတာလဲ’

လူကြီးရွှေစကားကြောင့် ဝကြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် လက်ညီးတောင်
ထိုးမြောက်ထိုးဖြစ်သွားပြီး-

‘ဟိုလေ.. ဒီအိမ်က သူဇာတို့၊ လွန်းငွေးငွေးတို့’

လူကြီးက ခေါင်းကိုကုံးတို့ကြတ်စဉ်းစားရင်း-

‘သို့.. . ဒီအိမ်ကို ဟိုးအရင်က ရောင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်မတွေကို ပြော
တာထင်တယ်၊ သူတို့က ဒီအိမ်ကို ဦးငွေးမောင်တို့ဆီရောင်းပြီး ဦးငွေးမောင်
ဆီကမှ မသန်းရှိ၊ မသန်းရှိဆီကမှ ဦးတို့ပြုနိုင်ယ်ထားတာကဲ့့’

‘ချုံ’

ဝကြီး မျက်စီများ ပြောဝေမှုးမိုက်မတတ် ဖြစ်သွားရ၏။ သွားပြီ။ သူမရှိ
ခင် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပပ် အသံးမကျသည့်သူမိန်းမ အာနိုးပလက
သူ အနှစ်နှစ်အလလ ကြီးစားစုံဆောင်းဝယ်ယူခဲ့သော အိမ်ကလေးကိုအပြီး

တိုင်ရောင်းချသွားပြီ။ ရောင်းတာတောင်မှ ဝယ်လက်သုံးလက်တောင်
ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ သူထောင်ကျသွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ရောင်းချသွား
ခဲ့ဟန်တူသည်။
‘တောက်’

တောက်ခတ်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ စိတ်ရှုပ်လွန်း၍ ခေါင်း
ကိုခံပြုကြမ်းကြမ်းယမ်းခါလိုက်သည်။ ယခုမှ သူဘဝက သောင်ပြင်မှာလွှတ်
သောခွေးလို ဘယ်ပြေးလိုပြီးရမှန်းမသိတော့။ အလုပ်ကလည်းမရှိ နေစရာ
ကလည်းမရှိသေး။ သူဘဝကိုပြန်တွေ့ပြီး ရင်လေးသွားမိ၏။ နောက်မှ
အားတင်းပြီး အသက်ကိုခံပြုပြင်းပြင်းရှုံးဆွင်းကာ-

‘တော်ပြီ . . . ပြီးခဲ့တာတွေ ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ကစပြီး
ငါခြေထောက်ပေါ် ငါရပ်ပြီး အလုပ်ပြန်ကြီးစားတော့မယ်’

ဝကြီး၏ကြီးဝါးသံ။ သူရဲ့နောက်က ထွက်ပေါ်လာသော ညောင်နာနာ
အသံက-

‘ဟူတ်တယ်၊ ကျွ်ပြုလည်းအဲလိုပဲ’

ဆိုတဲ့အသံကြားလို လူည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူခိုး။ သူခိုးကျော်ကို။

သူလူည့်ကြည့်လိုက်တာမြင်တော့ ရှုက်ကိုးရှုက်ကန်းနှင့် ပြတိတိပြီး
ကြည့်နေသေး၏။ ဒါကိုဝကြီးက-

‘ဟေ့ကောင်၊ အောင်မာ သူခိုးကများ အလုပ်ကြီးစားမယ်လေး
ဘာလေးပြောရအောင်၊ ဘာလဲ မင်းကြီးစားပြီး ခိုးစားဦးမှာလားကျ၊ ဟေ့’

ဆိုတော့ သူခိုးက သူရင်ဘတ်ပြားပြားသေးသေးကိုကော့ လက်သီး
ကိုဆုပ် ဟန်တင်းပြီး-

‘ကျွ်ကိုအဲလိုမပြောနဲ့၊ ကျွ်တစ်သက်လုံး မခိုးစားတော့ဘူးလို့
သံနှုန်းချလိုက်ပြီ’

သူခိုးရဲ့ ပြတ်သားတဲ့စကားကြားတော့ ဝကြီးဝမ်းသာသွားသည်။ ဒါ
ကြောင့် အားရဝမ်းသာပြီးပြီး-

12 နှမဲးစွာ

‘အေး . . . ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းဘာလုပ်စားမလဲ’
‘လိမ့်စားမယ်’
‘အမ်’

* * *

နှမဲးစွာ

ဝက္ခိုး ဘယ်သွားရမှန်းမသိပြစ်နေသည်။ အစိမ်က
လည်းမရှိ။ အလုပ်ကလည်းမရှိဆိုတော့ သူဘဝက္ခိုး
ယောင်လည်လည်ပြစ်နေပြီ။ အရင်လုပ်နေကျ ပွဲစား
တန်းသွားတော့လည်း သူနဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပွဲစားမျိုးမြင့်
ထွန်းက-

‘အေးကွာ မင်းကနာမည်ပျက်ရှိသွားပြီဆိုတော့
ဒီအလုပ်ထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ လွယ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာက
မင်းဘယ်လိုပြောပြော ယုံကြောမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်
တခြားမှာသာ’

မျိုးမြင့်ထွန်းစကားကို ဝက္ခိုးဆက်မကြားရဲတော့။
ခေါင်းကိုင့်ရင်းသာ-

‘ငါနားလည်ပါတယ်သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါဘာသာ
ငါသာ’

သူစကားကိုပင် သူဆက်မကြားချင်တော့။ မျိုးမြင့်ထွန်းက-

‘မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး’

ဆိုတာတောင် မာနနဲ့မယူဘဲ-

‘ရပါတယ်သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ ဒီလောက်မည့်သေးပါဘူး’

ဆိုပြီး အတင်းထွက်ခဲ့ပြီလေ။

အခုံ သူ နောင်တရန်ပြီ။ ပိုက်ကလည်းဆာ သွားစရာကလည်း

မရှိ။ ဘယ်သွားလို့ သွားရမှန်းလည်းမသိဘဲ ယောင်ပေပေဖွစ်နေမိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ-

‘ဘယ်နယ်လကိုဝကြီး၊ ပိုက်က ဆာနေပြီမှတ်တယ်၊ ဟင်း . . . ဟင်း’

ဆိုတဲ့ ခနိုးခနဲ့ အသံကြားလို့ လူည့်ကြည့်လိုက်တော့-

‘ဟင်း’

သူ့ဗိုးကျော်ကို အောင်မာ၊ ထောင်က ထွက်ခဲ့သလိုမျိုးတောင် မဟုတ်

ဘဲ၊ အဝေတ်အစား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့အပြင် ခါးမှာလည်း

ဟင်းဖုန်းနဲ့ဘာနဲ့။ ဒီကောင့်ကို ဒီလိုပုံမျိုးတွေ့လိုက်တော့ ဝကြီးကိုယ့် မျက်စိ

တောင် လိုက်မယုံချင်။ ဒါနဲ့ပဲ-

‘ဟင်း . . . ဟင်း . . . မင်း’

‘ဘဲ . . . ဘဲ၊ သိပ်မအဲ့ဉာဏ်ပါနဲ့ ဒါအစပဲရှိသေးတယ်၊ နော်း ခင်ဗျား ပိုက်သိပ်ဆာနေမှာပဲ့’

ဝကြီး ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ ခေါင်းတရစ်ညိုတ်မိသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူခေများလည်း အမှန်တကယ်ဆာလောင်နေပြီလေ။

‘ဒါနဲ့ မင်း မင်း ငဲ့ကိုကျွေးဖို့ ပိုက်ဆံရှိလို့လား’

သူ့ဗိုးက မထိတရို ပြီးပြီး-

‘အခုံတော့ ဘယ်ရှိခိုးမှာလဲဗျား’

‘ဟင်း’

‘ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာပဲစားဖို့သောက်ဖို့အပြင် တည်းဖို့ခို့ဖို့ ပိုက်ဆံပါရှိလာမှာပါ’

သူစကားကြောင့် ဝကြီးမျက်လုံးပြုး ဆံပင်များထောင်သွားသည်။

‘ဟင် ဒါဆိုမင်းဘာလုပ်ခိုးမှာလဲ’

သူစာကားမဆုံးခင် သူခိုးကဖြတ်ပြီး-

‘ဘာမှုမေးမနေနဲ့ ဟိုမှာကားလာနေပြီ၊ လျမ်းတားလိုက်ခိုး’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်း ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ ပြတ်လာတဲ့တော့
တစ်စီးကို လျမ်းတားလိုက်သည်။ တဏ္ဍာစီရောက်လာတာနဲ့ ကျော်ကိုက ကား
ခေါင်းခန်းဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

‘အေးပျေး အေးပျေး အေးပျေး ကလေးလုပ်ချင်လို့ ကုန်ခြာက်ပစ္စည်း
ဘယ်သွေးစုံတုံး ကားဆရာ’

သူအမေးကို ကားဆရာက မျက်မှောင်ကြုံတ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

‘ညောင်ပင်လေးသွေးဆို စုံလောက်ပါတယ်ဆရာ’

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက-

‘ဒါဖြင့် ညောင်ပင်လေးသွေးသာမောင်းဗျာ’

ကားက ဘီးလို့စွားပြီ။ ဝကြီးကတော့ ကျော်ကိုဘာလုပ်လို့ လုပ်နေ
မှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကားပေါ်ပါလာသည်။ မမြင်ရတာကြာ၊
မရောက်တာကြာတဲ့ မြင်ကွင်းတွေမြင်တော့ ဝကြီးအခုံကြုံနေရတဲ့အခြား
အနေကိုခေတ္တမေ့သွားသည်။ ယခင်က တစ်ထပ်တိုက်တွေနေရာမှာ မိုးထိ
မတတ် တိုက်မြင့်ကြီးတွေ၊ လုပ်သွယ်တန်းနေတဲ့လျှော့တွေ၊ ကျယ်ပြန်
လာတဲ့ လမ်းမကြီးတွေနဲ့ ကြည့်ရှု၍ မကုန်စရာ လူတွေကိုကြည့်ပြီး ဝကြီး
ကျေနပ်နေသည်။

၆၉။ သူဘဝါယော ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ နာမည်ကျော်ပွဲစားဘဝါ
ကနေ အသုံးမကျော့ ခယ်မပွဲပြီးကို လင်ပေးစားခဲ့ရာမှ ခယ်မက အခုံ
ကားပေါ်အတူပါလာတဲ့ သူခိုးကျော်ကိုနဲ့ရပြီး သူပါဘူမသိဘာသိနဲ့
သူခိုးဘဝါနဲ့ ထောင်ကျော့တယ်မဟုတ်လား။ အခုံမှုထောင်ကထွက်တာ
တစ်မန်က်ခင်းစပဲ ရှိသေးတော့ သူဘဝါ ဘယ်လိုပြန်စရမယ်ဆိုတာ မသိ
နိုင်သေး။

ဝကြီး ရင်လေးစွာသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ-
‘ရောက်ပြီ’

အသံကြားလိုကြည့်လိုက်တော့ ဉောင်ပင်လေးရွေးဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်
ကြီးကို မြင်နေရပြီ။ ကျော်ကိုက ကားပေါ်က ခပ်တည်တည်ဆင်း၊ ဟန်းဖုန်း
ကိုထုတ်ပြီး-

‘ကားဆရာ ဒီကခက္ခစောင့်လိုပြုမလား၊ ကျွန်တော် အလှူအတွက်
ဝယ်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေ တစ်ခါတည်းတင်သွားချင်လို့’

ဆိုတော့ ကားဆရာက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

‘ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ’

‘မကြာပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ ဒီကပြီးရင်ပစ္စည်းတွေ တင်ပြီး
တောင်ဥက္ကလာဆယ့်သုံးရပ်ကွက်ရွေးဘေးက အိမ်နံပါတ်လေးဆယ့်သုံး
ကိုပြန်သွားမှာ၊ ဒီမှာလည်း ဒီကအစ်ကိုက ကူးစောင့်ပေးမှာပါ’

သူစကားကို ကားဆရာက ခေါင်းညိတ်ကာ-

‘ရတယ်လေ . . . ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုတော့စောင့်ပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျား
လူလဲရှိနေမှာပဲ’

‘ဗျာ’

ကားဆရာစကားကြောင့် ဝကြီးခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ အဲဒီ
အချိန်မှာပဲ ကျော်ကိုက-

‘ကဲ. . . ကိုဝကြီး ကျော်သွားပြီဗျား၊ ခကာလေးနေ ပြန်လာမယ်’

ဆိုပြီး ထွက်ချသွားတော့-

‘ဘာ. . . ဟော ဟောကောင်. . . ဟောကောင်’

ဝကြီး တားမြစ်ချိန်ပင်မပိုတော့။ ကျော်ကို၏ခြေလှမ်းများက ဝါရင့်သူ
ခိုးပီသစွာ မှုန်ထွက်နေသည်။

သွားပြီ။ ထိပြီ။ ဝကြီးတို့ခံပြန်ပြီ။ ဟိုကောင်က ကားခမပေး၊ ဘာ
မပေးနဲ့ ခပ်တည်တည်စီးလာပြီး ခပ်တည်တည်ဆင်းချသွားပြီ။ အခုတော့
ကားပေါ်မှာ ကားဆရာနဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း။ သူဆီမှာက ကားခပေးဖို့မ
ပြောနဲ့။ ကွမ်းစားစရာပိုက်ဆုံး အကြွေလေးတောင်မရှိ။ အဲဒါနဲ့ ကားဆရာ
ကို ဘယ်လိုရှင်းပြလို့ ရအုံတော့နည်း။

သေပြီ။ ပထမဆုံး သူအလိမ်ခံရပြီ။ ဒီအချိန်မှာမှ ထွက်ပြေးလိုက

လည်း ဖြစ်၍ ကားဆရာကိုပဲ တောင်းပန်ရမလား။ ဒါမှုမဟုတ် ထွက်ပဲပြီး ရမလား စဉ်းစားနေတူန်းမှာပဲ-

‘အဲ . အဲ ဟိုကားပည့်လေး၊ အဲဒီကိုသွားတင်လိုက်’

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ဟန်းဖုန်းကိုပြောရင်းညွှန်ပြနေတဲ့ ကျော်ကို။ သူ နောက်မှာမှ ဆန်အိတ်ကြီးထမ်းလာတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်။

‘ဟင်’

ထင်မှုတ်မထားသောမြင်ကွင်းကြောင့် ဝကြီးမှင်သက်သွားသည်။

‘ကားဆရာ နောက်ခန်းဖွင့်ပေးလေ’

အသံနဲ့အတူ ကားဆရာ ကားနောက်ခန်းဖွင့်ပေးသည်။ ဒီကောင်ဘာ လုပ်တာလဲ၊ ဘာအကြံးအစည်းလဲ၊ စဉ်းစားနေတူန်းမှာပဲ ကျော်ကိုက-

‘ကိုဝကြီး . . . ဒီကိုခဏျား’

ဆိုတဲ့ခေါ်သံ။ ဝကြီးလည်း ဘူမသိဘမသိနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက် သည်။ ဒါကို သူနောက်ကလိုက်တက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က-

‘ကြံးသွေ့နံပါးပါသာ အစ်ကို’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက ခပ်တည်တည်နဲ့-

‘အေး . . . အဲဒီမှာ အစ်ကိုကားပေါ်တင်လိုက်’

အစ်ကိုကားပေါ့တဲ့ ပြောပုံကပိုင်စုံပိုင်နင်း။ ဝကြီးလည်း ဘာမှာမဝေခဲ့ နိုင်တော့လို့ ကျော်ကိုနားကပ်ပြီး-

‘ဟေ့ကောင် . . . မင်းဘာလျှောက်လုပ်နေတာလဲ’

ဝကြီးအမေးကို ကျော်ကိုကအံကြီးတို့တို့သံ-

‘ခင်ပျေားဘာမှာမသိဘ အသာနေစမ်းပါ’

ဆိုပြီး သူဟန်းဖုန်းနဲ့ပြောသလိုနဲ့ အသံကိုအားလုံးကြားနိုင်အောင် မြှင့်ပြီး-

‘ဟယ်လို့ . အင်း . . ဒီမှာပစ္စည်းတွေတော့ဝယ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံ က မလောက်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါဗျာ ငြော်း . . ဟူတ်ကဲ့၊ ဟူတ်ကဲ့၊ ကားဆရာဆီကပဲ ခက်ခွဲထားလိုက်မယ်၊ အိမ်ရောက်မှ ပြန်ရှင်းလိုက်ပေါ်ပျား နေ့း’

ဆိပါး ဟန်းဖုန်းရဲ့စကားပြောပေါက်ကို လက်နဲ့ပိတ်ပြီး-

‘ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကားဆရာရေး ဈေးဝယ်ရင်းလက်လွှန်နေလို့ ပိုက်ဆံ
လေးအပိုလာရင် ခဏလောက်ပေးပါဘူး၊ အိမ်ကျော်နှင့်ရှင်းပါ့မယ်’

ဆိုတော့ ကားဆရာလည်း သူကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေကြည့်ပြီး
တက်ကြေား-

‘အလျှော့အတွက်ပဲ . . . ကူညီရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့အိမ်ကျော်ကားခနဲ့ ပေါင်း
ရှင်းမှာနော်’

ဆိုတော့ကို ကျော်ကိုက ခ်င်တည်တည်ပြီးပြီး-

‘စိတ်ချုပါဘူး . . . ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ကြည့်ပါပြီး၊ ခ်င်ဗျား
ကားတစ်စီးတည်းတင် လုံလောက်ပါမလားပဲ’

ဆိုတော့ ကားဆရာက သူ့အိတ်ထဲပြန်နှစ်ကိုပြီး-

‘ရေး . . . ဒီမှာ ဒီနေ့ကားမောင်းလို့ရှုတဲ့ငွေ သုံးသောင်းပဲပါတယ်၊
ဒါပါယူထားလိုက်’

သူ့ခိုးလက်ထဲ ငွေသုံးသောင်းထိုးပေးလိုက်သည်။ ကျော်ကိုက ငွေကို
လုံးဝတောင်မရောက်နော်ဘဲ သူ့အိတ်ထဲထိုးသွင်းကာ-

‘ကျေးဇူးပါပါဘူး’

ဆိပါး ဖုန်းကိုသူနားထဲပြန်ကပ်ကာ-

‘ဟယ်လို့ . . . အင်း . . ရပြီ ရပြီ နေးရှိုး ဘာဝယ်ရှိုးမယ်ဆိုတာ ပြောဦး၊
ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆီကဘယ်နှစ်ပိဿာလဲ’

ဆိုကာ ဈေးထဲဘက်ပြန်လွှာ့သွားသည်။ ဝကြီးလည်း အူးကြောင်
ကြောင်နဲ့ ကျော်ကိုနှုန်းနောက် ယောင်ပေယောင်ပေ လိုက်သွားမိသည်။ နောက်
သူဈေးဝယ်တဲ့ဆိုင်ရွှေ့လည်းရောက်ရော ဖုန်းခွက်ကိုနားကပ် ခ်င်တည်
တည်နဲ့ရပ်ပြီး-

‘ဘာ . . . အချို့ပွဲအတွက်မူန်း၊ ဘာ . . . ပိုက်ဆံက ဒီမှာဈေးဝယ်လို့
ကုန်ပြီးလ မူန့်ဝယ်ဖို့ဘယ်ကျွန်းတော့မှာလဲ၊ မရှိတော့ဘူးကုန်ပြီး၊ ဘာ
ဈေးဝယ်တဲ့ဆိုင်ကခဏယူပြီး၊ အိမ်ရောက်မှုရှင်းရမယ်၊ ဖြစ်ပဲ့မလား၊ မှက်နှာ
ပူစရာကြီး’

သတစ်ယောက်တည်း ဖုန်းထဲကပြောနေသည်။ ဆိုင်ကလူတွေက
လည်းသူကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကျော်ကိုကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

‘ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ပြောကြည့်မယ်လေ’

ဆိုပြီး သူရေးဝယ်နေတဲ့ ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ကာ-

‘ကဲ့ . . . ကြားတဲ့အတိုင်းပဲများ၊ အလျော့လုပ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေဝယ်ရင်းနဲ့ ငွေ
တွေက လက်လွှန်ကုန်တယ်၊ အလျော့ကလည်း အလျော့ကြီးလေ၊ လာသမျှ
လူအားလုံး မီးခီးမတိတိတမ်း ထမင်းကျွေးချောင်တာဆိုတော့ ယူလာတဲ့ ငွေမလုံ
လောက်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ဒီဆိုင်က လူတစ်ယောက်ထည့်လိုက်ပေါ့
အိမ်ရောက်တော့ အားလုံးရှင်းပေးပြီး၊ ကားနဲ့ပြန်ပါမယ်’

အားလုံးကသူကို ကြည့်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ခေါင်းလိုတ်ကြ
သည်။ ဒါကို ကျော်ကိုက ခါးကိုမတ်ပြီး-

‘အဲဒါဗျာ . . . အလျော့အတွက်ကတော့ ပြည့်စုံသလောက်နှိပါပြီ၊ ဝက်
က အချိန်နှစ်ဆယ်နောက်ကိုဝကြီး’

ဆိုပြီး မဆီမဆိုင်လှည့်မေးတော့ ဝကြီးလည်းဘူးမသိဘမသိခေါင်း
လိုတ်ကာ-

‘ဟူတ်ကဲ့၊ အချိန်နှစ်ဆယ်ပါ’

‘အချိန်နှစ်ဆယ် လောက်ပါ့မလား’

‘လောက်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုအချို့ပွဲအတွက်ပဲကျွန်တာပေါ့’

‘ဟူတ် . . . ဟူတ်’

ဝကြီးလည်း တိုင်ပင်မထားပေမဲ့ ကပ်ပါသွားသည်။ ဒါကို ကျော်ကို
ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ပြီး-

‘အဲဒါဗျာ . . . အလျော့အတွက်က အချို့ပွဲပဲကျွန်တော့တာ၊ အချို့ပွဲ
ပြီးရင် အထပြောက်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ငွေလေးနည်းနည်း လှည့်ပေးစေချင်
ပါတယ်၊ ကျွန်တော့တားနဲ့ ဒီဆိုင်ကတစ်ယောက်လိုက်သွားပြီး၊ အိမ်ကျ
တော့ပြန်ယူပေါ့၊ ပြောရတာလည်းအားနာပါတယ်’

ဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်ကပျော်ပျော်သလဲနဲ့-

‘ဟာ . . . အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ဆိုင်မှာ အများ
ကြီးအားပေးထားတဲ့လူပဲ၊ နောက်ပြီး အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ အလျောက်စွဲ
အတွက်ပဲ၊ ဘယ်လောက်လိုလဲသာပြောပါ’

ဆိုင်ရှုင်စကားကို ကျော်ကိုတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

‘အင် . . . ရှစ်သောင်းလောက်ဆိုရင်ရပြီထင်ပါတယ်’

‘ဟာ . . . ရှစ်သောင်းလုပ်မနေနဲ့၊ မှတ်ရလွယ်အောင် တစ်သိန်းသာ
ယူသွား’

ဆိုင်ရှုင်ရဲ့စေတနာ၊ ငွေတွေကိုလှမ်းယူရင်း-

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

ကျော်ကိုရဲ့၊ ကျေးဇူးစကား-

‘ကဲ . . . ဒါခိုလည်း ဒီကတစ်ယောက်ကိုကျွန်တော့ကားနဲ့ အိမ်သာ
လွှတ်လိုက်တော့၊ ကြော် ဒါနဲ့အချို့အတွက် ကိုယ်မှန်တွေ၊ သီစက်တွေ
ကာသယ်မှာဝယ်ရမှာလဲ’

‘ဒီဇေဃးလမ်းအတိုင်းဝင်သွားလိုက်ပါခင်ဗျာ၊ ဒီလမ်းအဆုံးမှာ နောက်
ဟိုဘက်ဆက်ကျွေးလိုက်ရင် မှန်ဆိုင်တန်းကိုတွေ့ပြီ’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကဲ - မှန်သွား ဝယ်လိုက်ပြီးမယ်။ ကြော်- ဆိုင်က
တစ်ယောက်ကို ကားဆီလွှတ်လိုက်ပါပြီး’

ဆိုတော့ ဆိုင်ရှုင်ကိုယ်တိုင်က-

‘ရတယ် . . . ရတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပဲ့မယ်’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက-

‘ကြော် . . . အင်း အဲဒါပိုကောင်းပါတယ်၊ တောင်ဥက္ကလာ
(၁၃)ရပ်ကွက် အိမ်နံပါတ်(၄၇) ပါ၊ မှတ်ထားနော်’

ဆိုပြီး ဖျေးပေါက်ဝနားထိ ဆိုင်ရှုင်နဲ့အတူလျှောက်ကာ ငှားလာတဲ့
ကားဆီကို-

‘ဟော . . . ဒီမှာ ဝါတစ်ယောက်ထည့်ပေးလိုက်မယ်’

ဆိုတော့ ကားဆရာက ရှိကျိုးစွာပဲ-

‘ဟူတ်ကဲ့ . . . စိတ်ချပါဆရာ’

ဆိပ္ပီး ပြန်ပြောသည်။ ဒါကို ကျော်ကိုက-
‘က.. အစ်ကိုရေ ကားနဲ့ စိတ်ချလက်ချသာလိုက်သွားပေတော့’
ဆိပ္ပီး ကျော်ကိုကဝကြီးကိုလက်ကုတ်ကာ မှန်ဆိုင်တန်းဘက် ခံပါ
သွက်သွက် လျှောက်သွားတယ်။ ခုနကဆိုင်ကွယ်တာနဲ့ ကျော်ကိုက ဘေးဘိ
ဝေါ်ကြည့်ပြီး မျက်ကလဲဆန်ပျောနဲ့-

‘လာ.. လာ ကိုဝကြီးပြောရအောင်’
ဆိုကာ ရွှေကြီးဆောင်ပြီး စွတ်ခနဲပြောသည်။ ဝကြီးလည်း မျက်
ကလဲဆန်ပျောနဲ့-

‘ဘာလ၊ ဘာဖြစ်လိုလ၊ ဘာဖြစ်လိုလ’
ဆိပ္ပီး ဘုမသိဘမသိနဲ့ပြောလိုက်သွားသည်။
ကိုအောင်မင်းရေးရောင်းတဲ့ သက်တမ်း (၁၀) နှစ်ရှိပြီး ဒီနေ့လောက်
အရောင်းအဝယ်ကောင်းတဲ့နေ့မျိုး တစ်ခါမှ မဖြုံဖူးသေး။

မနက်တည်းက တို့တိတိတိနှင့် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်နေရုံမက၊ ခုနကလို
အလှု၍ကြီးပေးမည့်သူနှင့်ကြံတော့ သူဆိုင်မှာပင် ပစ္စည်းအတော်များများ
ရောင်းချလိုက်ရသည် မဟုတ်လား။ သူဘာသာသူ တွေးရင်းပျော်နေသည်။

“အင်း ဆန်တစ်ဖိတ်ကိုနှစ်ထောင်လောက်တင်လိုက်မယ်၊ ဆီကတော့
ပုံမှာတင်လျှော့နေပြီးသားဆိုတော့ တစ်ပုံးတစ်ထောင်လောက် ပိုရရင်တော်ပြီး
ကြက်သွန်ကလည်း”

သူဘာသာသူ စားသုံးသူ (ဝယ်ယူသူ) ကိုရှုက်ရမည့်စာရင်းတွက်ရင်း
ပျော်နေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ကားဆရာကိုမြင့်နိုင်မှာလည်း လေကလေးတွေ့နွှန်ခွဲ့
နှင့်..

“အင်း.. ဒီနေ့တော့တွက်ခြေကိုက်ပဟ၊ တောင်ဥက္ကလာဆယ်ရပ်
ကွက်ရေးကနေ ညောင်ပင်လေးရေး၊ ညောင်ပင်လေးရေးကနေ ဆယ့်သုံးရပ်
ကွက်ဆိုတော့ အသွားအပြန် သုံးထောင့်ငါးရာစီတောင်းမယ်၊ ရွေးမှာစောင့်ခ
က တစ်ထောင်ဆိုရင် ရှုစ်ထောင်အသာလေးရပြီ၊ သူကကိုယ့်ဆီက ပိုက်
ဆံချေးထားတာဆိုတော့ ဒီရေး၊ ဒီရေးစောဒကတ်တော့မှာမဟုတ် နောက်

ဒီလူတွေက သိပြီးလက်ခက်မယ့်ပုံလည်းမပေါ် ဖြူထဲတစ်ကြောင်းဆွဲရုံနဲ့
ငွေတစ်သောင်းရန်ည်းလား၊ အိမ်တောင်ပြန်အိပ်နေလိုရပြီပဲ”

သူလည်း သူအတွေးနှင့်သူ ပျော်နေ၏။ နောက်မှ . . .
“ရောက်ပြီ”

အနောက်မှုခရီးသည်ပြောမှ ကိမ်းနိုင်အသိပြန်ဝှားသည်။ ဟုတ်
သား တောင်ဥက္ကလာဆယ့်သုံးရုပ်ကွက်၊ အိမ်နံပါတ်လေးဆယ့်သုံးတောင်
ရောက်မှုကိုး။

သူကျင်လည်စွာ ကားဂိုအိမ်ထဲကွေ့ဝင်လိုက်သည်။
“ဟင်”

အလျှော်အမြတ်ဆိုသော်လည်း လူတစ်ယောက်မှုမတွေ့ရ၍ နှစ်ယောက်လုံး
အုံအားသင့်သွား၏။ နောက်မှု၊ အေးလေ အခုမှုနေ့ဝယ်စဆိုတော့ လူက
ဘယ်ရှုံးမှုလဲ . . .

ဟုတွေးမိရင်း နှစ်ယောက်သား သံပြိုင်ပြင့် အော်လိုက်ကြသည်။
“အိမ်ရှင်တဲ့ . . . အိမ်ရှင်တဲ့”

သူတို့အော်သံကြားတော့ အိမ်ထဲမှုမိန်းမကြီးအုံအားသင့်သော မျက်နှာ
မျိုးနှင့်ထွေက်လာ၏။ သူတို့လည်း မိန်းမကြီးကိုပြင်တော့ အားတက်သွားပြီး . .

“ဒီမှာ အလျှော်စွဲတွေလာသယ်ပါ၌၊ ဘာကြားတွေပြည့်နေတာလ”
သူတို့ရှုံးခေါ်ပေါ်ပေါ်စကား။ မိန်းမကြီးက သူတို့စကားမကြား
ကြောင်သွားပြီး . . .

“အလျှော် . . . ဟုတ်လား၊ ဘာအလျှော်လ”

မိန်းမကြီးရဲ့ အူကြောင်ကြောင်စကား၊ ဒါကိုဖျော်သည်ကိုအောင်မင်းက-

“ဘာ . . . ဘာအလျှော်မှုလဲဖဲ့ ခင်ဗျားတို့ပဲအလျှော်လုပ်ဖို့ပြီး ပစ္စည်း
တွေမှာသွားပြီးတော့”

ဆိုတော့ မိန်းမကြီးလည်း မျက်လုံးပြီးသွားပြီး . . .

“ဟင် . . . ကျွန်မတို့ဘာမှုမှုမှုပါဘူး၊ ဘာအလျှော်မှုလည်းမလုပ်ပါဘူး”

“ဟင်”

“ဗျာ”

မိန္ဒီမပြီးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးထံမှ အာမေ့ခိုတ်သံကြားလိုက်ရ၏။ နောက်မှသတိရှိုး ဖျော်သည်ကိုမြင့်နိုင်က ကားဆရာကိုအောင်မောင်းကို လက်ညွှုးထိုးပြီး . . .

“ဟင် . . ခင်ဗျားတို့ပဲ အလျှော်မယ်ဆုံးပြီး ဒီကားနဲ့လွှတ်လိုက်တာလော်မျှ”

ဆိုတော့ ကားဆရာမျက်လုံးပြီးသွားပြီး . . .

“ဘာ . . . ကျေပ်ကိုအလျှော်တွေကိုလွှတ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က ကျေပ်ကားကိုငှားစီးလာတာ၊ ခင်ဗျားကိုသာ သူလူတစ်ယောက် ထည့်လိုက်မယ်ဆုံးပြီး ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျေပ်ဆီထည့်ပေးလိုက်တာလော်”

ကိုမြင့်နိုင်မျက်နှာရှုံးမဲ့သွားပြီး . . .

“ဘယ့်နှုတ်သူလူရမှာလဲပျော်က ပြောင်ပင်လေးဖျော်မှာ ဖျော်ရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှုံးပျော်ရှုံး၊ ခင်ဗျားကိုသာ သူကားဆုံးပြီး”

“ဘယ့်နှုတ် သူကားရမှာလဲပျော်၊ ဒါကျေပ်ကား၊ သူလူတစ်ယောက်ထည့်ပေးမယ်ဆုံးပြီး ကျေပ်ဆီကတောင် ငွေသုံးသောင်းချော်သွားသေးတာ”

“ဟင် . . ဒါဆုံး ကျေပ်ကိုအိမ်ရောက်ရင်ပြန်ပေးမယ်ဆုံးပြီး ငွေတစ်သိန်း”

နှစ်ယောက်သားပြုးခုံရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာကြက်သေ သေသွားကြ၏။ နှစ်ယောက်လုံးခန္ဓာကိုယ်များပျောကျသွားကာ . . .

“တောာက်”

“တောာက်”

နှစ်ယောက်လုံးဆီမှ ပြုံးတူတောက်ခတ်သံကြား၍ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လန်းကြည့်မြှုပ်နည်းမြှုပ်နည်း။

x x x

ရန်ကုန်ဖြူ၏ အကျော်ကြားဆုံး၊ အဆင့်မြင့်ဆုံး
ဟိုတယ်ပေါ်ဘုရင် သပ်ရပ်တောက်ပြောင်သောအဝတ်
အစားအနှင့် ကျော်ကိုနှင့်ဝကြီးစားသောက်ခန်းဘုရင် ထိုင်
နေ၏။

သူတို့၏ စားပွဲရှေ့ဘုရင် တစ်ဝက်ကိုလုန်းနိုး ဘလက်
လေဘယ်လ်တစ်စံး၊ စားသောက်ထားသော ပန်းကန်များ
ဖရီဖရဲ့နှင့် ပြန်ကျော်နေသည်။

ဝကြီးက စားထားပြီးသောပန်းကန်များကို စွဲကြည့်
ရင်း ကုန်ကျေစရိတ်ကိုဘုရင်ကြည့်နေပောယ့် ကျော်ကိုက
တော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လက်ကြားညုပ်၍ အက်လိပ်
သတင်းစာတစ်စောင်ကို စိမ့်ပြန်ပြေထိုင်ဖတ်နေလေ
သည်။

ယခုလိုကြည့်တော့ ကျော်ကိုပုံမှာ သူခိုး၊ လူလိမ့်ရုပ်

လုံးဝမထွက်ဘဲ တကယ့်ကို အထက်တန်းစား ပညာတတ်သူငယ်သဖွယ်
ထင်ရှု၏။

“ဘယ့်နှုန်းလဲ ကိုဝါယီး၊ စားလို့သောက်လို့ရော ကောင်းခဲ့လား၊
ကျော်ကိုက ဖတ်လက်စသတင်းစာကို ခေါက်ရင်းမေးဇား။ ဒါကို ဝါယီးက
စားထားသော ပန်းကန်များကိုကြည့်ရင်း . . .”

“စားလို့သောက်လို့တော့ ဝပါခဲ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူများပိုက်ဆံနဲ့စားရှုတော့
နင်တင်တင်နေတာပဲ”

ဝါယီးစကားကို ကျော်ကိုက ခပ်ဟဟရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာမှုနင်မနေပါနဲ့ကိုဝါယီးရာ၊ ဒါတွေဟာ စားထိုက်လို့စားရတာ
လိုပဲမှုတ်ပါ”

“စားထိုက်ကံရှုလို့ စားရတာတော့ဟူတ်ပါခဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးကို
လိမ့်လည်ပြီးမှ စားရတာတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲကွဲ”

ဝါယီးစကားကို ကျော်ကိုက ခပ်ကျေကျေရယ်ရင်း . . .

“ဟား ဟား၊ ဒီမှာကိုဝါယီးရဲ့ လောကမှာလိမ့်ချင်တိုင်းလိမ့်လို့ ရတာ
မဟုတ်ဘူးပျော် အလိမ်ခံရတဲ့ သူတွေလည်းရှိပြီးမှ အဲ . . . အဲ အလိမ်ခံတဲ့
လူမှာလည်း လောဘကူးရှိပြီးမှ ဖြစ်တာပျော်”

“လောဘ . . . ဟူတ်လား”

“မှန်ရဲ့ပျော်၊ လောဘမရှိတဲ့ သူတွေကိုဘယ်တော့မှ လိမ့်လို့မရဘူး
မှတ်ထား၊ လူတွေမှာ လောဘနည်းနည်းရှိသူကို နည်းနည်းလိမ့်လို့ရမယ်
လောဘများများရှိတဲ့ သူကို များများလိမ့်လို့မယ်၊ ဒါပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ . . . ငရဲ့ဝါယီးတာပေါ့ကွာ”

ဝါယီးရဲ့စကားကို ကျော်ကိုပြီးရင်း သောက်လက်စဆေးလိပ်ပြာကို
ခြေချလိုက်ဘာ . . .

“ဘယ့်နှုန်းဝါယီးရမှာလဲကိုဝါယီးရဲ့ လူလိမ့်ဆိုတာ လောဘရှိသူတွေ
ကို လောဘသတ်ပေးတဲ့အတွက် ကူသိုလ်တောင်ရှိုးမယ်၊ ဆိုပါတော့ပျော်
သူ တစ်ခါအလိမ်ခံခဲ့ရပြီဆို နောက်တစ်ကိုမ်လောဘနဲ့ သူမဆုံးဖြတ်
ရဲတော့ဘူး၊ အဲဒုံးအတွက် အလိမ်ခံရပျော်တော့ လောဘ မတက်ရဲတော့ဘူး၊

အလိမ်ခံပြီးတဲ့အတွက် လောဘနည်းသွားတာလေ လူတွေမှာ လောဘနည်းသွားရင် လိမ်တဲ့သူက ကုသိုလ်မရပေါ်လား”

“ခြုံ”

သူပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလို။ လူတွေလောဘနည်းအောင်တွေ့ကရာလူ လိုက်လိမ်ပေးရမလိုလို။ ခြုံ ... ပညာတတ်သူခိုး၊ စာတတ်ပေတတ်လူလိမ်နဲ့ လာတွေ့နေရပါလား။

“က ... ဒါတွေရှင်းပြနေလိုလည်း ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ စားထားတာတွေနဲ့ မိုက်လေးနေပြီ၊ လမ်းလေးဘာလေး ထွက်လျှောက်ရအောင်”

ကျော်ကိုစကားကြောင့် ဝကြီးမျက်လုံပြုးသွားကာ ...

“ဟင် ... လမ်းလျှောက်ထွက်မယ် ဟုတ်လား၊ ငါတိုကို တွေ့ရင်လူတွေဖမ်းသွားမှာပေါ့က၊ မင်းကလည်း”

ဝကြီးရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးအထဲ။ ဒါကို ကျော်ကိုက ခပ်ဟဟရယ်လိုက်ပြီး

“ဟား ... ဟား ကိုဝကြီးနှယ်၊ ရန်ကုန်ဖြုံများ၊ ကျော်ကျော်းလေးအောက်မေ့နေလိုလားကိုဝကြီးရဲ့၊ နောက်ပြီး သူတို့ကျော်တော်တိုကို တွေ့ခဲ့တာကလည်း မိနစ်ပိုင်းလေးပဲ၊ အခုလို တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ဝတ်ထားတော့ ပိုတောင်ဆိုးသေး၊ ဘယ်သူကမှတ်မိနိုင်တော့မှာလဲ၊ က လာပါများအညာင်းပြေအညာပြေပေါ့”

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်းစိုးရိမ်မကင်းသောစိတ်များဖြင့် ထလိုက်သွားရလေသည်။

x x x

ကျော်ကိုက ရန်ကူန်ဖြို့ဖြိုးကို သူပိုင်ဖြို့ဖြိုး
အလား အေးဆေးစွာ လက်ကလေးနောက်ပစ်လိုက်ပြီး
လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဝကြီးကတော့ စိုးရိမ်မကင်းမျက်
နှာနဲ့ ဘေးဘီဝေါကြည့်ရင်းကပ်လျက်-

သူကသာစိုးရိမ်နေတာ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများ
ကတော့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ချုပ်ယူက်ခတ်နေကြတယ်။
ဝကြီးလည်း မမြင်ဖူးတာကြောပြီဖြစ်တဲ့ မြင်ကွင်းကိုကြည့်
ရင်း ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာက သူကို ကုပ်လာခွဲမယ်ဆို
တာ မသက်ဘူးဖြစ်ရင်းနဲ့ ပျော်သလိုလို ဝင်းနည်းသလိုလို
ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ကျော်ကို ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ
ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝကြီးဘက်လှည့်ကာ . . .

“ကိုဝကြီး ထိထိုးမလား”

“ဘာရယ်”

ကျော်ကိုရဲ့မဆီမဆိုင်အမေးကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားသည်။ ဒါကို
ကျော်ကိုက . . .

“ထိုလေ . . . ထိုထိုးဦးမလားလို့”

“ထိုထိုးမယ်၊ ဘာလို့ထိုးမှာလဲ”

“အာ . . . ဘာလို့ထိုးရမှာလဲ ထိပေါက်အောင်ထိုးရမှာပေါ့၊ ထိ
ပေါက်ရင်ပိုက်ခံရမှာလေ့လှာ”

ကျော်ကို၏စကားကို ဝကြီးကြောင်နေသေး၏။ နောက်မှ . . .

“အေးလေ ပေါက်လိုပေါက်ငြား ထို့ကြည့်တာပေါ့”

ဆိုတော့ ကျော်ကိုကဆက်ဖြီး . .

“ပေါက်လိုပေါက်ငြားမဟုတ်ဘူး၊ ပေါက်ကိုပေါက်မယ်၊ စိတ်ချု”

ကျော်ကိုရဲ့စကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ မသက်
သလိုနဲ့ ကျော်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး-

“ပေါက်ကိုပေါက်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ထိုက ထိုးတိုင်းပေါက်ရောလား”

“တြော်သူတွေတော့မသိဘူး၊ ကျွမ်းတို့အတွက်က ပေါက်မှာသေချာ
တယ်”

ကျော်ကိုစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်နေသည်။ အတော်ကြာမှ . . .

“မင်းဟာက ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား၊ မရိုးဘူးထင်တယ်နော်”

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက သူလက်ကိုဆွဲပြီး . . .

“ရှိုးတာမရှိုးတာအသာထား၊ ဒီမှာကြည့် ကျွန်ုတ်မှာထားမယ်”

“ဘာလဲ”

“သူထိုလက်မှတ်ပေးပြီး ကျွမ်းတို့လိပ်စာ သူမှတ်လိမ့်မယ်”

“အင်း”

“အဲဒုံးအချိန်ကျရင် လိပ်စာမှတ်တဲ့စာအုပ်ပေါ်ကနာမည်နှစ်လုံး၊ သံး
လုံးနဲ့လိပ်စာနှစ်ခုသုံးခုရအောင်မှတ်ထား၊ ကြားလား၊ ဖုန်းနံပါတ်ပါတာ
တွေကို အမိုကထားမှတ်”

“မှတ်ပြီးရင်”

ညာထာဝါယော

29

ဝကြီးရဲအမေးကို ကျော်ကိုကအားရပါးရရယ်လိုက်ပြီး . . .
“မှတ်ပြီးရင်ထိပေါက်ပြီပေါ့ပျ၍ ဟား ဟား ဟား ဟား”
ဝကြီးက ကျော်ကိုကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မသက်သလိုနဲ့
“မင်းဟာက မရှိးသားဘူးနော်”
ဆိုတာကို ကျော်ကိုက ပြုးပြုး-
“ရှိုးပါတယ်ဗျာ . . . ရှိုးရှိုးလေးပါ၊ ကဲ လာ ထိဆိုင်မပိတ်ခင် သွားရ^{အောင်}”
ဆိုပြီး ဝကြီးလက်ကိုဆွဲ၍ . . .

“အစားစားပဲရှင့်၊ နှစ်ထောင့်ဝါးရာတန် အတွဲတွေ
ရှိတယ်၊ ဒါက မဂ်လာစုံတွဲပါ၊ တစ်စောင်ချင်းယူရင်
တော့”

ထိရောင်းသည့်ကောင်မလေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ရှင်းပြန်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကိုကျော်ကိုက အားလုံးစုံ စွဲနေ
အောင်လိုက်ကြည့်ပြီး။

“မဂ်လာစုံတွဲနှစ်စုံပေးပါ”

ကောင်မလေးက ကျော်ကိုပြောတဲ့အတိုင်း မဂ်လာစုံ
တွဲပေးဖို့ လုပ်ပြီးမှ ၁၁

“ဘယ်နံပါတ်လိုချင်လာတဲ့”

ဆိုတော့ ကျော်ကိုကပ်ကြားဖြတ်ပြီး။

“ဘယ်နံပါတ်ဖြစ်ဖြစ်ပါဘာ၊ ကံကောင်းမှုငွေရမှာပဲ

ဒီနံပါတ်ကြောင့် ငွေရတာမှုမဟုတ်တာ”

ဝက္ခိုးကတော့ ကျော်ကိုကို အဲ့အားသင့်စွာ ငေးနေမိတယ်။

စိတ်ကြိုက် ထိလက်မှတ်ရမှ ကောင်မလေးက မှတ်တမ်းစာအုပ်ဆဲ
ယူဖြိုး . . .

“နာမည်နဲ့နေရပ်လိပ်စာပြောပါ”

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက

“ကျော်ထွေ့မောင်တင်ပါ၊ သူကမိုးမြင့်မောင်မောင်၊ နေရပ်လိပ်
စာ . . . ”

ကောင်မလေး သူပြောတဲ့အတိုင်းလိုက်မှတ်တယ်။ ဝက္ခိုးကအံအား
သင့်စွာ ငေးကြည့်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျော်ကိုက ဝက္ခိုးခါးကို
တံတောင်နဲ့တွက်ပြီး စာရင်းစာအုပ်ကို မေးထိုးပြုတယ်။ ဒီတော့မှ ဝက္ခိုး
လည်း သတိရသွားပြီး ထိတိုးသူစာရင်းမှတ်တမ်းမှာ ရေးထားတဲ့ နာမည်
နှစ်ခုသုံးခုကို ကမန်းကတမ်း လိုက်မှတ်လိုက်တယ်။

ဒေါ်မေတ် . . . ဓမ္မာရုံလမ်း အိမ်အမှတ် (၂၀)၊ ဖုန်းနံပါတ် . . .

ဦးစိန်ဖော် . . အင်းဝလမ်း၊ အိမ် အမှတ် (၃၄)၊ ဖုန်းနံပါတ် . . .

မအေးဝင်း ရန်ကြီးအောင်ရပ်၊ အိမ် အမှတ် (၁၅)၊ ဖုန်းနံပါတ် . . .

အမည်၊ လမ်းနာမည်၊ ဖုန်းနံပါတ်သုံးလေးခုပဲ မှတ်မိအောင်မှတ်ပြီး
ဘာသိဘာသာနေလိုက်တယ်။ ကျော်ကို ကလည်း သူလိုပ်စာအုပ်ပေါ်က
နာမည်တွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပြောတူပြုတဲ့ လိုက်ကြည့်နေတယ်။ အားလုံး
ပြီးဘားတော့မှ ကျော်ကိုက ခပ်ပြုပြုနဲ့ပြန်ထွက်လာပြီး-

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ကိုဝက္ခိုး နာမည်တွေ ဖုန်းနံပါတ်တွေမှတ်လိုရရဲ့လား”

ဆိုတော့ ဝက္ခိုးကခေါင်းကုတ်ပြီး

“နှစ်ခု သုံးခုတော့ရပါတယ်ကွဲ၊ နေပါဦး အဲဒါတွေမှတ်ပြီး ဘာလုပ်
ဖို့လဲ”

“ဟားဟား . . အဲဒါတွေမှတ်ပြီးမှတော့ ထိပေါက်ပြီပေါ့ပျု၊ ထိ
ပေါက်ပြီပေါ့”

“ဟင်း . ဘယ်း . ဘယ်လိုတိပေါက်မှာလဲ၊ ထိကအခုမှုထိုးထားတုန်း”

ဝက္ခာရဲ့ ကယောင်ကတမ်းအမေး ဒါကို ကျော်ကိုက သူ့လက်ကိုခွဲပြီး-

“ဘယ်လိုတိပေါက်မှာလဲဟုတ်လား လာ . . . ကျပ်လုပ်ပြမယ်”

လိုပြောပြီး လမ်းတစ်ဖက်ရှိ တယ်လီဖုန်းဆိုင်သိ ဆွဲခေါ်သွားတယ်။

ဖုန်းဆိုင်ရွှေရောက်တော့ ဝက္ခားက -

‘ဟင် . . . မင်းမှာ ဟမ်းဖုန်းရှိတယ် မဟုတ်လားလို’

သူစကားမဆုံးခင်ကျော်ကိုက သူနားကပ်ပြီး လေသံနဲ့

‘ခင်ဗျားဘာမှာသိဘဲနဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ပါနဲ့ အဲဒီဖုန်းက အခွဲချည်းပဲဗျား၊ ဘယ်မှာဆက်လိုမရဘူး’

‘ဟင် . . . မြန်း’

ဝက္ခား ပထမတော့ ကြောင်သွားသေးတယ်။ နောက်မှ သဘောပေါက်သွားတယ်။

‘ဒါနဲ့ . . . အဲဒီဖုန်းက မင်းဘယ်လိုရဲ’

သူစကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကျော်ကိုက -

‘ဘယ်လိုရလဲ နောက်မှာရှင်းပြမယ်၊ ကဲ . . ခုနခင်ဗျားမှတ်ထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့လိပ်စာပြော’

ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ဖို့ ခုံအလွှတ်တစ်လုံးမှာထိုင်လိုက်တယ်။

‘မင့် . . . နာမည်က . . . ဒေါ်မေတ်င ဓမ္မာရုံလမ်း . . အိမ်နံပါတ် . . ’

ဝက္ခားပြောတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျော်ကိုက ခုံတည်တည်နဲ့ နှိုင်လိုက်တယ်။ သို့ပေါ်မကြောဘူး။ ဖုန်းဝင်သွားပုံရတယ်။

‘ဒေါ်မေတ်လား ခင်ဗျာ’

‘. . . . .’

‘ဓမ္မာရုံလမ်းကနော်’

‘. . . . .’

‘အိမ်နံပါတ်က (၂၀)၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘. . . . .’

‘အေးဗျာ . . . ကျွန်ုတ်တော်ထီဆိုင်ကပါ၊ ဝမ်းသာစရာ သတင်းတစ်ခု ပေးမလိုပါ’

‘.....’

‘ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ထိခိုင်က မဟာကံထူးရှင်ရွေးပွဲမှာ အန်
တိနာမည်ပါနေတယ်ဗျာ’

‘.....’

‘အဲဒါ အန်တိကံကောင်းပြီလိုသာမှတ်ပါ၊ ကံထူးရှင်နံပါတ်က သုံးပါ
သိန်းသုံးရာဆုအပြင် ကျွန်တော်တို့ထိခိုင်က ထပ်မံချိုးမြှင့်မယ့် အပိုဆုငွေ
သိန်းသုံးရာ ထပ်ပြီးချိုးမြှင့်မှာဖြစ်ပါတယ်’

‘.....’

‘ဟူတ်ကဲ့ . . . အန်တိ ဒီလထိမထိုးရသေးဘူးဆိုတာ သိပါတယ်’

‘.....’

‘ဟူတ်ကဲ့ . . . ဘယ်မှာမ ထိုးစရာမလိုပါဘူးခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့
ထိခိုင်က လူကြီးမင်းများကိုယ်တိုင် ရွှေးချယ်ထားတဲ့ နံပါတ်ကိုထိုးရမှာပါ၊
ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ သေချာပေါက် ပေါက်ဂဏန်းပေါ့ခင်ဗျာ’

‘.....’

‘ပေါက်မှာသေချာတာပေါ့ အန်တိရယ် . . . ထိခိုင်ကိုယ်တိုင်ကလူပဲ
တာပဲ၊ တခြားဂဏန်းတွေဆိုဘယ်ဖြစ်ပဲမလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်
ရွှေးချယ်ထားတဲ့ဂဏန်းမှ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘.....’

‘ဟူတ်ကဲ့ . . . ဈေးနှုန်းက ဆယ်စောင်ကိုသုံးသိန်းပါခင်ဗျာ’

‘.....’

ကျော်ကိုရဲ့စကားကြောင့် ဝကြီးမျက်လုံးပြုးသွားတယ်။ တစ်စောင် နှစ်
ရာလောက်ပေးရတာကို ဆယ်စောင်သုံးသိန်းတဲ့။ သူတားမလို့ ကြီးနေတုန်း
မှာပဲ ကျော်ကိုဆိုကထွက်လာတဲ့အသံကြီးက-

‘မများပါဘူးဗျာ . . . ထိကသေချာပေါက် သိန်းသုံးရာဆုကြီး ရမယ့်
ဟာပဲ၊ အေးလေသိန်းသုံးရာနဲ့ သုံးသိန်းမလဲချင်ရင်တော့လ’

‘.....’

‘အဲဒါကိုပြောတာ၊ အဲဒါကိုပြောတာ’

ကျော်ကိုရဲ အားတက်သရောစကားသံ။

‘ဟ... ပေါက်မှာသေချာတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ထိဆိုင်က ရွှေးချယ်
တာပဲ၊ ဆူဗြီးအတွက်က စိတ်သာချာ၊ တော်ကြာ ထိပေါက်ပြီးမှ ကျွန်တော်
ကိုမေးနေပါပြီးမယ်၊ ဟ... ဟ...’

‘.....’

‘အလကားနောက်တာပါ၊ အန်တို့စေတနာကို နားလည်ပါတယ်
အဲဒါဆိုအိုကေနော်၊ ကျွန်တော်ဆိုင်က ရွှေးချယ်ထားတဲ့နံပါတ်တွေ လာ
ပိုလိုက်မယ်၊ ကောင်းပါပြီဗျာ... ဘိုင့်ဘိုင့်’

ဆိုပြီး ဖုန်းတို့ ဂွဲပွဲပြန်ချုလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ဝကြီးဘက်လှည့်ကာ-
‘က... ပြောပါပြီး၊ နောက်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာ’

ဆိုတော့ဝကြီးက-

‘ဟဲ့ကောင် ၁၀၀ မင်းဟာကဟူတဲ့လားကွာ၊ ထိဆိုင်က တကယ်
အာမခံပြီးပြောလိုက်လိုလား’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုကမျက်မျှာင်ကြတိပြီး-

‘ဘယ့်နှယ် ထိဆိုင်ကပြောရမှာတဲ့ပျော်ဘာသာ ကျျပ်ပြောတာ’

‘ဟင်... ဒါဆို... မင်း... မင်း’

‘မင်း... မင်း... ဒါ... ငါ လုပ်မနေနဲ့၊ အချိန်မရှိဘူး၊ နောက်ထပ်
နံပါတ်တစ်ခုပြော’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်းမတတ်သာတော့။ ယခုသူ့ဘဝလည်း ကျော်ကို
လက်ထဲများမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်-

‘ဦးစိန်ဖော်၊ အမှတ်... ဖုန်းနံပါတ်’

ဝကြီးပြောပြီးတာနဲ့ ကျော်ကိုက ခလုတ်နှိပ်ပြီးနေပြီ။

‘ဟယ်လို့... ဦးစိန်ဖော်လား’

‘.....’

‘ကျွန်တော် ထိဆိုင်ကမန်နေဂျာပါပျော်၊ ဟို... ဦးစိန်ဖော် သတင်း
ကောင်းတစ်ခု ပြောရပါးမယ်၊ ဒီမန်ကိုပဲ အထက်ကပ္ပါရီလ်များက အိပ်မက
ပေးလို့ ထိနံပါတ်ကတော့ ရနေပါပြီဗျာ၊ အဲဒါပြီးစိန်ဖော်လက်ထဲ ရောက်ဖို့ပဲ

လိုတယ်၊ သူပေးတဲ့ နံပါတ် ဦးစိန်ဖေဆိတဲ့ အဂ္ဂီသားထိုးရင် သိန်းသုံးရာ ဆုအသေအချာပေါက်မှာတဲ့ အားလုံးပေါင်းသုံးသိန်းကျမယ်၊ သေချာတာ ပေါ့ပျာ ဘိုးတော်ကိုယ်တိုင်အိပ်မက်ပေးပြီး ထိုးခိုင်းတဲ့ဟာပဲ၊ ကဲ... အဲဒါဆို ကျွန်တော်ယူခဲ့လိုက်မယ်နော်၊ ကျေးဇူးပါ"

'ကဲ.... နောက်နံပါတ်တစ်ခုပြော'

'မအေးဝင်း.... အိမ်နံပါတ်... ဖုန်းနံပါတ်'

ကျော်ကိုက ဖုန်းနံပါတ်ထပ်နှုပ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့-

'မအေးဝင်းလား၊ ဪဤော်... ဟုတ်ကဲ့ အာရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ မအေးဝင်းကိုခေါ်ပေးပါ'

ဤသို့ဖြင့် နံပါတ်ကကိုးလုံး၊ လူကကိုးယောက်၊ ငွေကတစ်ယောက် သုံးသိန်းစီ။ သူတို့အောင် အလွယ်တကူနဲ့ နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်သိန်း ထိပေါက် သွားကြတယ်။

ဝါကြီးစိတ်ထဲမှာတော့-

ဪဤော်... ဒီလိုကျတော့လည်း မြန်မာပြည်မှာ ငွေရှာရအလွယ်သား။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်မနက် ထိလက်မှတ်လိုက်ပေးဖို့ကတော့ ရင်အလေးသား။

x x x

‘ဒီလို့ပျော်ကို အမြတ်မြတ်စွာ လိမ်တယ်ဆိုတာ နေရာတိုင်း
မှာရှုတယ်၊ အဲ... လိမ်ပုံလိမ်ခြင်းပဲ ကွာလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ
သေချာပေါက်ထောင်ကျမယ့်အမှုကို ရှုံးနေကတရားခံ
ကို သေချာပေါက်လွတ်ရမယ်လိုလည်း ပြောချင်ပြောမယ်၊
သေခါနီးလူနာကို ဆရာဝန်က မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ပြန်ကောင်း
သွားမှုပါလိုလည်း ပြောချင်ပြောမှုပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော
စေတနာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပက်သူအားတက်စေဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်
လိမ်ရတာပဲ’

အကောင်းစားကော်စိကို တစိမ့်စိမ့်အရသာခံ
သောက်ရင်းပြောနေသာ ကျော်ကို၏စကား၊ ဒါကိုဝက်း
က-

‘ဒါပေမဲ့ လိမ်တယ်ဆိုတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့’
ဝက်းစကားကို ကျော်ကိုက ခပ်ဖွံ့ဖြိုးလိုက်ပြီး... .

‘မကောင်းဘူးဆိုတာက ဒေါသသင့်လောက်တဲ့ လိမ်နည်းမျိုးဆို ဘယ်
ကောင်းပါမလ’

‘ဥပမာ... ကိုယ်လိမ်လိုက်လို တစ်ဖက်သားဘဝပျက်သွားတာမျိုးတို့...
အသက်ဆုံးရှုံးသွားတာမျိုးတို့ပေါ့’

‘အခုဟာက ဘာလ’

‘အခုဟာကလည်း ကျွန်တော်သူတို့ကို ဘဝပျက်သည်အထိလိမ်လိုရ¹
တာပေါ့။ ဥပမာ ပါဂျေရှိးကားကြီးစီးပြီး ဟန်းဖုန်းခါးချိတ်သွားရင် ငွေသိန်း
သုံးဆယ်လောက်ထိရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူး’

ကျော်ကိုက ကော်ဖိုကိုစိမ့်နေအောင်သောက်ရင်း လူလိမ်တရားမြှိုက်
ကြားနေသည်။ ဝကြီးကငေးလျက်-

‘ကျွန်တော်ရဲ့ဆိုလိုရင်းက လူတွေကိုဖို့လိုလိမ်လိုရပါတယ်ဆိုတာ
မြောချင်ရုံသက်သက်ပါပဲ’

‘ဘယ်လိုပဲလိမ်လိမ် ဘုရားဟောအရရော၊ တရားဥပဒေအရရော’
ဝကြီး၏စောဒကစကားကို ကျော်ကိုကပြီးရင်း ကော်ဖို့ကို ဖြည့်
ညင်းစွာပြန်ချကာ-

‘ဒီမယ်ကိုဝကြီး’

ဝကြီးက ကျော်ကိုကိုင်းရင်း-

‘လိမ်တယ်ဆိုတာ ဘုရားဟောတရားထဲမှာလည်း မှသာဝါဒဆိုတဲ့
ကံတစ်ပါးကျူးလွန်တဲ့အတွက် ငရဲကျမှာပဲလိုပါခဲ့တယ်၊ ဒါထားပြီး တရား
ဥပဒေအနေနဲ့ကလည်း ဘယ်တော့မှာပြီးမလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

‘အမဲ့’

ကျော်ကို၏စကားပြောင့် ဝကြီးကြောင်သွား၏။ ဒါကို ကျော်ကိုက
မျက်လုံးကလေးမှားစင်းပြီး-

‘ဟူတ်တယ်ကိုဝကြီး တဗြားနိုင်ငံတွေတော့မသိဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံ
မှာတော့ မကောင်းမှာဘာပဲလုပ်လုပ် ပေါ်တာပါပဲ’

‘အဲ... အဲဒီတော့’

ဝကြီးရဲ့ ကြောက်လန့်တကြားအမေး၊ ဒါကိုကျော်ကိုက ပြီးရောင်လေး

သမ်းပြီး ရွှေကကော်ဖိခွက်ကို ဂွပ်ခနဲမေ့သောက်ကာ-
‘အလိမ်မပေါ်ခင် ဝအောင်စားထားကြတာပေါ့ဗျာ’
ဟုဆိုပြီး ကော်ဖိခွက်ကိုချ ခါးကိုမတ်ကာ-
‘အို . . . ဒါကွဲပြာနေလိုလဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရုံးရှိမှာပေါ့၊ လာများ
ကြိတ်န်းကြိခိုက် ဘူရားလေးဘာလေးဝင်ဖူးကြရအောင်’
ဟုဆို၍ ကျော်ကိုက မတ်တတ်ထပ်လိုက်သည်။ သူနောက်ကမှ ဝကြီး
ကတော့ ချွေးသီးထနေသောမျက်နှာ၊ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ဒူးအစုံကို
ကိုင်ရင်း . . .

ဘုရားပေါ် ရောက်သည့်နှင့် ကျော်ကိုက-
‘ကွန်တော် ဒီမှာခဏနဲ့မယ်ဗျာ’

ဆိုရှင် ဝကြီးတစ်ယောက်တည်း ဘုရားပရီဗုဏ်ပေါ်
တက်နဲ့သည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ကျော်ကိုဆင်ထားပေး
သောအကျိုအဖြူ။ ယောပုဆိုးတို့ဖြင့် ခန့်သန့်နေသည်။
ဘုရား၏ ချိမ်သောဆည်းလည်း သံများကြေားတော့
ဝကြီးစိတ် ခေတ္တခဏအေးချမ်းသွား၏။ မျက်နှာတွင်
လည်း ကြည်နှုံးသော ဌီမ်းချမ်းသောစိတ်များ ချက်ချင်း
ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

‘မြော်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ တန်ခိုးတော်
ကြောင့်ပါလား’

ဝကြီးတွေးရင်း ပြီးလိုက်မိသည်။ ကြည်ညိုသွေ့
စွာဖြင့် ဘုရားကိုတစ်ပတ်လှည့်ပတ်လိုက်သည်။ နောက်

မှ ခြေထောက်ပေါ်သလိုဖြစ်လာ၍ ခေတ္တနားနေရန် ဘူရားတန်ဆောင်း
များကို ဝေါြွှေ့လိုက်သည်။ တန်ဆောင်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း လူတွေ
က ပပ်ကဲကျသာ ပြည့်နှုက်သယောင်ဖြစ်နေသည်။ သူဘယ်နေရာဝင်ရ
ကောင်းနှီး စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်
‘ဟင်’

သူထံသို့ ကုပ်ချိုက်ပါနှင့်ပြေးလာသောတစ်ယောက်။ ကြည့်လိုက်
တော့ ကျော်ကို။

ကျော်ကိုက ကုန်းကုန်းကုန်းနှင့် ပြေးလာပြီး သူထံရောက်သည်
နှင့် သူထံပါလာသာ ပုတ္တီးကြီးကြီးတစ်ကုံး ဆွဲပေးလိုက်သည်။
‘ဟင်’

ကျော်ကို၏ မထင်မှတ်သောအပြုအမှုကြောင့် ဝကြီးလည်းအံ့အား
သင့်သွားပြီး-

‘ဟင်... မင်း... မင်း...’

သူရှေ့ရွှေတ်သံမခုံးမိမှာပင်ကျော်ကိုက သူလက်ထဲသို့ပြုကြီးသော ပုတ္တီး
တစ်ကုံးကို ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပြီး-

‘ရှေး... ထိုးထိုး၊ က ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လျှောက်သွားတော့’

‘ဟင်... ဘယ်... ဘယ်လို့’

‘ဟိုးမှာ တော်ဘက်မှုခံသေးက တန်ဆောင်းကိုသွား၊ ကြမြှေ့ရရ^၁
သွားပုတ္တီးစိပ် သွား’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်းကြောင်သွားပြီး-

‘ငါ... ငါက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက အသံခံပိတ္တီးတိုးနဲ့-

‘သွားမထွေ့သာသွားစမ်းပါဖျာ၊ ခင်ဗျားနောက်မှာ ကျုပ်ရှိပါတယ်’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်း ကျော်ကိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ-

‘ဟင်’

သူနောက်မှာ မခို့တရို့အမှုအရာနှင့် လက်အုပ်ချိ လိုက်ပါလာသော
ကျော်ကို။

‘ဟင်... မင်း... မင်းဘာလပ်တာလ’

ဆိုတော့ ကျော်ကိုကအံကြိတ်သဖြင့်-

‘မေးမနေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ့် ရွှေကအေးဆေးသွား’

ဝကြီးလည်း ဆက်မမေးတော့။ အရွှေကသာ ပုံတိုးလေးကိုကိုင်ပြီး

ရင်တထိတိတ်နှင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။ သူ့နောက်ကမှ သူကို
လက်ခုံပါး မခို့တရို့လိုက်လာသောကျော်ကို။

တန်ဆောင်းနားရောက်သည် နှင့် ကျော်ကိုတန်ဆောင်းထဲကြိတ်ပြီ
ဝင်သွားပြီး ခပ်မြှင့်မြှင့်နေရာတစ်ခုကို ဖုတ်ဖက်ခါရှင်းလင်းပေးကာ-

‘အဘဆရာ... ဒီနေရာကိုကြိပါခင်ဗျာ၊ ဒီဘက်ကိုကြိပါ’

ဟူ၍ လွန်စွာကျိုးစွဲသောအမူအရာပြုရ ဦးအောင်ဆီးကြိုလေသည်။

သူနံဘေးမှာလည်း အရွှေယ်တော်မိန်းမကြီးဆယ်ယောက်ကျော်ခန့်က ဝကြီး
ကို ဝေးကြည့်နေကြသည်။ အားလုံးဝေးကြည့်နေတော့ ဝကြီးလည်း ဘာမှန်း
မသိဘဲ နှီးတို့ရှုံးတန်းဖြစ်ကာ တန်ဆောင်းထဲမဝင်ရ ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို
ကျော်ကိုက ဝကြီးကို မျက်ရိပ်ပြပြီး-

‘ကြိုပါအဘ... ဒီက ဘုရားအစ်မတွေက အဘကို အန္တာင့်အယှက်
ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြိုတုန်းကြို့ကို ဂါရဝါပြုးတိုက်ဖို့ပါပဲ’

ကျော်ကိုစကားခေါ်ကြောင့် ဝကြီးပို၍အဝေးဝေးဖြစ်နေ၏။ ခုနကပဲ တူတူ
တန်တန် ‘ကိုဝါကြိုးခေါ်နေရာကနေ အခုမှုမထူးမတန်အဘ’ ဟုခေါ်နေ
သဖြင့် ဘာလုပ်လိုလုပ်မှုန်းမသိ ဖြစ်နေမိ၏။ ဒါကိုရိပ်မိသော ကျော်ကိုက-

‘အဘက တော်တော်ထဲကန္တာရှိလှည့်လည်နေတာ နှစ်ပေါင်းကြောပြီ
မို့ လောက်အရေး မဆွေးနွေးချင်တော့သူ့ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ
ကြိုတုန်းကူညီမှာပါ၊ ကြိုပါအဘ’

ဟု ထပ်မံတောင်းဆိုလိုက်တော့ ဝကြီးလည်း မထူးတော့ဘူးဟု စိတ်ပိုင်း
ဖြတ်လိုက်ပြီး တန်ဆောင်းထဲမှ သူပြင်ပေးထားသောနေရာကို ခပ်တည်တည်
နှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကျော်ကိုက သူကို ဦးစိုက်
ကျွေားအောင် ကုန်းကန်တော့လိုက်လေသည်။ သေးနားက အခေါ်ကြီးများ
ကလည်း ကျော်ကိုနှင့်ဝကြီးတို့၏အပြုအမူကြောင့် ထိုင်ပဲကန်တော့ရမလား

ထပဲ ထွက်သွားရတော့မလားမသိ ဖြစ်နေကြ၏။ ဒါကိုရိပ်မိသာ ကျော်ကို
က သူတို့ဘက်လှည့်ပြီး-

‘အဘက ဘုရားပေါင်းကိုဆူကို လှည့်ပြီးအဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာလေ’
သူပြောတာဘာမှုမဟုတ် ခုနကမှ အရာက်ဆိုင်က ထလာကြတာ။
‘အခုအဘက အဓိဋ္ဌာန်ပြီးလို လူတွေကူညီဖို့အချိန်ပေးတာ၊ အန်တိ
တို့ အဘနဲ့တွေ့ရတာ ကံကောင်းပြီမှတ်၊ က သိလိုတော့ကြပါ’

ဆိုတော့ မိန်းမကြီးများ ပျော်ပျော်သလဲဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်သည်။ မေးသင့်မမေးသင့် စဉ်းစားနေပုံ။ ဝကြီးက
လည်း သူထင်မှတ်ထားသောအခြေအနေမဟုတ်၍ ခေါင်းငံ့ပြီးပတီးစိပ်ချင်
ယောင် ဆောင်နေရတော့၏။ အတန်ကြာမှ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က
အရွှေနှုန်း၍ ရွှေသို့တိုးကာ-

‘ဒီလိပါ အဘရယ်’

သူစေကားစလိုက်သည်နှင့် ကျော်ကိုကြေားဖြတ်ကာ-

‘အို . . . အို အဘကို အခုတွေ့ အခုမေးလို့ဘယ်ရမှာလဲ၊ နောက်ပြီး
အဘက ဒီနေ့ဝစ်ပိတ်ကျော်နေတာလေ၊ အဲဒီတော့ နာမည်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာ
သာပေးထားကြ၊ မနက်ဖြန်ကျေရင် အဘက ခင်ဗျားတို့၏၊ အခက်အခဲတွေ့
အားလုံးပြောရှင်းပေးမယ်၊ အဘက နာမည်နဲ့ချုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဒီနေ့အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
ထားပေးမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျွဲ့ ဟောစာတမ်းလာယူကြပေါ့’

ဆိုပြီး ကျော်ကိုက ပေွင်မေးတဲ့သူအားလုံးရဲ့ နာမည်နှင့်နေရပ်လိပ်
စာများ ယူထားလိုက်ကြသည်။ အားလုံးနာမည်နဲ့နေရပ်လိပ်စာရမှ ကျော်
ကိုက-

‘က . . . မနက်ဖြန် ဒီကသာစောင့်နေကြပေတော့၊ မနက်ဖြန်ကျွဲ့
အဘရဲ့ဟောစာတမ်းကို ဒီကပဲလာယူကြပေါ့’

ဟုဆို၍ ဝကြီးဘက်မဆိုတရှိနှင့် လက်အုပ်ခါပြန်လှည့်ကာ-

‘အဘရေ ခုနစ်ရက်သားသမီးများကို ကြိုတုန်းကြုံခိုက်ကယ်တင်
စောင့်ရွှေက်ပေးပါလို့ အဘတပည့်ကျွန်တော်က ဦးခိုက်ပန်ဆင်
တောင်းပန်အပ်ပါသည်၊ အဘကြွှေလိုက ကြွှေလိုရပါပြီ’

ဆိုလိုက်မှ ဝကြီးလည်း အကျဉ်းအကြပ်မှ လွတ်မြောက်သူသဖွယ် ဝမ်းသာသွား၏။ သို့သော ဆတ်ခန့်မထရဲ။ ဆရာဂုဏ်ပိသစေရန် ဖြည်းညင်းစွာထရပ်လိုက်သည်။ နောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ တန်ဆောင်းမှထွက်လိုက်သည်။ ကျော်ကိုက သူနောက်က လက်အုပ်ချိရင်း ကပ်လျက်ပါလာသည်။ ခုနမိန်းမကြီးများက သူတိုကိုင်းလျက်။ ဝကြီးလည်း လူအများ သူကို တအံ့ တဉာဏ် ပေးကြည့်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျော်ကို သူနောက်က ရှိသေစွာ လက်အုပ်ချိလိုက်လာသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မာန်တက်ပြီးဖြည်းညင်းစွာ လျောက်နေသည်။ တန်ဆောင်းတစ်ခုအကွယ်ရောက်မှ အနောက်မှ လိုက်လာသည့် ကျော်ကိုက ကမန်းကတမ်းပြု့-

‘ဟေ့လူ . . မှင်ခံမနေနဲ့ ပြေး . . . ပြေး၊ ပြေးတော့လေ’
‘ဟင်’

ကျော်ကို၏ အလောတကြီးစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွား၏။ ဒါကို ကျော်ကိုက-

‘ဘာတွေ့လာတွေလုပ်မနေနဲ့ ပြေး ပြေး လွတ်အောင်သာပြီးပေတော့’
ဟူဆိုပြီး တွန်းလွတ်လိုက်ရာ ဝကြီးလည်းဘာမှုစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခြေကုန်သုတေသနများ၏ သူတိုကိုဖမ်းမည့်ရဲကပဲ ရောက်လာတာလား။ သူတို့လိမ့်ခဲဖူးသူများကပဲ လိုက်လာတာလားဟုထင်ပြီး မှန်နေအောင်ပြေးခဲ့လိုက်လေသည်။

X X X

ဝက္ခိုးတည်းခိုခန်းပြန်ရောက်ပြီးချိန်ထိ ကျော်ကိုပြန်
မရောက်သေး။ ဝက္ခိုးမိမိအခန်းထဲဝင်ပြီး ခုတင်ပေါ်ခေတ္တ
လှကာ အမောဖြေနေလိုက်သေး၏။ နောက်မှာသူအဖြစ်
ကို သူပြန်တွေးမြှုသည်။ ထောင်ကလွတ်ပြီးသည့်နှင့် ကုန်
ခြောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် လိမ့်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက် ထိထိုးသူများ
ကို ဆက်လိမ်သည်။ ယခုတော့ ဘိုးတော် . . . တဲ့။

ဘိုးတော်ဘဝတွင် သူကဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို
လုံးဝမသိသေး။ ဟိုကောင့်ထံတွင် ဘာအကြံအစည်ရှိမှန်း
သူမသိ။ လိမ့်ပဲလိမ့်ပြီးပြီလား။ ဒါမှာမဟုတ် လိမ့်ဖို့အစပိုး
တုန်းလား။ သူလုံးဝမသိသေး။

အမှန်တော့ ဘိုးတော်ဘဝနှင့်သူမှာ လုံးလုံးမပတ်
သက်။ ဘူရားသာမှန်မှန်ရှိခိုးဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမှ ဘိုး
တော်ဖြစ်ရန်အထိ မရည်ရွယ်ခဲ့ဖူး။ အခုတော့ မရည်ရွယ်

တာဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ ဘာဆက်လုပ်လိုလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။ အမှန်တော့ ယခု လုပ်နေသောအလုပ်မှန်သမျှ သူလည်းဝါသနာမပါ။ ဘာမှုလည်းမကျမ်းကျင်။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းလည်း သူမသိ။ ဦးဆောင်နေသူက ကျော်ကိုပြီးဆွဲရာ သူလိုက်ကနေခြင်းသာ။

ခုတင်ပေါ်လိုမ်းနေရင်း သူဘဝကိုသူ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညာနေစောင်းနေပြီ။ သူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ကျော်ကိုပေါ်မလာသေး။

ကျော်ကို သူကိုပါလိမ်းသွားပြီလား။ စဉ်းစားရင်းအိပ်ပျော်ရမည့်အစားမှုက်လုံးပင် ပို၍ပြုးကျယ်သွားရသည်။ ဟိုကောင်လိမ်း၏ ထွက်ပြေးသွားလျှင် သူသေပြီ။

သူမှာလည်း လုံလုံလောက်လောက် ပိုက်ဆံကမရှိ။ တည်းခိုခန်းခက လည်း မရှင်းရသေး။ ကျော်ကိုမလာလျှင် သူထွက်ပြေးချုံသာရှိတော့မည်။

လူလိမ်ဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယုံရသည် မဟုတ်။ အချင်းချင်းမလိမ်ဟု မည်သူမှ အာမခံနိုင်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျော်ကို သူကိုပါ တစ်ပတ်ရှိက်သွားလျှင် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။ တွေးရင်းတွေးရင်း အေားချေးများပင် စိန့်ထွက်လာ၏။

အခန်းထဲမြောက်တွေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူပိုင်ဆိုင်တာဆို၍ ဘာမှမရှိ။ ယခု ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံအပြင် နောက်ထောင်ကထွက်လာစဉ်က ဝတ်ဆင်လာသော ဝတ်စုံတစ်စုံသာရှိသည်။ ရုသမ္မငွေအားလုံးကလည်း ကျော်ကိုက တစ်ဦးတည်းကိုင်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူထွင် ဆေးလိပ်ဖိုးကွမ်းယာဖိုးမှအပ ဘာမှမရှိ။ ကျော်ကိုပြန်မရောက်လာလျှင် သူဘဝက သောင်ပြင်ပေါ်လွှတ်လိုက်သော ခွေးသူငယ်လိုဖြစ်ပြီ။ သွားစရာလည်း အိမ်မရှိ။ ပြေးစရာလည်း မြေးမရှိ။

သူတွေးနေစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးက ဖျတ်ခနဲပွင့်လာ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ကျော်ကို။

ကျော်ကိုကိုတွေ့တော့ သူလည်းအားတက်သွားကာ . . .

‘စောင့်လိုက်ရတာကွာ၊ ဘယ်တွေးလျှောက်သွားနေတာလ’

သူစကားကိုကျော်ကိုက နဖူးကခွဲးများသုတေပြီး . . .

‘ဘယ်သွားရမှာလဲပျှ၊ အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်နေတာပေါ့၊ ဟင်း’

ကျော်ကို၏မကျေမန်ပ်စကား။ ဒါကိုဝကြီးက . . .

‘ဘာ . . . ဘာအလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေလိုလဲဟင်း’

သူအမေးကို ကျော်ကိုက . . .

‘မနက်ဖြန်လုပ်ရမယ့်အလုပ်လော့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျော် လုပ်ရမယ့်
အလုပ်’

‘ဟင်း . . . မနက်ဖြန်၊ ဘာ ဘာ လုပ်ရပြီးမှာလဲ’

‘ခင်ဗျားကလည်း အူကြောင်ကြောင်လာလုပ်မနေနဲ့ ရွှေ့ဖိမာ အသေ
အချာဖတ်ထား’

ဟူဆို၍ ကျော်ကိုက ဝကြီးလက်ထ စာရွက်တစ်ရွက် ထိုးထည့်ပေး၏။
ဝကြီးဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

‘ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊ အသက် (၅၄) နှစ်၊ ညောင်ပင်သာလမ်း၊
ယောက်ဗျားကနိုင်ငံခြားမှာ၊ သားအကြီးက မြင့်သူ မိန်းမက အိမ်၏ မြင့်သူ
ကဆေးစွဲ၍ ဒေါ်အေးမြင့်စိတ်ညှစ်နေ၊ ထူးခြားချက်၊ အိမ်၏ ညာဘက်
ထောင့်တွင် ပိတောက်ပင်တစ်ပင်ရှိ ထိုပိတောက်ပင်တွင် သစ်ခေါင်းပေါက်
တစ်ခုရှိ၊ တစ်အိမ်လုံး လိုက်ကာအစိမ်းရောင်တပ်ဆင်ထား’

သူပေးသောစာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ဝကြီးအဲအားသင့်ကာ . . .

‘ဟင်း . . . ဒါ ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖိုလဲ’

ဝကြီး၏ အလောတကြီးအမေးကို ကျော်ကိုက သူဘက်ရွှေ့လာပြီး
‘ဒီမှာကိုဝကြီး’

ဝကြီးက ကျော်ကိုကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီနာမည်စာရင်းပါတဲ့ သူအားလုံး ခင်ဗျားကို
ပေဒင်လာမေးလိမ့်မယ်’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ . . . ခင်ဗျားပေးထားတဲ့ စာရင်းတွေကြည့်ပြီး အကြားအမြင်
ရသလို ဘာလိုလိုနဲ့လိုမ့်ပေတော့’

‘ဟင် . . . ဒီအကြောင်းအရာတွေက’

‘အဲဒုစ္စစာရင်းတွေက သူတို့လိပ်စာပေးပြီးတာနဲ့ ကျေပ်သူတို့အိမ်တွေ
လိုက်သွားပြီး မှတ်သားလာခဲ့တာ’

‘အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ . . . ခင်ဗျားက အဲဒါတွေအလွတ်ကျက်ပြီးတော့ လိမ့်ပေ
တော့၊ ခင်ဗျားကို အကြားအမြင်ရနေပြီလို့ မှတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ
မှားစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ်များ၊ ခင်ဗျားပြောသမျှ တအုံတည်ကို
နားထောင်နေကြရလိမ့်မယ်’

‘ဘာ . . . ဒါ . . . ဒါဆို အကြားအမြင်ဆရာတွေဆိုတာ’

ဝကြီး၏ တအုံတည်စကားကို ကျော်ကိုက ခပ်ဖွွ့ဖြုံးလိုက်ပြီး . . .

‘အဲဒါပြောတာပေါ်များ၊ ခင်ဗျားတို့ပေါ်ဝင်ဆရာ၊ အကြားအမြင် ဆရာ
တွေဆိုသွားရင် ဒီနေ့မအားလုံး နောက်နောက်တွေလာဖို့ တိုက်ပေးလိမ့်မယ်၊
နောက်နောက်မှာ ခင်ဗျားအကြောင်းကို သူစုံစမ်းထားပြီးဖြစ်မှ ခင်ဗျားကိုခေါ်ပြီး
ဦးခန်ဒေါက်ခန်ပြောပြုလိမ့်မယ်၊ ဒါပါပဲ၊ အမှန်တော့ လောကမှာ အကြား
အမြင်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို့မှာမဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ၊ အဲ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်း
ကိုပေါ်ဝင်ဆရာတိုင်း၊ အကြားအမြင်ဆရာတိုင်း သုံးတယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါ
ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာအမှန်တကယ်ကောင်းပြီး အမှန်ကုန်ဆုံးပြောနိုင်တဲ့
နည်းပဲ၊ က ခင်ဗျားအဲဒါတွေကျက်ထားပေတော့၊ ကျေပ်လည်း လုပ်စရာရှိတာ
ဆက်လုပ်လိုက်ပြီးမယ်’

ဟူဆို၍ အခန်းပြင်ခပ်သွောက်သွောက်ထွောက်သွားလေသည်။

ဝကြီးခများလည်း ကျော်ကိုပေးသွားသမျှ စာရင်းစာရွက်များကို မှတ်
သားရင်း ရင်တထိတိတ်နှင့် ကျွန်းခဲ့လေသည်။

x x x

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်တော့ ကျော်ကိုက ဝကြီး
ဝတ်ရန် ဝတ်စုံအသစ်တစ်စုံကိုင်ရင်း အသေအချာရပ်
စောင့်နောလေသည်။ ဝကြီးထွက်လာတာမြင်မှ 。。。

‘ဘယ့်နှယ်လကိုဝကြီး၊ မနေ့ကကျက်ထားခိုင်းတာ
ရပြီလား’

သူစကားကို ဝကြီးကလည်း

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကလည်း ဒါလေးများ’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက

‘ဒါလေးများတွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ ကျပ်ကိုရွတ်ပြ
ပါခြီး’

ဆိုတော့ဝကြီးကလည်း ကလေးငယ်များ စာအံသလို
ရွတ်ပြရလေသည်။

‘ဒေါ်အေးဝင်း 。。 အသက် (၄၅)နှစ် နေရပ်လိပ်စာ’

‘ဟိုး ဟိုး . . . ခင်ဗျားအဲနှဲလိုပြောလိုမရဘူးလေ၊ ဘိုးတော်ဆိုတာ ကလေးများစာအံသလို ပြောလိုမရဘူး၊ မှင်နဲ့မောင်းနဲ့ အကုန်သိအကုန် တတ်ပုံစံမျိုးပြောရမှာ’

‘ဥပမာ. . . ဒေါ်အေးဝင်းမဟုတ်လား၊ အမိမထောင့်မှာထောင်ထားတဲ့ နှုတ်မားက ဇောက်ထိုးဖြစ်နေတယ်၊ ပြန်ပြင်လိုက်ပါ၊ အမိမနောက်ဖေးမှာ ပစ်ထားတဲ့ နှုတ်အုန်းကို အမိမရှုပြန်ချွဲရမယ်၊ စသည်ဖြင့် ကိုယ်သိထား သမျှကို မှင်မောင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောရမှာပေါ့များ၊ အခု ခင်ဗျားက ကလေးစာအံသလိုပြောနေရင် ဘယ်သူ့အထင်ကြီးမှာလဲ၊ သဘောပေါက် လား’

‘ပေါက် . . . ပေါက်ပါတယ်’

‘ပေါက်တယ်ဆို အဲဒါကျင့်ထား’

ဟူဆို၍ ကျော်ကိုက သူကိုလွန်စွာသစ်လွင်တောက်ပြောင်သောဝတ်စုံ ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်စေသည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်မှု . . .

‘က . . . ဒီအချိန်လောက်ဆို သွားလို့ရပြီ၊ သွားကြဖို့၊ ဟိုကစောင့် နေကြမှာ သေချာတယ်’

ဟူဆို၍ လှည့်ထွက်သွား၏။ သူနောက်ကမှဝကြီးက ရင်တထိတိတ် နှင့် . . .

x   x   x

‘ဘုံးတော်ကြွလာပြီဟေ့’

ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ဝကြီးခေါင်းနားပန်းကြီးသွား
တယ်။ အားကိုးရလိုပြေား အနောက်ဘက်ဝေ့ကြည့်လိုက်
တော့ ကျော်ကိုက လက်အုပ်ကလေးချိလျက်။

‘ဟေ့လူ ကြောန္တမပျက်နဲ့ ခပ်တည်တည်သွား၊
ဟိုရောက်ရင်လည်း ပီပြင်ပေါ့စေ’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်းဘာမှုမတတ်နိုင်တော့။ ဒီအ
ချိန်ရောက်မှ ထွက်ပြေးလိုလည်း ဖြစ်မှုမဖြစ်တော့တာ။
ဒါကြောင့် မပေါ်ဘက်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်းသာ ခပ်တည်
တည်နဲ့ ရွှေ့ဆက်သွားရတော့တယ်။

ဝကြီးလည်း တန်ဆောင်းထဲရောက်ခါနီးရော သူ
နောက်က ကျော်ကိုက သူကိုကျော်တက်ကာ တန်ဆောင်း
ထဲပြေးဝင်ပြီးသွားကာ ဖုတ်ဖတ်ခါကာ သူနေဖို့နေရာပြင်

ပေးတယ်။

သူလည်းတန်ဆောင်းထဲဝင်ရော ကျော်ကိုက . . .

‘အဘ . . . ဒီနေရာကိုကြပါ၊ ဒီနေရာကိုကြပါ’

ဆိုပြီး သူစိစဉ်ထားသောနေရာကို ပြင်ပေးတယ်။ ဝကြီးလည်း ခပ်တည်
တည်နဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဝကြီးအသေအချာထိုင်ပြီးမှ ကျော်ကိုက ရောက်
နှင့်နေကြပြီးသော မိန်းမများဘက်လှည့်ကာ . . .

‘က . . . အဘတော့ရောက်ပြီ၊ မေးလို့ရေးလို့ရပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့
ကစာရင်းပေးထားတဲ့သူတွေပဲ ဦးစားပေးမယ်၊ မနေ့ကစာရင်းပေးထားတဲ့
သူတွေ ရွှေကြပါ’

ကျော်ကိုစကားဆုံးတာနဲ့ မိန်းမကြီးလေးဝါးယောက် ရွှေ့တိုးလာတယ်။
ဒါကိုဝကြီးကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ . . .

‘နာမည်ပြောပါ’

‘ဒေါ်မေရီရှိပြီးပါ’

နာမည်ကြားလိုက်တာနဲ့ ဝကြီးခေါင်းထဲ ကျော်ကိုပေးထားသော စာရင်း
များ စီရိပ်ပြောလာတယ်။ ဒါကြောင့် ခပ်တည်တည်နဲ့ . . .

‘အဖျို့ကြီးပဲ’

‘ဟယ် . . . မှန်လိုက်တာ’

သူစကားဆုံးတာနဲ့ မျက်လုံးပြားပြားအဒေါ်ကြီးဆီက အာမချိတ်သံ
ထွက်လာတယ်။

‘မိဘတွေနဲ့ တစ်နယ်စီနေနေရတာပဲ’

‘ဟာ . . . မှန်ပြန်ပြ’

‘အဖောဆရာဝန်နော်၊ ဘယ်ဆေးခန်းထိုင်တာလဲ’

‘ဟယ် . . . အဟုတ်တော့၊ အဲလေ နယ်. . . . နယ်ဆေးခန်းမှာထိုင်
တာပါ’

ဝကြီးလည်း ကျက်ထားသမျှပြောတာကို မှန်တယ်ချည်းထောက်ခံနေ
တော့ အားတက်လာတယ်။

‘အခုဒေါ်မေရီရှိပြီးက ကိုယ်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း

လာမေးနေတာမဟုတ်လား'

ဆိုတော့ ဟိုအဒေါကြီးလည်း အရှက်သည်းကာ ပါးစပ်ထဲသို့
လက်လေးချောင်းလုံးထိုးထည့်ပြီး . . .

‘အို . . . ဘိုးတော်ကသိလျက်သားနဲ့ အဟိ’

အောင်မာ . . . အသက်နဲ့အရှက်က ဘယ်လိုမှုလမိုင်းမကပ်။ ဒါပေမဲ့
ဝကြီးလည်းဂရုစိုက်မနေဘဲ-

‘ကောင်လေးက နာမည်ကြီးထဲကပဲ အနုပညာအလုပ်တွေလုပ်နေ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုံတလော အရှက်သောက်များနေတယ်၊ အရှက်ကို
လျှော့သောက်ခိုင်းပါ၊ မိန်းမကိစ္စနဲ့ကလည်း သိပ်မယ့်ရှား၊ ဒုက္ခြားငှုန်း
ချေရမယ်’

ယတြာအသံကြားတာနဲ့ ကရီဖြီးဆိုသောအဒေါကြီးမျက်လုံး အရောင်
လက်သွားပြီး . . .

‘ယတြာ . . . ယတြာဘယ်လိုချေရမှာလဲ သူနဲ့သားရင်တော်ပြီ၊ ဘယ်လို
ချေရမလဲသာပြော၊ ချေပစ်မယ်၊ အပြတ်အသတ်ကိုချေပစ်မယ်’

လိုအိုကာ သူတို့ယိုလုံး၊ လုံးလုံးဝဝကြီးကို အားရပါးရ လိုခိုချေပြနေ
တယ်။ တကယ်အားရပါးရမှ အားရပါးရကြီး။ ဝကြီးလည်းယတြာလိုသာ
ပြောရတာ သူခေါင်းထဲမှာ ယတြာဘယ်လိုချေလိုချေခိုင်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ
တယ်။

‘ပြောလေ . . . ဘယ်လိုချေရမှာလဲလို့ မြန်မြန်ပြော၊ နောက်ကျ
သွားရင် ဟိုမောင်လေးကနေ ခီဘိုးတော်ဘက်လှည့်လာမှာနော်၊ ဟင်း’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်း မျက်လုံးပြုးသွားပြီး . . .

‘အဲ . . . အဲလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ ယတြာက’

ဆိုပြီးခေတ္တစဉ်းစားကာ ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်တယ်။

‘ယတြာက . . . တန်ဗုံးနေ့နဲ့ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိမှာ အိမ်ရှေ့
တည့်တည့်မီးပိုပြီး မီးညွှန်းခါးလယ်လောက်ရှိတဲ့အချိန် လွှားခနဲ့
ခုနစ်ကြိမ်ခုနစ်ကျော်ရမယ်’

‘ဟင် . . . ခုနစ်ကျော်ရမယ်’

ဝကြီးစကားကြားတာနဲ့ ဒေါ်မေကရီဖြီးဆိုသူတိုး မျက်လုံးပြီးသွားတယ်။
နောက်မှသတိရသွားသလိုနဲ့။။

‘ဟင် . . . နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ အိမ်ရှေ့မှာမီးပုံကြီးပုံပြီး မီးညွှန်း
ခါးလယ်လောက်ရှိမှ လွှားခနဲ့ လွှားခနဲ့ ခုန်ကျော်ရမယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပါးစပ်ကလည်း တိုကိုကိုများ ငါယောကျော်လို့ သုံးကြိမ်
သုံးခါ အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ရမှာ၊ ဒါမှ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အပူတွေ မီးပုံထဲကျ
ကျွန်ခဲ့မှာလေ’

သူစကားမှားသွားပြီ ထင်မှတ်ရသော်လည်း ပြောပြီးလက်စမို့ မထူး
ကတ် ဆက်ခင်းလိုက်တယ်။ ကျော်ကိုကိုကြည့်တော့လည်း မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်လျက်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူနည်းစနစ်က ဘာအပူမှ မီးပုံထဲကျဖို့မရှိ။ ထဘီ
မီးလောင်ပြီး ဖင်ပြောင်ဖို့သာရှိတာတိုး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထင်ထားသလိုမဟုတ်
ဘဲ . . .

‘အိုး . . . ကိုယ်လိုချင်တဲ့ယောကျားရဖို့ပဲ လုပ်မှာ၊ လုပ်ညီးမှာ၊ မီးညွှန်း
ဟပ်လို့ ထဘီလောင်လောင် ကောရီတို့ကပြောင်ပြောင်ပဲ’

ဆိုပြီး ဝကြီးကိုပြီးချကာ . . .

‘မှန်လိုက်တဲ့ဘိုးတော်၊ ဒီမှာ ဘိုးတော်အတွက်အလျောင်းပါ’

ဟူဆိုကာ ငါးရာတန်တစ်ထပ်ကြီးဆွဲထဲတဲ့၊ ဝကြီးရှေ့ချပြီးမှ . . .

‘အဘ . . . ကြော်ကြော်ခိုက် တပည့်မညီးချတာပါ၊ ဒီနောကလည်း
တန်းနေ့နေ့မီး အိမ်ရွေ့မီးပြန်ဖို့လိုက်ပါပီးမယ်၊ တို့ကိုကိုများ ငါယောကျား
ဟေ့’

လို သုံးကြိမ်သုံးခါ သံကုန်ခြစ်အော်ဟစ်ကာ သုတ်ခြေတင်သွားရှာတော့
တယ်။ အဲဒီတော့မှုဝကြီးလည်းသူရှေ့ကင်းရာတန် အထုပ်ကိုကြည့်ကာ
သက်ပြင်းချိုင်တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့ ကျော်ကိုအသံက

‘နောက်တစ်ယောက်’

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ကမန်းကတန်းရှေ့တိုးလာတယ်။

‘နာမည်က’

‘မသန်းဆွဲ’

‘ပေါင်မှာပွေးကွက်ကြီးထလို စိတ်ပျက်နေတာမဟုတ်လား၊ အိမ်တွင်း
မှတပ်ထားတဲ့ လိုက်ကာအပြာတွေကို အမည်းရောင်ပြောင်းတပ်လိုက်
ပါ၊ ဘာလိုလဲဆိုတော့ မိုးကောင်းကင်အပြာရောင်က မြေမှာခြေး ပေါင်
ခံပြန်ဝင်တိုးလို ပွေးဝင်ပေါက်တာ၊ ဒါကြောင့် . . . ’

နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ပြောကောင်းကောင်းနဲ့ပြောလိုက်တာ။ ဖုံး
ကွယ်ထားတဲ့ အစက်အပြောက်တောင် ဒီဘိုးတော်သိတယ်ဆိုပြီး နာမည်ကို
ကြီးကရောပါ။သိမှာပေါ့။ ဟိုကောင်ကျော်ကို မနေ့က အိမ်လိပ်စာရွှေးက
တည်းက လိုက်စုစုစုံထားတာကိုး။ ဘာပြောပြော ဒက်ထိမှန်နေတာလေ။

နောက်နေ့တွေမှာ ဝကြီးရှု၊ လူပိုများလာတယ်။
အားလုံးရဲ့ယုံကြည်မှုကလည်း ဝကြီးခါးမှုရှိနေတဲ့အတွက်
အနေအစားကလည်း ပိုချောင်လာတယ်။ ပိုက်ဆံဆိုတာ
ကလည်း ကြချလိုက်တဲ့အတိုင်းကို ရနေတယ်။ လူတွေက
လည်း ဝကြီးဘာပဲပြောလိုက်၊ ပြောလိုက်၊ လိုက်လုပ်ဖို့
အဆင်သင့်။ ဝကြီးကိုလည်း အကြားအမြှင်ရတဲ့ဘိုးတော်
အဖြစ် လူသိများလာတယ်။ တဆိုမယ့်တဲ့ လူတွေလည်း
လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာမည်ပေး၊ လိပ်စာပေးထား။
နောက်နေ့ကျရင် မွေးတဲ့ဆေးရှုကစပြီး ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့
အချုပ်ခန်းထိ တန်းခနဲပြောပြုမယ်။

လူတွေကလည်း တယ်ခက်တာကိုး။ ယုံကြည်ပြီဆို
ရင်ဖြင့် ဘာကိုမှုမစ်စမ်းကြတော့ဘူး။ စွဲတ်ဆက်ကို လက်
ခံကြတော့တာ။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာဝကြီးတို့က

လည်းနပ်လာတယ်။ တခါ့၊ တလေ စုံစမ်းဖို့ အချိန် မရတဲ့ သူတွေကို
လက်တမ်းကို ပြောတော့တာ။ စိတ်ထဲထင်ရှာမြင်ရာ ရေးချေတော့တာ။

လူတွေကို လိမ်ရတာလည်း လွယ်ပါတယ်။ ဥပမာ - ပေဒင်လာမေးသူ
က ကိုယ့်ကိုမေးခွန်းမေးဖို့ လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မေးခွန်းတစ်ခုကို
အရင်စမေးလိုက်တယ်။

‘မန်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့လဲ’

‘တင်မောင်လွှင်နဲ့ပါ’

‘အဲဒါဆို သူနဲ့မပေါင်းနဲ့ တင်မောင်လွှင်က ခင်ဗျားကိုဒုက္ခပေးလိမ့်
မယ်’

စသည်ဖြင့် သူပြောတဲ့အပေါ်မှာ ကိုယ်ကပြန်နင်းတာမျိုးပေါ့။ ဟုတ်
သည်၍ မဟုတ်သည်ရှိပဲ။ မဟုတ်လို့ခံရတော့ ပေဒင်ဆရာခံရတာမှ မဟုတ်
တာ။ နောက်ပြီးဒါမျိုးဟာ ပေဒင်ဆရာများအတွက်တော့ ဘယ်တော့မှာမှား
နိုးထုံးစံမရှိဘူး။ ယတြာဆိုတာကလည်း ဘာမှာသိနေစရာမလိုဘူး။

တန်းနှင့် အုန်းသီးသုံးလုံးကို ကိုယ်တိုင်ချွဲပြီး အရပ်ဝေရ
မယ်ဆိုလည်း လုပ်တာပဲ။ တန်းသားဆိုရင် ကမ္မလာသီးခနှစ်လုံးကို အရည်
ညွစ် သုံးခွက်တစ်ခွဲကိုတင်ကျိုပြီး ပူဇော်တဲ့အချိန် ခေါင်းပေါ်ကလောင်းချုပို
လည်း လောင်းချေတာပဲ။

အောင်မှ ၁၁. ကိုယ်ပေါက်ကရပေးတဲ့ယတြာနဲ့ သူတို့ဘာသာသူတို့
အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် တည့်သွားရင်တောင် ၁၂.

‘အဘေးတဲ့ယတြာမတြာမဲ့ သားတို့သမီးတို့အလုပ်ဖြစ်သွားတာ’

ဆိုပြီး ပြီးပြီးပြက်ပြက်လာကန်တော့ကြသေးသပျါး။

လူတွေအဲသည်လို့ ကုန်းကုန်းကြီးလာကန်တော့နေတော့ ဝကြီးခမာ
လည်း ကိုယ်တိုင်ပဲအကြားအမြင်ရနေသလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဘဝင်တောင်ဖြင့်
ချင်သေးတယ်။ စားပေါက်ကလည်း ချောင်နေတာကိုး။

ဝကြီးရှိတဲ့ တန်းဆောင်းဆိုရင် လူတွေကို ပြည့်ကျပ်နေတဲ့အထိ
ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဝကြီးလည်း ဒီအလုပ်ပေါ်မှာပဲ ခြေစုံရပ်လိုက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျော်ကိုနဲ့တိုင်ပင်လိုက်တယ်။

‘ဒီမယ်ကော်ကို တို့တွေ့လည်း ဒီအလုပ်နဲ့က အတော်လေး အဆင် ပြေနေပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိမ်တော့လိမ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လူယုံကြည်မှ လည်းရှိ၊ လေးစားခြင်းလည်းခံရတယ်၊ နောက်တစ်ဖက်က ပြန်တွက်ရင် လည်း ငွေက ကြေချာတဲ့အတိုင်းကို ရနေရတာပဲ၊ ဒါကြောင့်တို့ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ လိမ်နိုင်တဲ့ ဒီဘိုးတော်အလုပ်ပဲ ဆက်လုပ်သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင် တယ်’

ဝက္ခားစကားကို ကော်ကို ခေါင်းကိုဖြည့်ညွှေခါလိုက်ပြီး . . .

‘ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို အဲဒါပဲပြောမလိုပဲ’

ဝက္ခားက ကော်ကိုကိုင်းကြည့်နေတယ်။ ကော်ကိုကဆက်ပြီး . . .

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီအလုပ်ဆက်လုပ်နေတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ငွေရ လွယ်တာလည်းမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်လာလေ စောင့်ကြည့်တဲ့သူများလာလေ ဖြစ်လာပြီ၊ တရာ့လူတွေဆုံး ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နေ့စဉ်လာစုံစမ်းနေကြပြီ၊ ခင်ဗျားမသိလိုဘာပဲ အစိုးရဘက်ကလူတွေ တောင် လူကြားထဲ ကျပ်တွေ့တွေ့နေရတယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို မသက်ာဖြစ်နေကြပြီ’

‘ဟင် . . ဒါ. . ဒါဆို’

ကော်ကို သက်ပြင်းချေတယ်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောဖူးသားပဲလေ၊ ဒီမှာမဟုတ်တာ လုပ်ရင် တစ်ချိန်မှာပေါ်မှာပဲဆိုတာလေ’

ဝက္ခား ကော်ကိုတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ

‘အဲဒီတော့’

‘ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းမခံခဲင် အလုပ်ပြောင်းရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့’

‘ဟင်’

ကော်ကိုရွှေစကားကြောင့် ဝက္ခားဝမ်းနည်းသွားတယ်။

‘ဟူတ်တယ် . . . ကျွန်တော်တို့ တခြားအလုပ်ပြောင်းလုပ်တာ အသက်သာဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဝက္ခား သက်ပြင်းချေလိုက်တယ်။ သူခများဒီအလုပ်ကိုလည်း လက်မ

လွတ်ချင်၊ လက်မလွတ်လိုက်လည်း မဖြစ်ဖြစ်နေတာကိုး။

‘အေးလေ . . . လုပ်လိုမဖြစ်တော့ဘူးဆိုလည်း မလုပ်ရှုပေါ့၊ ဒါပေ
မဲ့ နှမြောစရာ’

‘နှမြောမနေနဲ့ကိုဝကြီးရော၊ အမိက ကိုယ်လွတ်လပ်နေဖို့အရေး
ကြီးတယ်၊ ကိုယ်မှာလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ငွေကြေးရနေဖြိုံး’

‘အေး . . . ငါလည်း အဲဒါစဉ်းစားနေတာ၊ အလကားရတဲ့ငွေတွေနဲ့
ငါတို့တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းလောက် ဝယ်ထားရင် ကောင်းမလားလို့’

သူစကားကို ကျော်ကိုက ခက္ခစဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

‘အေးလေ . . . ခင်ဗျားဝယ်ချင်လည်းဝယ်လိုက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့တိုက်
ခန်းအဟောင်းနဲ့စာရင် မြို့ထဲကဆောက်လက်စတိုက်ခန်းတွေဝယ်ရင်
ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘ဒါကတော့ မင်းသဘောပါက္ခာ၊ ငါကတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရထား
တဲ့ပိုက်ဆံတွေ အဆုံးဖို့မခံရရင် ပြီးတာပါပဲ’

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက . . .

‘ကဲ့ . . ဒါဆိုလည်း ကျူပ်တို့တိုက်ခန်းတွေ လိုက်ကြည့်လိုက်ကြရ^{အောင်}’

ဆိုပြီးသူတို့နှစ်ယောက် . . .

x x x

‘ဟား . . တိုက်ခန်းကအကျယ်ကြီးဟော၊ ဆောက်လက်စဆိုတော့ ဈေးကလည်းတန်သား’

‘မြေညီထပ်ရသွားတာ ပိုက်ကောင်းတာပေါ့ပျော့
ဟူတ်ဘူးလား’

‘ဟူတ်ပုံ . . ဟူတ်ပက္ခာ၊ အရင်နေခဲ့တဲ့ ငါအိမ်
ထက်တောင် ဟင်း’

ဝကြီးစကားကိုဆုံးအောင်ပင် ဆက်မပြောနိုင်တော့။
အရင် သူကိုယ်တိုင်ဝယ်ခဲ့သော အိမ်ကလေးကိုသတိရပြီး
လွမ်းသွားရသေး၏။ ဒါကို ကျော်ကိုကရိုပ်မိပြီး . . .

‘ဖြစ်ပြီးတာတွေကို လွမ်းမနေပါနဲ့ပျော့၊ ကဲ ခင်ပျေား
ဒီတိုက်ခန်းကြိုက်တယ်မဟုတ်လား’

‘မြတ်။ . . ဝယ်တောင်ဝယ်ပြီးနေမှ မကြိုက်လိုဖြစ်
မလား’

ဝက္ခီးစကားကို ကျောကိုကပြီးလိုက်သည်။ နောက်မှ . . .
‘က. . ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားဒီမှာတစ်ရက်နားနေနှင့်ဗျာ၊ ကျော်လည်း
လုပ်စရာရှိတာတွေဆက်လုပ်လိုက်ပြီးမယ်’
‘ဟင် . . . တစ်ရက်’
ဝက္ခီး၏ အာမော်တိတော်။ စောဒကတက်ရန် စကားရှာနေတုန်းမှာပင်
ကျောကို လှစ်ခနဲဖျောက်သွား၏။
ဝက္ခီးကတော့ လောလောလတ်လတ် သူတို့ဝယ်ထားသော တိုက်ခန်း
ကျယ်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နက်၊ အိမ်နံရုက္ခာတိုင်းဒိုင်းနှင့်
ထုန်က်သံကြား၍ ဝကြီးလန့်နိုးလာလေသည်။ နံဘေးမှာ
ကြည့်တော့လည်း ကျော်ကိုကို မတွေ့ရ။ ထုန်က်သံက
ကြားနေရဆဲ . . .

ဝကြီးလည်း ကမန်းကတန်းထပြီးကြည့်လိုက်တော့
ကျော်ကို . . .

သူတို့လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဝယ်ထားသော တိုက်
ခန်း၏ နယ်းစည်းနေရာတွင် ပိတ်စလိပ်ကြီးတစ်ခုကို ချွေး
သံတဲ့ခဲ့နှင့် ထူရှုက်နေသည်ကို တွေ့ရမ်း။

ဝကြီးလည်းအံ့အားသင့်ကာ အပြင်ထွက်ကြည့်
လိုက်တော့ . . .

‘ဟင်’

ကျော်ကိုရှုက်နှက်နေသော ပိတ်စပေါ်မှစာတန်းကို

မြင်တော့ ဝကြီးအုံအားသင့်သွားရ၏။ အုံအားသင့်မယ်ဆိုလည်း သင့်စရာ။
ပိတ်စပေါ်တွင် ရေးထားသည့်စာကလည်း ကြည့်ပါ။

‘ငွေနှစ်ထောင်ကျပ်တည်းနဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အပိုင်လိုချင်ပါ
သလား၊ ကံကြွားက သင့်အားမျက်နှာသာပေးနေဖြီ မည်သူမဆို ဤတိုက်
ခန်းအပိုင်ရဖို့ ကံစမ်းနိုင်ပြီ’

‘ဟာ’

စာသားကိုဖတ်ပြီး ဝကြီးပို၍ လန်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် . . .

‘ဟောကောင် မင်း. . မင်းဘာလုပ်တာလဲကွာ၊ ဟော’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက . . .

‘ဒီတိုက်ခန်း ကံစမ်းမဲဖောက်ဖို့လေ’

‘ဟာ. . ဒါ ဂါတိုဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းလေ၊ ဒါကိုငွေနှစ်ထောင်တည်း
နဲ့ကံစမ်းမဲဖောက်မယ်ဆိုတော့ မင်းရူးနေလိုလားကွာ ဟော’

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက သူအလုပ်ပင်မပျက်ဘဲ . . .

‘ခင်ဗျားဘာမှုမသိဘဲ အသာနေစမ်းပါ၊ ဒါအလုပ်လုပ်နေတာပျ
အလုပ်လုပ်နေတာ’

သူစကားလည်းကြားရော ဝကြီးလည်း ဒေါသထွက်သွားပြီး . . .

‘ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲကွာ မင်းဒါကြီးဘန်းပြုပြီး လိမ်စားဖို့မဟုတ်
လားကွာ၊ ဟော’

ဝကြီး၏ ဒေါသတိုးစကားကြောင့် ကျော်ကို လုပ်လက်စအလုပ်
ရပ်သွား၏။ နောက်မှ ဝကြီးဘက် ဖြည်းညွှာလှည့်ကာ . . .

‘ဒါ . . . ကျော်လိမ်စားဖို့ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟင်း. . ဒါ. . . ဒါဆို ဒီအခန်းကြီးကို ငွေနှစ်ထောင်တည်းနဲ့ တကယ်
ကံစမ်းမဲဖောက်ပစ္စာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဟော’

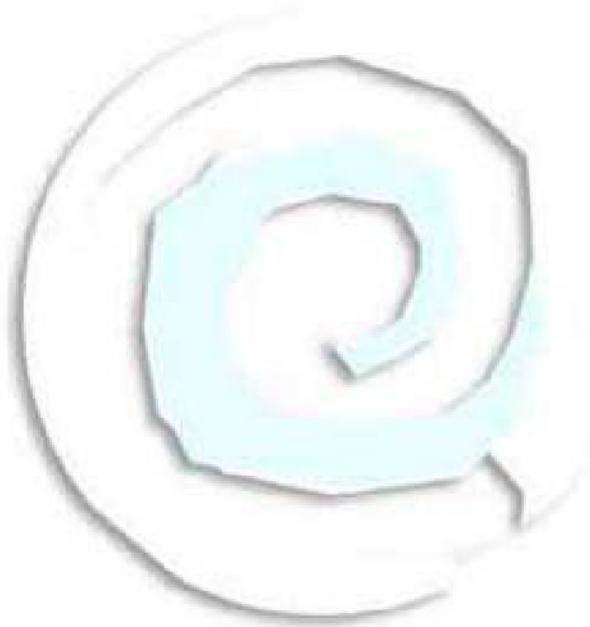
ဝကြီးစကားကို ကျော်ကိုက လုပ်လက်စအလုပ်များရပ်ပြီး ဝကြီးပခံး
ကိုသိုင်းဖက်၊ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကာ . . .

‘လား. . ကျော် ခင်ဗျားကို ရှင်းပြမယ်’

ညာတပါနတေး 63

ဝက္ခိုးလည်း ကော်ကိုခေါ်ရာနောက်သို့ ကြောင်တောင်တောင်နှင့်
လိုက်ပါသွားရ၏။

x x x

နိုးနိုးစောင်း

ကျော်ကိုက စီးကရှင်တစ်လိပ်ကို အသေအချာ
ဖိမ်ခံသောက်နေ၏။ ဝကြီးကတော့ ထံးစံအတိုင်း ကျော်ကို
ကို ငေးကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ကျော်ကိုက
ဆေးလိပ်ပြာခြေချေရင်း။။

‘ဒီလို ကိုဝဲဗြီးရဲ့’

ဆေးလိပ်မီးခုးများ ပျုံလွင့်နေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီတိုက်ခန်းကိုဝယ်တာ သိန်းနှစ်
ဆယ်ဆိုပါတော့’

‘အင်း။။ နှစ်ဆယ်ကျော်’

‘အခုံ။။ ကံစမ်းမဲက တစ်စောင်နှစ်ထောင်ဆိုရင်
လက်မှတ်အစောင်တစ်ထောင်ဆိုရင် သိန်းနှစ်ဆယ်ပြန်ရ

ပြီ၊ လက်မှတ်အစောင်တစ်ထောင်ဆိုတာ ဒီနေ့တစ်နေ့တည်းတောင်ရောင်းရနိုင်တယ်’

‘ဟင် .. ဒါဆိုကျွန်တဲ့ပိုက်ဆံ၊ နောက်နေ့ပိုက်ဆံတွေကို မင်းတိုက်ခန်းအဆုံးခံပြီး လိမ်ပြေးမှာပေါ့၊ ဟူတ်လား’

ဝကြီး၏ဒေသကတိုးစကား၊ ဒါကို ကျော်ကိုက သောက်လက်စ စီးကရက်ကိုထိုးခြေရင်း ခပ်ဖွံ့ဖြုံးကာ

‘အလိုမဟုတ်ဘူး’

‘ဘယ်လို့’

ကျော်ကို၏စကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွား၏။ ဒါဂို့ကျော်ကိုမှာပင်ဆက်၍ .. .

‘ကျွန်တော်အခုလုပ်နေတဲ့နည်းက တိုက်ခန်းလည်းအဆုံးမခံရဘူး ငွေလည်းပိုရမယ့်နည်းပဲ’

‘ဟင် .. ဘယ်လို့ တိုက်ခန်းလည်းကိုယ်ရဲ ငွေလည်းပိုရတဲ့နည်းဟူတ်လား’

ဝကြီးရဲ့ အံ့ဩတိုးအမေး၊ ကျော်ကိုက ခေါင်းလိုတ်၍ .. .

‘ဟူတ်တယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှအဆုံးမရှိတဲ့နည်းပဲ’

ကျော်ကို၏စကားကြေားသည်နှင့် ဝကြီးစိတ်ဝင်စားသွားကာ .. .

‘ဘယ်လို့.. ဘယ်လို့လုပ်ရမှာလဲဟင်’

ဝကြီးအမေးကို ကျော်ကိုက ခါးကိုမတ်လိုက်ကာ .. .

‘လွယ်လွယ်လေးပါ အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီတိုက်ခန်းကို ကံစမ်းမ လက်မှတ် တစ်စောင်နှစ်ထောင်နဲ့ ရောင်းတော့မယ်ဆုံးပါတော့၊ လက်မှတ်ပေါင်းတစ်ထောင်ပဲ ရောင်းရတယ်ဆုံးပါပြီး၊ ငွေကသိန်းနှစ်ဆယ်ပြန်မယ်၊ အဲဒုံးငွေသိန်းနှစ်ဆယ်ကို တဗြားစီးပွားရေးမလုပ်ရင်တောင် ဘက်မှာပဲသွားပြန်ထည့်ထား၍၊ အဲဒုံးတစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒီတိုက်ခန်းဟာ ကိုယ့်တိုက်ခန်းဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်ပဲနေနေရလို့မယ်၊ အဲ.. တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အခါကျေမှ ကံစမ်းမဲမဖောက်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ထိုးထားတဲ့ငွေပြန်အမ်းမယ်ဆုံးပြီး သူတို့ရဲ့ငွေ

ကံစမ်းမတိုးထားတဲ့သူတွေရဲငွေ ကိုယ့်ဘက်မှာ အပ်ထားတဲ့ငွေကို ပြန်ထုတ်ပြီး ပြန်အမ်းလိုက်ရုပါ

‘အကျိုးအမြတ်က’

‘သူတို့ငွေတွေကို ကိုယ်က ဘက်ထဲထည့်ထားတဲ့အတွက် ဘက်တိုးက ကိုယ်ရမယ်လေ၊ သိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ ဘက်တိုးချဉ်းပဲ တွက်ကြည့်ပါရီး’

‘ဟာ . . . ရှင်းရှင်းကြီးပါလား’

ကျော်ကို၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဝကြီး ဝမ်းသာအားရထားအောင်၏။

စဉ်းစားကြည့်လေ . . ပိုက်ဆံရပုံက လွယ်လွယ်လေး။

‘ကိုယ်ကပိုက်ဆံစိုက်ပြီး တိုက်ခန်းဝယ်တယ်၊ အဲဒုံးတိုက်ခန်းဝယ်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ကံစမ်းမတိုးသူတွေဆီက ပြန်ယူတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ပိုက်ဆံကို ကိုယ့်ပိုက်ဆံလုပ်ပြီး ဘက်မှာအပ်တယ်၊ အဲဒီလို့ဘက်မှာအပ်ထားတဲ့ အတွက် ဘက်တိုးကို ကိုယ်ကရတယ်’

‘နောက်ဆုံး ကံစမ်းမမဖောက်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး၊ ကံစမ်းမတိုးထားသူ တွေကို ငွေပြန်အမ်းလိုက်တော့ တိုက်ခန်းကလည်း ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့တိုက်ခန်း ကိုယ်ပပြန်ပိုင်၊ ဘက်မှာအပ်ထားတဲ့ငွေကလည်း ကိုယ့်ငွေမို့ ဘက်တိုးကျတော့ ကိုယ်ပဲရာ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ’

‘ဟူတ်လိုက်လေကွာ၊ ဒါမြို့း ငါတစ်ခါမှ မစဉ်းစားမီးဖူးဘူး’

ဝကြီး၏ ဝမ်းသာအားရထားကိုခံသံ။ ဒါကိုကျော်ကိုကပြီးပြီး

‘ဒါတင်ဘယ်ဟူတ်ပိုးမှာလဲဖူ့၊ တိုက်အိမ်တစ်အိမ်ကို ငွေနှစ်ထောင်နဲ့ရမယ်ဆိုတော့ လက်မှတ်စောင်ရေး သောင်းချီရရှိနိုင်တယ်၊ အဲဒုံးလောက်လက်မှတ်ရောင်းရရင် တိုက်ခန်းထားခဲ့ပြီး လိမ်ပြေးလို့တောင်ရပြီ’

‘ဟာ . . . အဲလို့တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ’

‘သဘောပြောတာပါ၊ ကျော်လည်းမလုပ်ပါဘူး၊ အဲ . . . တစ်နှစ်ကြာသွားလို့ ကံစမ်းထားတာ ပြန်အမ်းမယ်ဆိုရင်တောင် ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်ပျောက်လို့ နှစ်ထောင်ပဲကွာ ပြန်မယူတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ သူတွေဆီက လည်း ပိုက်ဆံအလကားရပြီးမှာ၊ နောက်ပြီး ဘက်တိုးကိုပြန်တွက်ကြည့်ပြီး’

ကံစမ်းမဲလက်မှတ်တစ်သေင်းကရတာကို ဘက်ထဲထည့်ထားလိုက်ရင်
ဘက်တိုးက အဲသည်လောက်ပြန်ရမှာပဲ'

‘မှန်ပါ . . . မှန်ပါ၊ ငါတို့တောင် လမ်းကြံလို့ဝင်ထိုးထားတဲ့ ကံစမ်း
မဲ တစ်ခါပြန်ကြည့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ . ဒါနဲ့နေပါပြီး၊ ဒီလက်မှတ်တွေ
က ဘယ်သူရောင်းမှာလဲ’

ဝကြံး၏အမေး။ ဒါကို ကျော်ကိုကပြီးပြီး . . .

‘မယူပါနဲ့ဘူး ကျွန်ုင်စဉ်ထားပြီးသားပါ၊ ဟော ဟိုမှာလာပါပြီ’

ကျော်ကိုထွန်ပြရာ ဝကြံးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လှတပတကောင်မ
လေးတစ်ယောက်။

‘ဟ. . . အနိုင်ဟ’

ဝကြံးဆီက အာမေခိုက်သံ။ ကျော်ကိုပြီးပြီး . . .

‘ကံစမ်းမဲထိုးချင်အောင် ဒါမျိုးနဲ့ကလည်းမြှေဆွယ်ရသူ၍ ဟီး. . ဟီး’

ကျော်ကိုရဲ့ရယ်သံ။

သူတို့တိုင်ပင်နေတုန်းမှာပင် ကောင်မလေးကပြီးဆောင်သောမျက်နှာနဲ့
ရောက်လာပြီး . . .

‘ကိုကြံးကျော်ကို . . . မာရဲ့နော်’

ဆုံးတော့ ကျော်ကိုက ပြီးဖြီးဖြီးဖြင့် . . .

‘မာရဲ့ဘူး . . မာရဲ့ မာတာမှ တစ်ကိုယ်လုံးကို မာတာ၊ ဟီး ဟီး’

ကျော်ကို၏ကေားကို ကောင်မလေးက အမိပါယ်ပေါက်သလို ပခုံး
လေးတွန်ပြီး ပြီးနေသည်။ ပြီးမှ . . .

‘သူကရော’

ဆုံးပြီး ဝကြံးကို မေးလေ့ပြုသည်။ ဒါကို ကျော်ကိုက . . .

‘သူက လုပ်ငန်းမှာတော့ ကိုယ့်ဆရာ၊ လူနောက်ကွယ်မှာတော့ ကိုယ့်
တပည့်ပေါ့’

ဟု ဆုံးလိုက်ရာ။ ကောင်မလေးက . . .

‘ဒါဆုံး . . . ဆရာတပည့်ပေါ့၊ ခစ် . . . ခစ်’

ဆိုရင်း သူဘာသာသူ သဘောကျွားရယ်နေသည်။ အတန်တွေ့မှ
ကျော်ကိုက . . .

‘က . . . ကိုဝါး သူကမချော့၊ ကျွဲ့တို့အတူ လုပ်မယ့်သူပေါ့’

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝကြီးကလည်း ပြီးဖြီးဖြီးနှင့် . . .

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်’

ကောင်မလေးက ခေါင်းညီတ်အသိအမှတ်ပြုပြီး ပြီးနေ၏။ ကျော်ကို
မှပင်ဆက်၍ . .

‘က . . . အခုအခိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး သွေးသောက်တွေ
ဖြစ်ကုန်တွဲပြီး ဒီတော့ ဒီအလုပ်တွေအားလုံးကို မချော့တို့ပဲ လွှဲခဲ့ရတော့မှာပဲ’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်းမျက်လုံးပြီးသွားပြီး . . .

‘ဟင် . . . ဒါဆို ငါတို့က’

‘ကျွန်တော်တို့ကခရီးထွက်ရမယ်လေ’

‘ဟင်. . ခရီးထွက်ရမယ်၊ ဘာလို့’

ဝကြီး၏အလောတကြီးအမေး။ ဒါကိုကျော်ကိုက အပေါ်စားပွဲခံကို တ
ဒေါက်ဒေါက်ဒေါက်ရင်း . . .

‘ကိုဝါးသတိမထားမိလိုပါ အခု ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်နေ
တဲ့အဖွဲ့တွေ ရှိတယဗျာ’

‘ဟင်. . ဟုတ်လား’

ဝကြီး ပျောပျောသလုံး အနောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။

‘ဒီလောက်လည်းမစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး ဒီကခွာနှင့်
ရင် ရပါသေးတယ်’

‘ဘယ်တော့လဲ၊ ဘယ်ကိုခွာမှာလဲ’

ဝကြီးအမေးကို ကျော်ကိုက မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားရင်း . . .

‘အင်း . . . ကျွန်တော်တွေ မိတ္ထိလာဘက်ရှောင်ရင် ကောင်းမလား၊
စဉ်းစားမိတယ်’

‘မိတ္ထိလာဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့သွားမှာလဲ’

ညာထာပါ ၄ တော် 69

‘အခဲ’
‘ဘင်’

x x x

နိုးနိုးစွဲကြော

မိတ္ထိလာမြို့၏အထင်ကရ မိတ္ထိလာကန်နံဘေး
တွင် တည်ဆောက်ထားသော ဝန်ငေးကြွေ့ဂေဟာဝရနှင့်
တာပေါ်မှုနော်ဝကြီး မိတ္ထိလာကန်ကြီးကိုင်းကြည့်နေ
သည်။

ကျော်ကိုကတော့စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စီမံပြန်
ပြောရင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေသည်မသိ။ သူပုံမှာ လိမ့်
လည်မှုနဲ့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာရပုံ မပေါက်ဘဲ အလုပ်
များလွန်း၍ လာရောက်အနားယူနေပုံမျိုးသာ ပေါက်နေ
သည်။

ဝကြီးခများတော့ မိတ္ထိလာရောက်လာရတာကို စိတ်
ပဲချမ်းသာရမလား။ ရှိုကုန်မြို့ကန် ထွက်ပြေးလာရတဲ့
အတွက် ဝမ်းပဲနည်းရမလား ဖြစ်နေမိသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့တံတွေငွေရေးကြေးရေးလည်း

အတန်အသင့်ရှုံးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုငွေများမှာ တစ်ပါးသူများထံမှ
ဖုံကျ ရယူထားသည့် ငွေများသာဖြစ်၍ စိတ်မခမ်းသာ ဖြစ်နေရ၏။

ရွှေ့ဆက်ပြီး ဘာဆက်ဖြစ်မည်ကို ဘာမှုမရေရာသေး။ သူတို့ကိုယ်
တိုင်လည်း ဘာမှုမသိသေး။

ဝကြီးစိတ်လေးစွာ သက်ပြင်းချမ်းသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျော်ကိုက
‘ဘယ့်နှယ့်လဲကိုဝကြီး။ ဘာတွေစိတ်ဆင်းရပြီး၊ သက်ပြင်းချနေရတာ
လဲဗျာ’

ကျော်ကိုစကားကို ဝကြီးက ..

‘အေးကွား။ ဝါစိုးဘဝနဲ့နေထိုင်မှုကို စိတ်လေးနေမိလိုပါ။ ဘယ်ကို
သွားရမှန်းလဲမသိ၊ ဘာဆက်ဖြစ်မယ်မှန်းလဲမသိ’

ဝကြီးရဲ့စကားကို ကျော်ကိုက ခပ်ဟဟရယ်ရင်း .. .

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ပျော်၊ ကျွန်ုင်တော်တို့ နောက်ဆုံးသွားရာလမ်းက
တစ်လမ်းပဲရှုံးတော့တယ်’

‘ဟင်’

ကျော်ကိုရဲ့ စကားကြောင့် ဝကြီးး မျက်လုံးပြုးသွားသည်။ ဒါကို
ကျော်ကိုက ရေနေးတစ်ကိုယ်မော့သောက်ပြီး

‘ကဲ့။ လာဗျာ မိတ္ထိလာဖြို့ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် လျှောက်လည်
ကြည့်ရအောင်’

ဟူဆို၍ .. .

x x x

အေးမြဲလတ်ဆတ်သော မိတ္ထီလာကန်မှဖြတ်တိုက်
လာသော လေပြည်ကိုရှာသွင်းရင်း ဝကြီးစိတ်လက်ပေါ့ပါး
နေသည်။

ကျော်ကိုကတော့ သူ၏မဟုတ်။ လမ်းသွားလမ်းလာ
များကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း ငိုက်စိုက်ငိုက်နှင့်
ပါလာ၏။ အတန်ကြောလမ်းလေ့လာကိုပြီးမှ ကျော်ကိုက ..

‘လာဗျာကိုဝကြီး၊ လမ်းလေ့လာက်ရတာပင်ပန်းပြီ
တစ်ဆိုင်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ရအောင်’

ဆိုပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲ ဝင်ချသွား၏။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ရက်(၆)လောယ်လ်တစ်လုံး
နှင့် အမြည်းများမှာလိုက်သည်။

ပေါ်။ ကောင်းတာကိုမှ စားမယ်သောက်မယ်ဆို
တဲ့ လူလိမ့်ပါလား။

ခဏနေ စားပွဲထိုးလေပြန်ရောက်လာတော့ ကျော်ကိုက . . .
 ‘ညီလေး . . လာပါဉိုးကွဲ’
 စားပွဲထိုးလေးက ကျော်ကိုနားကပ်ပြီး . .
 ‘ဘာလိုလိုလဲဆရာ’
 ‘ဘာမှုမလိုချင်ပါဘူး၊ သိချင်တာလေးတွေရှိလိုပါ’
 ‘ဟူတ်ကဲ့၊ မေးပါဆရာ’
 ကျော်ကိုက ရရှိ(ဒိ)လေ ဘယ်လ်တစ်ပက်လောက်ကို သူဖန်ခွံက်ထဲ
 လောင်းထည့်ရင်း . . .

‘ဒီမိတ္ထီလာသာစည်တစ်စိုက်မှာ ဘာပေါ်လဲ’
 ကျော်ကိုအမေးကို စားပွဲထိုးလေးက ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်ပြီး . .
 ‘ဘာပေါ်လဲဆိုတော့၊ အင်း . . ဆန်စပါးနှုတ်တွေပဲပေါ်ပါတယ်ဆရာ’
 စားပွဲထိုးလေးစကားကို ကျော်ကိုမျက်မှာ်ကြုတ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး
 ‘မဟုတ်သေးဘူးကွဲ၊ တဗြားရော’
 စားပွဲထိုးလေး ခေါင်းကုတ်သည်။ နောက်မှ
 ‘ဆီတို့ . . . တဗြားစားသောက်ကုန်တို့’
 သူစကားကို ကျော်ကိုက ခေါင်းခါကာ
 ‘မဟုတ်သေးဘူးကွဲ၊ နောက် တဗြားရော’
 ဆိုတော့ စားပွဲထိုးလေး စိတ်ညွှန်လာ၍ ထင့် . .
 ‘တဗြားဆိုရင်တော့ မြွှေ့ပဲပါတယ်’
 ‘မြွှေ့ဟူတ်လား’
 မြွှေ့သံကြားသည်နှင့် ကျော်ကို မျက်လုံးအရောင်လက်သွားသည်။
 ‘မြွှေ့က . . . တကယ်ပေါ်တာလား’
 ‘တကယ်ပါဆရာ၊ ဒီနှစ်က မိုးလည်းများလိုလားမသိဘူး၊ နေရာတိုင်း
 လိုလို မြွှေ့တွေတွေ့တွေ့နေရတယ်’
 ‘တစ်လောကတောင် ကျွန်ုပ်တော်တို့ဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်
 မြွှေ့အကိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံပို့လိုက်ရသေးတယ်’
 ‘မင်း. . . မင်းပြောတာအမှန်ပဲလား’

မြေသံကြားသည့်နှင့် ကျော်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်စိတ်လှပ်ရှားနေရကြောင်းကို ဝါဌီး မစဉ်းစားတတ်ဖြစ်နေသည်။

‘အမှန်ပါပဲဆရာ၊ အရင်က မမြင်ခဲ့ဖူးတဲ့မြေတွေ ကားလမ်းမပေါ်ရောက်လာလို့ တစ်လောက လူတွေပိုင်းဖမ်းရသေးတယ်’

စားပွဲထိုးလေး စကားကို ကျော်ကိုက သူအရှေ့ကစားပွဲကိုပုံပြီး

‘ဟူတ်ပြီဗျာ။။။ ကြိုက်သွားပြီး၊ ကဲ။။။ ညီလေး ဒါညီလေးအတွက်ဘောက်ဆူး’

ဟူဆိုပြီး ငါးရာတန်နှစ်ရွှေက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ။။။ ဆရာ’

စားပွဲထိုးလေး၏ ဝမ်းသာအားရှစကားသံ။ ကျော်ကို၏မျက်နှာပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် တောက်ပြောင်လို့။

ဒါကို ဝါဌီးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်။

‘မင်း။။။ မင်းဘာတွေလုပ်ပိုးမှာလဲကွာ၊ ဟော’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက သူရှေ့က အရက်ခွက်ကို ကမန်းကတန်း ဂွပ်ခနဲမော့ချလိုက်ပြီး။

‘ခင်ဗျားမသိရင် အသာနေစမ်းပါ’

ဟူဆိုပြီး။

‘ကဲ့။။။ ဒါ ခင်ဗျားရှင်းစားနှင့်ပြီး တည်းခိုခန်းပြန်လိုက်တော့၊ ခဏနေမှ ကျေပြန်လာမယ်’

ဆိုကာ သုတ်သီးသုတ်ပျော့နှင့် ထွေက်သွားလေတော့သည်။ ဝါဌီးက တော့ ကျော်ကိုကိုကြည့်ပြီး ကြောင်ငေးလျက်။

x x x

ဝြေးတည်းခိုခန်းပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ
ပင် ကျော်ကိုသေတ္တာကြီးတစ်လုံးဆွဲပြီး ပြန်ရောက်ချလာ
တယ်။

‘အဲဒီသေတ္တာကြီးထဲက ဘာလဲကွာ ဟော’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက တစ်လုံးတည်းပြန်ဖြတယ်။

‘မြဲ’

ဝြေး အမူးတွေပြုချမကဘဲ ဆံပင်တွေပါ ထောင်
တက်ကြန့်တယ်။

‘မင်း.. မင်းဟာကဟုတ်ရဲ့လားဟင်’

သူစကားတောင် မဆုံးလိုက်ဘူး။ ကျော်ကိုယူလာတဲ့

သေတ္တာထဲက မြှောကြီးတစ်ကောင်ထွက်လာတာတွေ့

တော့ ဝြေးကြက်သေသေသွားတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ မြှောမည်းနက်နေတဲ့ မြှောဟာက်ကြီး

ဒေါသတိုးနဲ့ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပြီး မန်ဖို့နေတယ်။

မြှော်းကိုမြင်တော့ ဝကြီးတုတ်တုတ်တောင် မလှပ်ရတော့ဘူး။ ကျော်
ကိုကတော့အေးဆေးပဲ ..

မြှော်းကို ကျင်လည်စွာဖမ်းယူပြီး သေတ္တာထဲပြန်ကောက်ထည့်လိုက်
တယ်။

‘ဟင်.. မင်.. မင်း၊ အဲဒီလိုလည်းတတ်တယ်’

ဝကြီးရဲ့အံ့ဩတိုးအမေး။ ဒါကိုကျော်ကိုက သူကိုတောင်ရွှေမကြည့်
ဘဲ ..

‘ထောင်ဆိုတာ.. လူဆိုးတွေကို လူကောင်းဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးတဲ့
ကျောင်းဖြစ်သလို၊ ပညာသင်ချင်သူတွေအတွက် သိလိုတတ်လိုသမျှတွေ
ကိုလည်း ပညာစုံသင်ပေးတဲ့ကျောင်းလည်းဖြစ်တယ်’

‘လူတွေက ထောင်ထဲရောက်ရင် အပြစ်ဒ်ကျံ့ဖို့လောက်ပဲ သတိရ
ကြပြီး ပညာသင်ခဲ့ဖို့ကိုတော့ မေ့နေတတ်ကြတယ်’

‘ကျော်ကတော့ အပြစ်ဒ်လည်း ကျခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အားလပ်ခါန်
မှာ ထောင်ထဲက ဆရာတိုးများဆီက သိသင့်တတ်သင့်တာတွေကိုလည်း
သင်ခဲ့တယ်လေ၊ အင်္ဂလိပ်စာကိုတောင် ကျော်ကထောင်ထဲကတတ်ခဲ့တာ’

ကျော်ကို ဝကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။
နောက်မှသတိရပြီး ..

‘နောက် .. နောက် .. ဒီမြှော်းက’

သူစကားမဆုံးခင် ကျော်ကိုက

‘ခင်ဗျားဘာမှုမသိရင် အသာနေစမ်းပါ၊ အဲ.. ဒါနဲ့ ကျော်ကို
ဖယောင်းတိုင်အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် သွားဝယ်ပေးပါမြို့’

‘ဟင်.. မီးလာနေတယ်လေ၊ ဖယောင်းတိုင်ကဘာလုပ်ဖို့’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုကခုနကအတိုင်းပဲ ..

‘ခင်ဗျားမသိရင်အသာနေစမ်းပါ’

ဆိုပြီး မြှော်သေတ္တာကြီးဆွဲကာ အခန်းထဲဝင်ချသွားတယ်။

x x x x x

အဲဒီတည်းက ကျော်ကို အပြင်ထွက်တယ်လိုကို မရှိဘူး။ အခန်းထဲမှာ မြေတစ်ကောင်နဲ့ ဘာလုပ်နေတယ်ရယ် မသိဘူး။ ထမင်းစားချိန်၊ ရေချိုး ချိန်ကလွှဲပြီး အခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ဝကြီးနဲ့ကလည်း အခန်း ချင်းမတူတော့ ကျော်ကို ဘာကြံးစည်နေတာရယ် မသိရဘူး။

တစ်ခါတလေမှာလည်း သစ်သားတဲ့တစ်ခုကိုယူလာပြီး လက်တစ်ဆိုလောက်အပိုင်းလေးတွေပိုင်း၊ အဲဒီ သစ်ပိုင်းလေးပေါ်မှာ နဂါးရှုပ်ကလေး တွေ ထွေးနေတယ်။ နောက်ပိုင်း အဲဒီအလုပ်ကို ဝကြီးကိုသင်ပေးပြီး အရှင် ကလေးတွေလုပ်ခိုင်းတယ်။ ဝကြီးက ကျော်ကိုရဲ့ အကြံအစည်ကို မသိရပေ မဲ့ ကျော်ကိုခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးရတယ်။ ကျော်ကိုကတော့ ဝကြီးနဂါး ရှုပ်လေးတွေ လုပ်နိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ အခန်းထဲပြန်ဝင်နေတော့တာပဲ။

အခန်းထဲမှာ မြေဆိုးတစ်ကောင်နဲ့ နေရတဲ့ ကျော်ကိုသတ္တိကိုလည်း ဝကြီးမလေးစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျော်ကိုအပြင်ထွက်လာတယ်။ နောက်ဝကြီးကို . . .

‘ကဲ့ . . ကိုဝကြီး ယောဂါရောင်ဝတ်စုံဝတ်ပြီး အသင့်ပြင်ထား။ ကျော် တို့အပြင်သွားရမယ်’

ဆိုပြီး သူအရင်မြို့ထဲထွက်သွားတယ်။ သိပ်မကြာဘူး။ မြို့ထဲကနေ လင်းကွေးကြီးတစ်ချပ်၊ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူပြန်ရောက်တော့ ဝကြီးက သူပြောတဲ့ အဝတ်အစားလဲပြီး အဆင်သင့်။

‘ကဲ့ . . အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် သွားရအောင် ကိုဝကြီး’

ဆိုပြီး အခန်းထဲက သူမြေသေတ္တာကြီး ယူထုတ်လာတယ်။

မြေသေတ္တာနဲ့ ကျော်ကိုကိုတွေ့တော့ ဝကြီးအဲဒီအားသင့်သွားပြီး . .

‘ဟင်း . . ဘယ် . . ဘယ်သွားကြမှာလဲဟင်း’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက . .

‘ခင်ပျေားမသိရင် အသာလိုက်ခဲ့ပါ လာ . . ဒီအချိန်သွေးစည်တုန်းလေး မြန်မြန်သွားရအောင်’

78 နှမာန်ဂုဏ်

ဆိပါး မြေသေတာဆဲကာ ရွှေကဆင်းချသွားတယ်။ သူနောက်ကမှ
ဝက္ခိုးက ယောင်ပေယောင်ပေနှင့်။

x x x

နိုးနိုးစောင်း

‘ချမ်း . . . ချမ်း . . . ချမ်း’

မိတ္ထီလာမြို့၏ လူစည်ကားရာ အရပ်မှ အထက်ပါ
လင်းကွင်းသံကိုကြား၍ အားလုံးလှည့်ကြည့်ကြသည်။
လင်းကွင်းတီးလိုက်သူက ကျော်ကို ခုံတစ်လုံးပေါ် ယောဂါ
ရောင်ဝတ်စုနှင့် မတ်မတ်ကြီးထိုင်နေသူက ဝကြီး။

ဝကြီးခမျာလည်း ထိုင်သာထိုင်နေရတာ။ အခြေအ^၁
နေက ဘာဆက်ဖြစ်လိုဖြစ်မယ်မှန်းမသိ။ ကျော်ကိုက
သာ အသံကျယ်ကျယ်နှင့်ဆက်၍

‘ချမ်း . . ချမ်း . . . ချမ်း . .’

‘ဤမြို့မှာနေထိုင်ကြပါကုန်သော ဖြို့မို့မြို့မြို့^၂
အပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ချမ်းပြည်နယ်
တီးတိန်ဖြို့ကနေ လာရောက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ပြီး ဖြို့မို့မြို့
ဖရှေ့မှုံးက ရောက်နေသူကတော့ မြန်မာပြည်တလွှား

ကျော်ကြားလှပါတယ်ဆိုတဲ့ နဂါးနိုင်ကျော်ထွေ့ခေါင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်'

ဆိုကာ ကျော်ကိုက ဝကြီးကို ညွှန်ပြသည်။ စိတ်ဝင်စားသူများက ဝကြီးကိုလှမ်းကြည့်ကြ၏။ ထိုတော့မှ ဝကြီးလည်း ခြော်။ ဝါဟာနဂါးနိုင် ကျော်ထွေ့ခေါင်ပါလားဆိုပြီး သိရတော့သည်။ ဒါကိုကျော်ကိုကဆက်၍

'ယခု ကျွန်တော်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ဟာ သာသနပြုရန် အောက်ပြည်ဘက်အဆင်း'

ဘာသာသနာပြုဖို့မှုမဟုတ်။ လူတွေကို လိုက်လိမ်စားဖို့လုပ်နေခြင်း သာ။ ဝကြီးလည်း ကျော်ကိုပြောသမျှ မျက်စီစုံမိတ်နေလိုက်သည်။

'ယခု . . . မိတ္ထိလာနယ်ထဲအဝင်မှာမှ မြှေဆီးအန္တရာယ်ပေါ်များ ကြောင်းသိရ၍ ကျွန်တော်ဆရာကြီး နဂါးနိုင်ကျော်ထွေ့ခေါင်ကို တောင်းပန် လျှောက်ထားကာ ခုနစ်ရက်သားသမီးများရဲ့ ဒုက္ခကိုကယ်တင်ရန် ရောက် လာရပါသည်'

မြှေဆီသည့်အသံကြားသည့်နှင့် လူများဂိုင်းအံ့လာသည်။ ဒါကို ကျော်ကိုမှုပင်ဆက်၍ . . .

'ငါ့လိုင့်မောင်ရယ်တဲ့ ဒီလိုအော်သံကြားလို့ မင်းတို့က မျက်လှည့်ပြ မှုလားတဲ့၊ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ မျက်လှည့်ဆရာများ မဟုတ်ကြပါဘူး၊ တစ်နည်းပြောရရင် မျက်မှု့က်ခေတ်ရဲ့၊ လောကီ လောကုတွေရာနှစ်ဖြာ အားထုတ်နေကြသော လူသူတော်များပင် ဖြစ်ကြ ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ရွှေးရေစက်ကဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ကာ လူတွေကို ကယ်ယူခွင့်ရနှုန်းသူများ ဖြစ်ပါတယ်'

လူတွေက အတော်များများစုရုံးမိလာကြသည်။

'ကဲ့ . အပြောရယ်နဲ့လည်း မပြီးသေးပါဘူး၊ မိဘပြည်သူများ ယုံကြည် အောင် ကျွန်တော်လက်တွေ့ပြုပါမယ်'

ဆိုကာ လက်တစ်ဝါးစာ အနီးရောင်ပိတ်စနှင့် သူတို့ထုလုပ်ထားသော နဂါးပုံလေးတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။

'ဟောဒီမှာကြည့်ကြပါ၊ ဒါကို သာမန်မျက်စီနဲ့ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ သစ်သားရှုပ်လိုပါယင်ကြမှာပါ'

အားလုံးကကျော်ကိုပြသောအရှင်ကလေးကို စွဲဖြည့်ကြသည်။
ကျော်ကိုကဆက်၍ . . .

‘ဒါဟာ နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ချင်ပြည့်နယ် ရေခဲ
တောင်ရဲအစွမ်းမှုမှပေါက်တဲ့ နာဂါးနှယ်ပင်ရဲ အသီးတစ်မျိုးပါ၊ သီးလာ
ကတည်းကိုက နာဂါးရှုပ်လေးတစ်ခဲ ပါရှုပါတယ်’

ဝါဌီး သူဘာသာသူထွင်းထားတဲ့ဟာကြီးမို့ ရှုက်နေမိမ်း။ ကျော်ကိုက
တော့ ခပ်တည်တည်ပင် . . .

‘နာဂါးနှယ်ပင်ဟာ နှစ်တစ်ရာမှုတစ်ကြိမ် အသီးသီးတတ်ပြီး တစ်ခါ
သီးရင် အလုံးပေါင်းတစ်ထောင်သာ သီးတတ်ပါတယ်၊ ကဲ . . . ဂျိုလိုင့်
မောင်ရယ်တဲ့ နာဂါးနှယ်သီးတော့ထိပါပြီတဲ့ ဘာများကောင်းလိုလဲတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . ရှင်းပြုပါမယ်’

‘နှစ်တစ်ရာမှုတစ်ခါသီးတတ်တဲ့ နာဂါးနှယ်ပင်အသီးသီးပြီခုံရင် ဒီသီး
ကင်းနံ့ရတဲ့ မြွှေ့ဆိုးမှန်သမျှ နာဂါးနှယ်ပင်မြှေ့ရင်း အရောက်လာပြီး စားထား
သမျှကို အန်ချုပြီး တောင်းပန်ရပါတယ်’

ကျော်ကိုအပြောတွင် လူတွေ့မျှားနေ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ . . ပြောတိုင်းလည်းမယုံပါနဲ့ ကျွန်တော်လက်တွေ့ပြပါမယ်၊
စည်းဝိုင်းလေးနည်းချွေးပေးပါ အဆွဲရာယ်ရှိလိုပါခင်ဗျား’

ဆိုတော့ လူအားလုံးနောက်ဆုတ်သွား၏။

‘ဟောဒီးသေတ္တာထဲမှာ အင်မတန်ဆိုးသွေးတဲ့ မြွှေ့ဆိုးတစ်ကောင်ရှိပါ
တယ်၊ ကြည့်ကြပါ’

ဆိုပြီး သေတ္တာကိုဝန်းခနဲဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှုသူမွေးထားသောမြွှေ့
ဟောက်ကြီး အုန်းခနဲတွေ့က်လာတယ်။ မြွှေ့ကြီးမှာ မည်မျှဒေါသတွေ့က်နေ
သည်မသိ။ ပါးပျဉ်းကြီးခွက်နေအောင်ထောင်ပြီး မာန်ဖို့နေသည်။ မြွှေ့ကြီး
ကိုမြင်တော့ ပိုင်းအံ့ကြည့်နေသူများ ရွှေတွေ့က်သွား၏။ ဒါကိုကျော်ကိုက

‘ကဲ့ . . မြွှေ့ကြီးကတော့မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီမြွှေ့မျိုးဟာ အလွန်
အဆိပ်ပြင်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ တော်ကြီးမြွှေ့ဟောက်မျိုးပါ၊ လူကိုပေါက်မိတာ
နဲ့ နေရာမှာတင် တုံးခနဲလဲကျေလောက်တဲ့ မြွှေ့ဆိုးပြစ်ပါတယ်၊ ဒီတော့

မြေအန္တရာယ်က ကာကွယ်နိုင်အောင် စည်းဝိုင်းနည်းလေးခွဲပေးပါ'

အားလုံး နောက်ဆုတ်ကုန်ကြ၏။ ဝကြီးပင် စည်းဝိုင်းထဲထိုင်ပြီး တထိုင်ထိုင်။ မြှေကြီးသူဘက်လျဉ်းလျှင် ထွက်ပြေးရန်ပင် ပြင်ထား၏။ အားလုံး လှပ်လှပ်ရှားရှားဖြစ်နေကြသောလည်း ကျော်ကိုကတော့ အေးဆေးပင်။

‘တချို့ကပြောကြမယ် . . . ဆေးဆရာရဲမြှေဆိုး၊ အစွဲယ်ချိုးထားမှာပေါ့၊ အဆိပ်ထုတ်ထားမှာပေါ့တဲ့၊ လုံးဝမထုတ်ထား လုံးဝမချိုးထားပါဘူးခင်ဗျား၊ မယုံရင်ကြည့်ကြပါ’

ဆိုပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသော တုတ်ကိုင်လှုပိုင်သည်နှင့် မြှေကြီးခြောက်သံနှင့်အတူ ဒေါက်ခနဲဒေါက်ခနဲလှမ်းပေါက်၏။

‘ဘာ’

‘ဘယ်’

ကြည့်နေသောပရီသတ်ထံမှ အာမေးခွဲတိုင်သံများကြားရ၏။ ဒါကိုကျော်ကိုက . . .

‘အားလုံးမြှေကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီပြောဟာ အင်မတန်ဆုံးသွမ်းလှတဲ့ မြှေဆိုးကြီးပါ၊ ပရီသတ်များ သိပ်ကြောက်နေပြီလားခင်ဗျား’

ပရီသတ်ထံမှ အပ်ကျသံပင် မကြားရ။

‘မကြောက်ပါနဲ့ခင်ဗျား . . . ကျွန်တော့မှာ နဂါးနွယ်သီးရှိပါတယ်၊ ဒီနဂါးနွယ်သီးရဲ့အစွမ်းကို ကျွန်တော်လက်တွေ့ပြုပါမယ်’

ဆိုကာ ပိတ်စအနီတစ်ခုကိုထုတ်၍ ထိုပိတ်စအပေါ် တွင်နဂါးနွယ်သီးခေါ်သော သူတို့ပြုလှပ်ထားသော နဂါးသစ်သားရုပ်လေးကိုတင်၍ ဒေါသကြီးနေသော မြှေဆိုးကြီးရှေ့ ပြလိုက်သည်။ အားလုံးကလည်း ကျော်ကိုတော့ မြှေအပေါက်ခံရတော့မယ်ဟူသောအသိနှင့် တထိုင်ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စင်လွှဲလောက်အောင် အုံအား သင့်လောက်စွာပင်။ ခုနက တွေ့ကရာရာလူပေါက်တော့မတတ် ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသောမြှေသည် ချက်ချင်းပါးပျဉ်းကိုချုပ် ကျော်ကိုနှင့်ဝေးရာကို ထွက်

ပြေးရန် တာစ္ဆေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြေလျည့်လာရာဘက်ရှိ လူတွေက ရှုတ်ရှုတ်သဲသဲ။ ဒါကိုကျော်ကိုက မြေခါးလယ်မှ ကျင်လည့်စွာပြန်ဖမ်းလိုက်ပြီး မြှေကိုပရီသတ်ရွှေ့မြှောက်ပြကာ ..

‘ကဲ .. ပရီသတ်ကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပါဝါ၊ နဂါးနှုတ်သီးဟာ ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သလဲဆို အင်မတန်ဆိုးသွေးတဲ့ မြှေဆိုးတောင်တိကောင်ဘဝ ရောက်သွားရပါပြီ’

သူစကားကို အားလုံးသဘောကျွား လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကြသည်။ ဒါကိုကျော်ကိုကဆက်၍ ..

‘ဒါနဲ့နေပါဉိုး .. ငါညီငါမောင်ရယ်တဲ့ နဂါးနိုင်သီးက မြှေတစ်ခု ကိုပဲနိုင်သလားတဲ့၊ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား ရှုပါသေးတယ်၊ ဒီနဂါးနိုင်သီးဟာ မြှေလိုကျောလျားရှုည်တဲ့အရာ အကုန်နိုင်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုဘာတွေလဲ ငါညီငါမောင်ရယ်တဲ့၊ အန်တိရော ကန်တော့ လူမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့လိပ်ခေါင်း’

အားလုံးထဲမှ ရယ်သံသွေ့ကြားရသည်။ ဒါကိုကျော်ကိုက ခပ်တည်တည်နဲ့။

‘မယုံမရှိနဲ့ရိုသတ် .. လက်တွေ့ပြမယ်၊ လိပ်ခေါင်းရှိလူများ ဟောဒီကြည့်နေတဲ့အထဲမှာပါရင် မရှုက်နဲ့၊ စည်းဝိုင်းထဲဝင်လိုက် ဟောဒီ နဂါးနိုင်သီးနဲ့တို့လို တွေ့နဲ့ခနဲ့တွေ့နဲ့ခနဲ့မှ မတက်ရင် သဘောရှိပြော၊ ကဲ..၊ ပြောပါဉိုးလက်တွေ့ပြရအောင် လိပ်ခေါင်းရှိလူများ ပါရှုပါသလား၊ ရှိရင်လက်တွေ့ပြချင်လို’

ဆိုပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် လိုက်မေး၏။ မည်သူမျှ မထွက်လာ။

ဘယ်ထွက်လာမှာတဲ့၊ ကိုယ့်မှာလိပ်ခေါင်းရှိတယ်ထားပြီး၊ လူရွှေ့သွေ့ ရွှေ့စည်းဝိုင်းထဲဝင် ဘယ်ဖင်လှန်ရဲမှတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘယ်သူမှာထွက်မလာတော့မှ

‘ကဲ..၊ မေးကြပြန်ပြီ၊ ဒီနဂါးနိုင်သီးဟာ မြော၊ လိပ်ခေါင်း၊ ဒီလောက်ကိုပွဲမ်းသလားတဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြီးသားပါ ကျောရှိရှုည်သတ္တဝါအားလုံးကိုနိုင်ပါတယ်ဆိုနေ၊ ငါညီ မင်းပြောတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျောရှိရှုည်

သတ္တဝါဘကျန်သေးလဲ ဟုတ်ကဲပြောပြပါမယ်၊ ဟိုး။ တရှုတ်ပြည်ဘူရင်

ခေတ်က ချွန်ဘူရင်ဟာ ဟောဒီ နါးနိုင်နှစ်သီးကို စတင်တွေ့ရှုခဲ့ပါတယ်’

‘နါးနိုင်သီးဘာတွေများ အစွမ်းထက်လိုလဲမေးနေကြတဲ့ ကိုကို၊ မမ

များ ချွန်ဘူရင်နဲ့ ဥပမာပေးပါရစေ’

အားလုံးစိတ်ဝင်တစားနှင့် ကျော်ကိုကိုကြည့်နေကြသည်။

‘ချွန်ဘူရင်မှာ မိဖျေားပေါင်း တစ်ရာနဲ့ဆယ့်နှစ်ယောက်တိတိရှုပါတယ် ဒါနါးနိုင်သီးရဲ့အစွမ်းပါ’

အားလုံးထဲမှ ရယ်သံသဲကြားပြန်သည်။ အမျိုးသားများ စိတ်ဝင်

စားကာ ရွှေတိုးလာကြသည်။

‘ဒီများမိတ်ဆွဲ . . . လောဘကြီးပြီး တစ်လုံးလုံးမျိုးချမှတ်ရင်တော့ ကိုယ့်

ဘဝနဲ့ကိုယ်နော်’

ကျော်ကိုရဲ့စားတို့ အမျိုးသားများ အကြီးအကျယ် သဘောကျကုန်

၏။

‘ကဲ့ . အဲဒီလိုစွမ်းတဲ့ဆေး၊ ဟောဒီမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျရောင်းပေး

ပါပြီဗျာ’

သူစားကြောင့် ရွှေ့တိုးသူတိုး၊ အိတ်နှိုက်သူ့နှိုက် ဖြစ်ကုန်၏။ အားလုံး

ကို ကြည့်ပြီးမှ ကျော်ကိုက . . .

‘ကဲ့ . အဲဒီသုံးမျိုးသုံးလီလက်တွေ့စမ်း၊ လက်တွေ့စမ်းတဲ့ နါးနိုင်

နှစ်သီးကို ကျွန်းတော်ရောင်းချပေးပါမယ်၊ ကဲ့ . ဘယ်လိုရောင်းချပေးမှာလဲ

ဟောဒီမှာပါ’

‘တကယ်အစွမ်းထက်တာမို့ စျေးပေါပါနဲ့လည်းမရောင်းနိုင်ပါဘူး၊

အဲ . မိဘပြည်သူများ ဝယ်သုံးနိုင်အောင် စျေးကြီးကြီးလည်း မယူပါဘူး၊

တစ်မျိုးကို နှစ်ထောင်နဲ့ သုံးမျိုးပေါင်းမြောက်ထောင်ပါ’

ကျော်ကိုစားကြောင့် အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ခြောက်ထောင်ဆိုသောင့်ကြောင့် ဝယ်ယူရန်တွေ့သွားကြသည်။ ဒါကို

ကျော်က . . .

‘ငါညီငါမောင်ရယ်တဲ့ . . . မင်းဟာမများလွန်းဘူးလား၊ ဟုတ်ကဲ့ . . .

ကျွန်တော်ရဲနါးနိုင်နှစ်ယီးဟာ တခြားလိမ့်ရောင်းတဲ့အေးတွေလို အတူမ^{ဘုတ်ပါဘူး၊ မိဘပြည်သူများ မြင်တွေ့ပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲ..၊ ဒါပေမဲ့ မိဘများကို ကူညီနိုင်စေခြင်းအလိုကြာ အေးတစ်တောင့်ကို ခြောက်ထောင် မရောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်က တစ်ထောင်ကျုပ်လျော့ကာ ငါးထောင်တည်းနဲ့ ရောင်းချေပေးလိုက်ပါမယ်ခင်ဗျား၊ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'}

ဆိုပြီး နါးနိုင်နှစ်ယီးဆိုသော သူတို့လုပ်ထားသော သစ်သားပန်းပု ရုပ်ကလေးများ ထင်ထားသည်ထက်စောကာ ပြုက်ခနဲကုန်သွားလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အရုပ်ကလေးတွေလုပ် နေရာစုံ မြှေတစ်ကောင်နှင့်လိုက် လံပြုသရောင်းချရာ ငွေအတော်များများ စုမိသွားပြန်သည်။

တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဖြစ်လောက်အောင် နွမ်းဖတ်နေသည်။ အမိက အပင်ပန်းမခံနိုင်သောဝကြီးက ဂိုဏ်းသည်။ ရောက်ပြီးကတည်းက ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ပင် လွှာနေရတော့၏။

ကော်ကိုကတော့ သူအခန်းထဲတွင် မြှေတစ်ကောင်နှင့် ဘာလုပ်နေသည်မယီ။ ဝကြီးလည်း သီချင်စိတ်နှင့် အိပ်ရာမှ ငံကိုခနဲထလိုက်သည်။ နောက် ကျော်ကိုအခန်းသို့ . . . ။

အခန်းထဲတွင် ကျောကိုရှိမနေ။ သူအခန်းထဲတွင်
ဖယ်စောင်းတိုင်များ ဟိုတစ်စသည်တစ်စ ပြန့်ကျော်နေသည်။
အခန်းထဲမြောကြည့်လိုက်တော့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးသာ
ထိုးထိုးကြီး။ မြှော်သေတ္တာ။

မြှော်သေတ္တာကိုပြင်တော့ ဝကြီး နဂါးနိုင်နွယ်သီး တ
ကယ်စွမ်းမစွမ်း သိချင်သွား၏။ ထိုးကြောင့် ကျောကိုမရှိခဲ့
မြှော်သေတ္တာကြီးကို ဖုန်းခနဲဖွံ့ဖြိုးလိုက်သည်။

ရွှေခန်းမြည်သံနှင့် အတူ မြှော်ကြီးပါးပျဉ်းထောင်ပြီး
သေတ္တာထဲမှ ထွက်လာ၏။ ဝကြီး ပထမတော့ လန့်သွား
သေးသော်လည်း သူတွင် နဂါးနိုင်နွယ်သီးရှိနေသေးသည်
ကို သတိရကာ ပြီးလိုက်မိသည်။ နဂါးနိုင်နွယ်သီးရှိနေ
သမျှ ဘာမြှော်ဆိုးမှုကြောက်နေစရာ မလိုပြီးမဟုတ်ပါလား။
ထိုးကြောင့် နဂါးနိုင်နွယ်သီးကို လက်ကကိုင်၊ မြှောကိုပြပြီး

ရွှေတိုးလိုက်သည်။

မြှောက်းက အသည်းယားစဖွယ် လျှောက်းပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်ရင်း သူကို
စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူလက်ယမ်းရာဘက် မြှောက်းကယမ်းယမ်းသွားခြား၊
ပါးပွဲးကိုတော့မချသေး။ သူလည်း နိဂုံးနိုင်စွဲယူသီးကိုပြရင်း အရွှေ့နှီးနိုင်
သမျှနှီးရန် တိုးသွားချိန် ၀၀။

‘ଶେଲ୍.. ଫୋର୍କଷତ୍.. ଫୋର୍କଷତ୍’

ဟူသာ ကျော်ကို၏အောင်သံ၊ ဝကြီးလည်း လန်းပြီး နောက်ခုန်ဆုတ်ခိုင်၊ ပြီးခနဲ့မြေကြီးကလှမ်းအပေါက်။

५२

ဝက္ခား ခြေထောက်သေးကခုတင်တိုင်ကို မြှုပ်နည်းလောက်ခွဲကြေား
ထိသည်။ သိသိကလေးမှ သိသိကလေး။ ဒါတောင် မြှုပ်နည်းကအောင်ပြု
သေးပဲ ဝက္ခားနောက်လိုက်လာသေးတယ်။ ထိုအချိန်ကျေမှ ကျော်ကိုရောက်
လာပြီး မြှုပ်နည်းကို ကျင်လည်စွာဖမ်းကာ သေတွာာထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။
အားလုံးနေသားကျေမှ ကျော်ကိုက ဝက္ခားဘက်လုပ်ဖို့ပြီး . . .

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ သေခြင်လိုလား’

ဆိတ္တာ ဝက္ခီးလည်းအူကြောင်ပြကောင်နှင့် . . .

‘ଭୟିବ୍ବାରେ.. ଫିରିଛିନ୍ତାଯିବିଃ ଦୁଇଗରୀଯେମ୍ବାକ୍ଷିତାବ୍ଧିତେବୁ ଫେରୁମାର୍କିଣ୍ଡିମାର୍କିଣ୍ଡି’

သစကားကို ကော်ကိုက . . .

‘ဟင်း။ မေကိုလေကျင်လိုရတယ်’

କୋର୍ଟିଣ୍ଟିଣ୍ଟ ଉତ୍ତାଃ କେନ୍ଦ୍ରାଂ ଠକ୍କିଃ ଅମ୍ଭାଃ ସର୍ବକୁଳଯିନ୍ଦ୍ରିୟଃ ॥

‘ଭାବିତାରୁ... କିମ୍ବାପାଇନ୍‌ଟାର୍କିଲ୍‌ଟାର୍କିଲ୍’

‘ଜୟ... ଜୟନ୍ତିଆରିଙ୍ଗାଃକୁଃକୁଳେଭାଦ୍ର’

ဝက်း၏ သိပ္ပါတီကိုအမေး၊ ဒါကိုကော်တို့

‘କିମ୍ବିରାଣ୍ୟ କିମ୍ବିରିଃ ତୀର୍ଥିନ୍ଦ୍ରିୟରେ ପାଇବାରେ କିମ୍ବିରିଙ୍କିରିଂ’

‘အင်း’

‘ဒီကောင်းအစာမစားရတာ ကြာလို ဒေါသထွက်လာချိန်ကျမှ ပိတ် စအနီတစ်ခုပေါ် ဖယောင်းအရည်ပျော်တွေထည့်ပြီး သူကိုသွားပြတယ’

‘သွားပြတော့’

‘သွားပြတော့ မြှေကြီးက ဒေါသကြီးပြီး ပေါက်တော့တာပေါ့’

‘ဟင်.. အဲဒီလိုပေါက်တော့ရော’

‘ပေါက်တော့ . . . သူသွားမှုဖယောင်းတွေကပ်ပြီး နေရခက်တော့ တာပေါ့’

‘ခြော်’

‘ပြီးတော့မှုအစာပြန်ကျွေး၊ နည်းနည်းကြာလာရင်ပြန်ထူတိ၊ ဒေါသ ဖြစ်အောင်၊ ဒေါသဖြစ်လာပြီဆို ပိတ်စအနီပေါ် ဖယောင်းရည်တွေ ထည့်ပြီးပြု၊ မြှေကဒေါသထွက်ပြီး ပေါက်ပြန်၊ သူအစွဲယုံမှာ ဖယောင်း စက်တွေကကပ်ပြန်နဲ့ ကြိမ်ဖန်များလာတဲ့အခါ ပိတ်စအနီပေါ် ဘာပဲ တင်ထား တင်ထား မြှေကထိပါများတော့ ဖယောင်းပဲထင်ပြီး မပေါက်ရဲ တော့တဲ့ဘဝ ရောက်သွားရတာပေါ့’

ကျော်ကို ရွှင်းပြလိုက်တော့မှ ဝကြီး သဘောပေါက်သွားရသည်။

‘ဟင်.. ဒါ.. ဒါဆို’

‘ဒါလည်း လိမ်နည်းတစ်မျိုးပဲလေ၊ လူတွေကိုအယုံသွင်း၊ မြှေကို ကျင့်ပြီးမှ လိမ်ရတာ’

‘ဒါဆို.. ဒီနားနိုင်နွယ်သီးကိုသုံးမိရင်’

‘သေမှုပေါ့’

‘ဟမ်’

ကျော်ကိုရဲ့အဖြစ်ကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်နေမိသည်။ ခြော်.. ကိုယုံမှုတော့ သူခီတစ်ခါတော့ မလိမ်တော့ဘူးမှတ်နေတာ။ ဒါလည်းလိမ် တာပါပဲလား။

ဝကြီး ခန္ဓာကိုယ်များ လေးလံနေသည်။ သူစိတ်ထဲမှာ လူတွေကို လိမ် ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ သူလည်းမလိမ်တတ်။ သို့သော် သူဘဝက အလိုလို

နေရင်း လူလိမ့်ဘဝရောက်နေပြီ။ ဉှုဘဝမျိုး ဘယ်အထိဆက်ဖြစ်နေသိုး
မည် သူမသိ။

ဆက်ပြင်းကို ပေါ်လေးလေးချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျော်ကိုဘက်လှည့်
ပြီး . . .

‘ငါကတော့ . . . ဒီဘဝမျိုးမှာ မပျော်မွေ့ချင်တော့ဘူးကွာ’

ကျော်ကိုက သူကိုငေးကြည့်နေသည်။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး အတည်တကျ
လေး နေချင်တော့တာပဲ’

ကျော်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

‘လူဆိုတာ ပျက်အစဉ်ပြင်ခဏပါကွာ၊ တို့တွေ ဒီလိုလိုက်ပြေးနေရတဲ့
ဘဝ ဘယ်မှာပျော်ရလိုတဲ့’

‘အဲဒီတော့’

ကျော်ကိုက ဖြတ်မေးသည်။ ဝကြီးကသူကိုလည့်ကြည့်ပြီး . . .

‘ငါတော့ နေရာအတည်တကျတစ်ခုမှာ လုပ်ငန်းအတည်တကျလုပ်
ချင်တော့တာပဲ’

သူစကားကို ကျော်ကိုက ခေါင်းခပ်သွက်သွက်ညိတ်ပြီး . . .

‘ကောင်းပြီလေး . . . ဒါဆိုကျွန်တော်စီစဉ်ပေးပါမယ်’

‘ဘယ်မှာလဲ’

ဝကြီးရဲ့ အလောတကြီးအမေး။ ကျော်ကိုကတစ်ခွန်းတည်း . . .

‘မော်လမြိုင်မှာ’

×   ×   ×

မော်လမြိုင်မြို့ ဒိုင်းဝန်ကွင်းသေးရဲ့ မျက်နှာစာတန်း
မှာ ကျော်ကိုက ဆိုင်ခန်းထူးခန်းတွဲကြီး ငှားလိုက်တယ်။

နေရာက အင်မတန်းအချက်အချာကျတဲ့နေရာ။
ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ လှည့်မကြည့်လို့မရတဲ့နေရာမှို့
ဝကြီးကျေနပ်နေမိတယ်။

‘ကဲ့့ ဆိုင်ခန်းကတေသူ့ရတယ် ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်း
ဘယ်လောက်ငှားထားတာလ’

‘တစ်လ’

ကျော်ကိုရဲ့အဖြစ်ကားကြောင့် ဝကြီးမျက်လုံးပြီး
သွားတယ်။

‘ဟင်း တစ်လတည်း၊ တစ်လတည်းနဲ့ အလုပ်
ဘယ်လိုဖြစ်မှာလ၊ နောက်ပြီး အရောင်းအဝယ်ကောင်း
လာရင် ဆိုင်ရွင်တွေပြန်ယူပြီး’

‘ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်ပါဉီး’

ဝက္ခိုး စကားမဆုံးခင် ကျော်ကို ဖြတ်ပြောလိုက်တာကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်
ထားလိုက်ရတယ်။ အတန်ကြာမှ ဆိုင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး . . .

‘နေပါဉီး . . ဆိုင်ကတော့ဟုတ်ပါဖြီ နဲ့ . . ဘာတွေရောင်းကြမှာလဲ
ဆိုတာကို ကျော်ကိုက သူ့ဘက်ခပ်ဆတ်ဆတ်လှည့်ပြီး . . .

‘အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်ပါဉီးလို့ ဟောဟိုမှာ
လာနေပြီ ဟန်မပျက်နေ’

ဆိုပြီး မေးငပ်ပြေတော့ ကားအကောင်းစားကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာတဲ့
လူတစ်ယောက်။ ကျော်ကိုက ပြံးဆွင်သောမျက်နှာဖြင့် ဆီးကြိုလိုက်တယ်။

‘လာဗျား . . ကိုမင်းနိုင်၊ ဒါကျွန်တော်တို့ဆိုင်နေရာပါပဲ၊ ဒါက
ကျွန်တော်သူငွေးကိုမြင့်လိုး . . တဲ့’

ကျော်ကိုက ဝက္ခိုးဘက်ပါ လွှဲပြုးမိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဝက္ခိုးရဲ့စိတ်
ထဲမှာတော့ ထွေ့သွေ့ . . ငါသူငွေးဖြစ်ရပြန်ပါဖြီဆိုပြီး ဖြစ်နေမိတယ်။

‘တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီကဒါရိုက်တာ မင်းနိုင်
ပါ’

‘ဟူတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မြင့်လိုးပါ’

ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ဦးမင်းနိုင်ဆိုသူက ဆိုင်နေရာလည့်ပတ်
ကြည့်ရှုပြီး . . .

‘အေးဗျား . . နေရာလေးကတော့ကြိုက်ပါတယ်၊ ခွင့်ကတော့ ခွင့်
ကောင်းပဲ လမ်းရဲ့မျက်နှာစာလည်းဖြစ်၊ လူစည်ကားတဲ့နေရာလည်းဖြစ်တော့
ဒီဆိုင်ကိုကျော်သွားလို့မရတာအမှန်ပဲ’

သူ့စကားကို ကျော်ကိုက အားတက်သရောဖြင့် . . .

‘အဲဒါကိုပြောတာပေါ့ ကိုမင်းနိုင်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ ငွေ
တွေ့ရှုနေရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မြင်တတ်ဖို့လည်းလိုတယ်၊ အရင်ကဒါနေရာကို
ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားကြတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုကျွန်တော်သူငွေးက အကွက်
ကျကျစဉ်းစားပြီး ဝယ်လိုက်မှ လူတိုင်းသွားရည်ကျစရာနေရာ ဖြစ်လာတာ’

‘မှန်တယ်ဗျာ . . . ကိုမြင်းစီးပွားရေးအကွက်မြင်တတ်ပုံကို ခီးကျူးပါတယ်’

ဝက္ခားဆမျာလည်း ဘာမှုမသိရဘဲ ပြီးပဲပြီးပြနေရသည်။ ဘာအကွက်မြင်လဲသူမသိ။ ဒီကိုစွာက သူလုပ်တဲ့ကိုစွာမှုမဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို ဦးမင်းနိုင်ဆိုသူက . . .

‘က . . အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လုပ်ပေးရမှာတွေကို ပြောပါဦး ကိုမြင်းစီး’

ဆိုတော့ ဝက္ခားလည်း ဘာမှုတိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိတာမို့ အိုးတိုးအတတွေဖြစ်နေတယ်။ ဒါကို ကျော်ကိုကသာ ကြားဖြတ်ပြီး . . .

‘ဒီလိုခ်င်ဗျာ ဦးမင်းနိုင်ရေး ကျွန်တော်တို့ ဒီဆိုင်ကို ဖွင့်မယ်ဆိုတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်ဆိုတာ ဦးမင်းနိုင်အသိပေါ်’

‘အင်း . . . ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲဒီတော့ . . . သူပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က ယူတင်ပေးပါကိုယုံပစ္စည်းတွေ ဒီဆိုင်မှုယူတင်ပေးပါ စသည်ဖြင့် အများကြီးမှ အများကြီး’

‘အင်း . . အဲဒီတော့’

‘အဲဒီတော့ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ပစ္စည်းတွေတင်ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေရဲ့ပစ္စည်းတွေက စိတ်ချေလား၊ ဘာလား ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်ပါဘူး’

‘အင်း . . အဲဒီတော့ဟုတ်ပါရဲ့’

‘အခုတော့ ဦးမင်းနိုင်ကိုမြင်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ချေလက်ချေအလုပ်လုပ်လို့ရပြီမှန်း သိလိုက်ရပြီ၊ အဲဒီတော့ ဦးမင်းနိုင်တို့ကူမွှက်က ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှုတင်ပြီး ပြန့်ပေးမယ်’

‘အဲဒီအတွက်ကို ဦးမင်းနိုင်က ကျွန်တော်တို့ဆိုင်အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ချပေးရမယ်၊ ငွေကိုတော့ ဦးမင်းနိုင်ပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး သလောက် ပစ္စည်းတန်ဖိုးအတိုင်း ခေါက်ပြန်ပေးနဲ့ရှင်းပေးမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

ဆိုတော့ ဦးမင်းနှင့်က ခေတ္တတွေဝေသားပြီး . . .

‘အင်း . . အစီအစဉ်ကတော့ မဆိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခေါက်ပြန်ပေးဆိုတာက’

သူစကားမဆုံးခင် ကျော်ကိုက

‘အဲဒီအတွက်ကတော့ စိတ်သာချု ဦးမင်းနှင့်ရော ကျွန်တော့ သူငြေးဦးမြင့်ဦးဆိုတာ ရန်ကုန်စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာပဲ ဦးမင်းနှင့်တို့လည်းကြားဖူးမှာပါ၊ ဟူတ်တယ်မဟုတ်လား’

ဆိုပြီး တည့်တည့်ကြီးမေးနေတော့ ဟိုကလည်း . . .

‘ဟူတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ကြားဖူးပါတယ်’

ဆိုပြီးဖြေလိုက်ရတယ်။ မကြားဖူးဘူးဆိုရင် ကိုယ်လည်းညံ့ရာကျမယ်။ နောက်ပြီး တစ်ဖက်သားကိုလည်း အားနာစရာကြီး။ ဒါကြာ့မှာ မကြားဖူးလည်း ကြားဖူးတယ်လုပ်ရတော့တာပေါ့။

‘ကဲ့ . . အဲဒါပါပါ၊ ကျွန်တော်တို့စီးပွားရေးလောကဆိုတာ ယုံကြည့်မှုနဲ့လုပ်ရတာပါ၊ ဦးမင်းနှင့်မှု ဒီဆိုင်ကိုပစ္စည်းမတင်ရင် ဦးအေးမြင့်ဆိုက’

‘ဘာ့ . . အေးမြင့်ဟုတ်လား’

ဦးအေးမြင့် အသံကြားတာနဲ့ ဦးမင်းနှင့်တုန်တက်သွားတယ်။ ကြည့်ရတာ သူတို့နှစ်ယောက် စီးပွားပြိုင်ဖက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒါကြာ့လူ့လှပ်ရွားရွားနဲ့ . . .

‘ဆို့ . . အေးမြင့်ဆိုကတော့မယူပါနဲ့ ဒီကောင်က လူလည်း’

‘အဲဒါ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတာ၊ သူဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ထဲ ပစ္စည်းတွေလာလာထိုးပေးနေလဲလို့’

ကျော်ကိုက ဘယ်သူမှာတောင်မလာသေးဘဲ မီးလောင်ရာလေပင့်လုပ်တယ်။ ဒါကို ဦးမင်းနှင့်က . . .

‘ဒီကောင့်ဆိုက ပစ္စည်းတော့မယူနဲ့ပျော်၊ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က လိုတဲ့ပစ္စည်းကျော်အခုချက်ချင်းချပေးမယ်’

ဆိုပြီး ကားကိုရူးခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ လော်လီကားကြီးနှစ်စီးနဲ့ ပစ္စည်းမျိုးစုံတင်ကာ ဆိုင်ရှုပြန်ရောက်လာတယ်။

‘က.. ရွှေ.. ဒီမှာ ပစ္စည်းစာရင်းဖျား၊ ကျေပ်ကတော့တိုင်မစော့
နိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ စစ်ယူတော့’

ဆိုကာ ရှိကျိုးသောမျက်နှာမျိုးနဲ့ 。。。

‘ဦးမြင့်ဦးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်အလုပ်တွေရှိသေးလို ခွင့်ပြုပါဦး’

ဆိုကာ ကားတို့ ရူးခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ သူထွက်သွားတော့မှ
ဝကြီးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျော်ကိုနားကပ်ပြီး 。。。

‘ဟေ့ကောင် 。。 ဟုတ်လှချဉ်လား၊ ဘာတစ်ခုမှုမဝယ်ရာ ဘာ
ပိုက်ဆံမှုလည်းမစိုက်ရဘဲ ပစ္စည်းတွေလာချနေတာ မနည်းပါလား၊ ဝါတို့
တော့ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်စားလိုရပြီးနော့’

ဆိုတော့ ကျော်ကိုကပ်ပြုပြီး 。。

‘ဒါဘာဟုတ်သေးလိုလဲဖျား၊ ဒီထက်ကို အများကြီးပိုရရာရှိသေးတယ်
မယုံရင်ကြည့် ဟေ့၊ ဟေ့မှာလာနေပြီ’

စကားမဆုံးခင် သူညွှန်ပြရာကြည့်လိုက်တော့ အကောင်းစားကားကြီး
ပေါ်ကနေ လူတစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျားနဲ့ ဆင်းချလာတာ တွေ့ရ
တယ်။ နောက် ဝတိုးတို့နား ပြေးကပ်လာပြီး 。。。

‘ဟင်.. ဒါ.. ဒါ.. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက အေးဆေးစွာပြုင့် 。。

‘အဲဒါပါကြည့်တော့ ဦးအေးမြင့်ရေး ဦးပွားသေချာပေါက်ဖြစ်မယ်မှန်း
လည်းသိရေး ဦးမင်းနိုင်လေ ချက်ချင်းပစ္စည်းတွေလာချသွားတာ၊ တားလို
တောင်မရဘူး’

၆၅။ ဒီတစ်ယောက်က ဦးမင်းနိုင်နဲ့အပြိုင် ဦးအေးမြင့်ဆိုတာ
ပါလား။ ဝကြီး စိတ်ထဲမှာမှတ်ထားလိုက်တယ်။

‘ဟာ.. ကိုကျော်ကိုကလည်းဖျား၊ ကျေပုစ္စည်းတွေချပေးဖို့ စဉ်းစား
တုန်းရှိသေးတာကို’

‘ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်မှာ အချိန်ကြာကြာ စဉ်းစားနေလိုမဖြစ်ဘူး
လေ၊ ဒုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲလုပ်ရတဲ့ ခေတ်ပျော် ဟေ့၊ အခု ဦးအေးမြင့်က
ခေါက်ပြန်ပေးအတွက် စဉ်းစားတုန်းရှိသေးတယ်၊ အကွက်မြင်တဲ့ ဦးမင်းနိုင်

က မြင်တဲ့အတိုင်းပ'

ဆိုတော့ ဦးအေးမြင့်လည်း ရှားရှားရှားဖြစ်သွားပြီး . . .

‘အာ. . . ဒီလိုလုပ်လိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲပျော် ပြောတုန်းက ကျေပ်နဲ့ အရင်ပြောထားပြီးမှ’

‘အဲဒါတော့မတတ်နိုင်ဘူး ဦးအေးမြင့်ရေး ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ ထပ် ချချင်ရင်တော့တစ်ခုရှိတယ်၊ ကျွန်တော့သူငြေးနဲ့ပြောကြည့် သူလက်ခံ ရင်သာ’

ဆိုပြီး ဝကြီးဘက်လှည့်ကာ . . .

‘ခြော်. . မိတ်ဆက်ပေးဖို့တောင် မွေးနေတယ်၊ ဒါ. . . ရန်ကုန်က ကျွန်တော့ရဲ့သူငြေး ဦးမြင့်ဦးတဲ့’

ဆိုကာ ကျော်ကိုကလွန်စွာကျိုးစွဲ့ဟန်ဖြင့် . . .

‘ဆရာ၊ ဒါ ကျွန်တော်ပြောပြောနေတဲ့ ဦးအေးမြင့်လေ’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်းမှုပ်နဲ့ . .

‘ခြော်. . ဟုတ်ပြီ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်’

သူစကားကို ဦးအေးမြင့်က . . .

‘နာမည်တော့ တွားဖူးနေတာတွာပါပြီ၊ လူကတော့ ခုမှုမြင်ဖူးတာပါ၊ ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာပဲ’

‘ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ဝကြီး သဘောကျွောရယ်လိုက်တယ်။ ဟိုက မြောက်ပြောနေတာကိုး။ ဒါကို ဦးအေးမြင့်ကပဲ ရှိကျိုးဟန်နဲ့

‘ဒါနဲ့ ဆရာရယ် . . . ဆရာဆိုင်မှာ ကျွန်တော့ဆိုက ပစ္စည်းလေးတွေ တင်ဖို့ အစကတည်းက ဆရာမန်နေဂျာကျော်ကိုနဲ့ ပြောထားရဲ့နဲ့၊ အဲဒါ’

ဆိုတော့ ဝကြီးကလည်း ခံတည်တည်နဲ့ . .

‘ဦးအေးမြင့်ပြောတာဟုတ်လား၊ ကျော်ကို’

ဆိုပြီး ကျော်ကိုဘက် ဘုမသိဘမသိလှည့်မေးလိုက်တော့ ကျော်ကို လည်း ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်လုံးလေးပေကလပ်၊ ပေကလပ် လုပ်ကာ . . .

‘ဟူတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါကျန်တော့ရဲ့ပေါ့လျှော့မှပါ’
‘ပေါ့လျှော့လို့မရဘူးလေ၊ အခုဘယ်လို့လုပ်မှာလဲ’
ဆိုတော့ ကျော်ကိုက လက်ထိုးကိုတောင်ထိုး မြောက်ထိုးလုပ်ပြီး
‘ဟိုလေ။ အခုတစ်ခေါက်ကတော့ ဦးအေးမြင့်ရော၊ ဦးမင်းနိုင်ရော
နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ပစ္စည်းတွေ ပေးတင်ပြီး နောက်မှ ဦးမင်းနိုင်ပစ္စည်းတွေ
ဖြတ်ချလိုက်တာပေါ့ဆရာ’

ဆိုပြီးပြန်ဖြတ်ယောက်။ ဒါကိုဝကြီးကလည်း အလိုက်သင့်ပဲ။ ဦးအေးမြင့်
ဘက်လှည့်ကာ . . .

‘ကဲ . . . ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ’

ဆိုပြီး လူည့်စွှောက်သွားလိုက်တယ်။ ဟူတ်တယ်လေ။ ဆက်နေရင်
လည်း သူဘာမှုသီတာမှုမဟုတ်တာ။ သူနောက်ကမှ ကျော်ကိုရဲ့ခပ်တိုးတိုး
အသံက . . .

‘သူငွေးကတော့ ခင်ဗျားကြောင့် ကျော်ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီ၊ သွားဖျာ
ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ မြန်မြန်ပြန်ယူပြီး လာသာချတော့’

ဆိုတဲ့အသံကြားရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ငါးထားတဲ့
ဆိုင်ခန်းသံးခန်းတွဲဟာ အစကတော့ ကျယ်လှပြီထင်ရပေမဲ့ ချက်ချင်း
ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်သွားတယ်။ ပစ္စည်းစုံတာကလည်း အပ်ချည့်လုံးက
စလို့ အလှကုန်အလယ်၊ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းအစုံရနိုင်တဲ့ တကယ့်ကူစာသု
ယစတိုးကြီးတစ်ခဲ နေ့ချင်းလျချင်း ပေါ့ထွေက်လာတယ်။

ဦးအေးမြင့်စွှောက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရွှေတွေသီးထန်အောင်
ဝတ်ထားတဲ့ မိန့်မကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ဆိုင်ခန်းထဲသီးထန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး အုံအားသင့်ကာ . . .

‘ဟင် . . ဒါက ဘယ်လို့ . . . ဘယ်လို့’

သူခများ ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံးရတယ်။ ဒါကိုကျော်
ကိုက . . .

‘မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒေါ်အေးတင်ရော ပစ္စည်းတွေက ဦးမင်းနိုင်ရော
ဦးအေးမြင့်ရော နှစ်ယောက်လုံး တားလို့ကိုမရဘူး’

‘ဒါ.. ဒါဆို ကျွန်မပစ္စည်းတွေက’

‘အဲဒါတော့ လက်ခံလိုမဖြစ်တော့ဘူးပျော ဒီဆိုင်နဲ့ အကျိုးတူပူး
ပေါင်းချင်ရင်တော့ ရှယ်ယာသာထည့်ပေတာ့’

ကျော်ကိုရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်အေးတင်ဆိုသူ မိန်းမကြီးအားတက်
သွားပြီး . . .

‘ရှယ်ယာ. . . ဟုတ်လား ဘယ်လောကလ’

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက ဝကြီးဘက်လှည့်ပြီး . . .

‘ဆရာ . . . ရှယ်ယာထည့်ချင်လိုတဲ့ ဘယ်လောကဆိုရမလဲဆရာ’

ဆိုပြီး လှည့်မေးတော့ ဝကြီးလည်း ထင်မထားတဲ့မေးခွန်းမို့ အံ့အားသင့်
ပြီး . . .

‘ရှယ်ယာ’

ဆိုတဲ့ အာမေးခိုက်သံထွက်သွားတယ်။ ဒါကို ကျော်တိုက ဒေါ်အေး
တင်ဘက်လှည့်ပြီး . . .

‘က. . . တစ်ရာတဲ့ပျော’

ဆိုတော့ အဘွားကြီးမှုက်လုံးပြားသွားပြီး . . .

‘ဟင် . . . တစ်ရာတောင်’

‘ဆိုင်အခြေအနေကိုကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ မိန်မားကတ်ကနေ
စူပါမားကတ်ဖြစ်အောင် နေ့ချင်းညာချင်းလုပ်မှာ၊ ဒီမှာ ကုန်တိုက်ကြီးလည်း
ဆောက်လိုးမှာဆိုတော့ အင်း. . . ကုန်တိုက်ဖြစ်မှ ဒီငွေ့နဲ့မရတော့ဘဲဖြစ်နေ
မှာနော့’

ကျော်ကို စကားကြောင့် မိန်းမကြီးတွေသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကို
ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးပေါ်ကိုမေ့ကြည့်တယ်။ သူခများစိတ်ကူးနဲ့ ကုန်
တိုက်ဆောက်နေပုံရတယ်။ အတော်ကြာမှ . . .

‘ကောင်းပြု၊ အခေါ်လွှဲလိုက်မယ်’ ဆိုပြီး . . .

ကားကို ပူးခနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ ကားထွက်သွားမှ ဝကြီးလည်း
သက်ပြင်းချိန်တယ်။ ပြီးတော့ သူစတိုးဆိုင်ကို ပြန်ကြည့်မိတယ်။ ဆိုင်အ
ထွက်စင်တွေ၊ အဝတ်အစားချိတ်ဖို့ချိတ်တွေကအစ သူတို့ဘာသာယူလာပြီး

လာချိတ်ကြတယ်။ ဆိုင်ရွှေနယ်စည်းကို မေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်နာမည်
တွေ့ရတယ်။ စတိုးဆိုင်နာမည်ကိုလည်း ကျော်ကိုကပဲပေးထားတာ။

‘လင်စိန်စတိုး။ တဲ့’

အခိုဗာယ် မေးကြည့်တော့ လင်ကမှ ဝယ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ဒီစတိုး
မှာ စိန်အထိဝယ်လိုရတယ်ဆိုတဲ့ သဘော။ ဒါပေမဲ့ မသိတဲ့လူတွေကတော့
ဝက္ခိုးကို သူငွေးကြီးဦးလင်စိန်ဆိုပြီး ခေါ်ရလောက်တဲ့အထိ အောင်မြင်လာ
တယ်။

ဖွင့်ခါစတစ်ရက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ နိုင်ခံရောင်းပေမဲ့ နောက်နေ့
ကစား အရောင်းစာရေးရှစ်ယောက် ခန့်ထားလိုက်ရတယ်။ ဒါတောင် ရှစ်
ယောက်နဲ့ လက်မလည်လို့ ဝက္ခိုးကိုယ်တိုင် ဆင်းရောင်းရသေး။

ဆိုင်ဖွင့်ပြီး သုံးရက်မြောက်လောက်မှာတင် ဆိုင်ရွှေတိုးတက်မှုတို့ မြင်
ပြီး မြို့ပေါ်ကသူငွေးတွေက သူတို့ဆိုင်ထဲ ရှုယ်ယာဝင်ဖို့ တောင်းဆိုလာကြ
တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ၁၀၀။

          x   x   x

နေချင်းလျချင်းပါပဲ။ ဝကြီးခမျာ ဘာမှုမရှိရာကနေ
စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်နဲ့ ငွော်ပေါ်ထိုင်ရတဲ့ဘဝရောက်
သွားတော့တယ်။

ရှယ်ယာဝင်ထားကြတဲ့ ငွေတွေလည်းမရော်နိုင်။
ဆိုင်ကရောင်းရတဲ့ငွေတွေ မရော်နိုင်နဲ့ ဝကြီးခမျာ ငွော်ကြီး
ကြားမှာ ဖျားများနေရတော့တာ။

ကော်ကိုကတော့ လူညွှန်တောင်မကြည့်ဘူး။ အ
ကောင်းစားဝိစကိုတစ်ခွက်နဲ့ မျက်လုံးလေးစင်းပြီးအရှ
သာခံနေတယ်။ သူ့ပုံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကိုအကြံထုတ်
နေပုံရတယ်။

ကော်ကိုကို ကြည့်ပြီး ဝကြီးလည်းစီးရိမ်နေတယ်။
ဒီကောင် တစ်ခုခုလုပ်ပြီး လိမ်ပြီးထွက်ပြီးသွားမှာကိုး။
ဒုံးကြောင့် ဝကြီး ကော်ကိုနှားကပ်ပြီး . . .

‘ဘာစဉ်းစားနေတာလ’

ကျော်ကို ဝကြီးကိုင့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ဘာမှုပြန်မပြောဘဲ ဌိမ့်နေတယ်။ ကျော်ကိုကိုကြည့်ပြီး ဝကြီးလည်းမျိုးမရှုဖြစ်ကာ . . .

‘အခုခံတို့ဟာ ငွေကြေးအတန်အသင့်ချမ်းသာတဲ့ သူငွေးကြီးတွေဖြစ်နေပြီနော်’

ဆိုတော့ ကျော်ကိုက . . .

‘အဲဒါ . . . ကိုယ့်ငွေမဟုတ်ဘဲပျ’

‘အေးလေ . . . ကိုယ့်ငွေမဟုတ်ပေမဲ့ အေးလုံးကိုယ့်ကိုယ့်ကြည့်လို ပုံအပ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲ၊ ငါကတော့ ဒီငွေတွေရှင်းပြီး ဒီထက်တိုးပွားအောင်လုပ်ရမှာပဲ’

သူစကားကို ကျော်ကိုက . . .

‘ဒီမှာကိုဝကြီး အခုကျုပ်တို့လုပ်နေတာ သူများငွေနဲ့သူငွေးလုပ်နေရတာပျ၊ အဲ . . . အဲဒို့မှာတစ်ယောက်ယောက်က ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနဲ့နဲ့တွေ့တွေ့တွေ့ကလည်း ဘုမသိဘမသိ လိုက်တွေ့ကုန်ကြမယ်၊ အဲဒို့တော့ကျရင် ကျပ်တို့ဆီမှာ အခွံပဲကျန်းလို့မယ်၊ ကိုယ်ပိုင်တာဆိုလို ဆိုင်ခန်းတောင်မရှိဘူး၊ ဆိုင်ခန်းကလည်း တစ်လပဲငါးသားတာ၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားသာကြည့် ကျပ်တို့အတွက် အနဲ့ချည်းပဲ၊ သူတို့အတွက်က အမြတ်ချည်းပဲ၊ သူတို့မြတ်ဖို့ ကျပ်တို့က ရောင်းကျွေးနေရသလို ဖြစ်နေပြီ’

ဝကြီး ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ ကျော်ကိုပြောတော့လည်း ဟူတ်သလို အရင်းရှင်များအတွက် ကိုယ်ကပဲရင်းပြီး လုပ်ကျွေးနေရသလို။

‘အဲဒို့တော့ . . . မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်တာလ’

ကျော်ကိုပြီးရင်း ဝကြီးကို မထိတရီကြည့်တယ်။

‘အဲဒို့ငွေတွေ ကျပ်တို့ငွေဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့’

ရာသီဥတုသာယာနေပါသည်။ သစ်ပင်များလည်း စိမ်းလန်းနေပါသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကျပါးနေသော်လည်း လင်စိန်ဆိုင်တွင် လူများကြတ်ကြတ်တိုးနေ၏။

တစ်နေကုန်ပင်ပန်းသမျှ ညာက်ရောက်တော့
ဝကြီးခေါင်းချလိုက်သည်၍ မျှေးခန့်အိပ်ပျော်သွားသည်။
တစ်ရေးစိုး၍ ထဲကြည့်တော့ ကျော်ကိုကို မတွေ့ရ။
ဘယ်သွားနေပါလိမ့်။ ဒီကောင်ညလုံးပေါက်ပ
အရက်လည်သောက်နေလား။

စဉ်းစားမိပြီး ဝကြီးအိပ်ရာပြန်ဝင်လိုက်သည်။ သိပ်
မကြာခင် ကားကြီးများအပြင်းမောင်းနှင်းလာသံကြားရ
၏။ ဝကြီးထမကြည့်ဖြစ်။ သူဘာသာသူ တစ်နေရာကို
မောင်းသွားသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ နောက်မှကားကြီး
များ သူဆိုင်ရွှေ့ဆိုက်ကပ်သံ၊ ဆိုင်တံခါးဖွင့်သံများကြား၍
ဝကြီးအုံအားသင့်သွားသည်။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူ ဆိုင်
တံခါးလာဖွင့်ပါလိမ့်။

‘သူခိုးများလား’

သူစဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် သူအခန်းသို့ ကတိုက်ကရိုက်ပြေးလာသော
အသံ။

ကျော်ကို။ . .

‘ဟောလူ။ ကိုဝါယြိုး ထထာ မြန်မြန်ယာ’

ဆိုတော့ ဝကြီးလည်း အံ့အားသင့်သွားပြီး . . .

‘ဘာ။ ဘာဖြစ်လိုလဲ၊ ဘာဖြစ်လိုလဲဟင်’

‘ဘာဖြစ်တာလဲမမေးနဲ့ အမြန်သာယာ’

ဆိုပြီးလှည့်ထွက်သွားတော့ ဝကြီးလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူ
နောက်လိုက်သွားမိသည်။

‘ဟင်’

မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင် ဝကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဆိုင်ထရှိ
ပစ္စည်းနှိုးသမျှကို ကားပေါ်အကုန်ပစ်တင်နေကြသောမြင်ကွင်းး။

‘ဟင်။ ဒါ။ ဒါကဘာလှပ်’

သူစကားပင်မဆုံးလိုက်၊ ကျော်ကိုက . .

‘ဘာလုပ်လမေးမနေနဲ့၊ ကျူပ်တို့ ဒီပစ္စည်းတွေ ငွေတွေအားလုံး မ,
ပြီးပြေးကြေမယ်’

‘ဘာ’

ကျော်ကိုရဲ့ အာဖြစ်ကားကြောင့် ဝကြီးအံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဘာ။ ဘယ်လို့ တိုဒါတွေ အားလုံးမပြီးပြေးကြမယ် ဟုတ်လား’

‘အေးလေ့ရာ၊ ဒါမှ ဒီပစ္စည်းတွေ ငွေတွေ ကျူပ်တို့ပိုင်မှု’

‘ဘာ’

ဝကြီးထံမှ ကျယ်လောင်သောအာမေခိုတ်သံ။ ကြည့်စမ်း။ ဒါတွေအား
လုံးကို မ၊ ပြီးပြေးမတဲ့။ လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ၊ လူတွေရဲ့အထင်ကြေးမှုတွေ၊
လူတွေရဲ့ အားကိုးအားထားပြုမှုတွေအားလုံးကို အလွှာသံးစားပြုပြီး ထွက်ပြေး
သတဲ့။ ဝကြီးလည်း ကျော်ကိုရဲ့ပြုမှုပုံကိုမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားပြီး . . .

‘ဟောကောင်။ ဒါတော့မင်းလုံးဝမလုပ်သင့်ဘူး’

‘ရှုံး။ . . . တိုးတိုးလုပ်ပါ’

‘မလုပ်နိုင်ဘူး ဟွေကောင်၊ မင်းစဉ်စားကြည့်စမ်း၊ ဒီဆိုင်လေး
တစ်ဆိုင်နဲ့ တိုက်သက်လုံး လူကြီးလူကောင်းလို လုပ်စားလိုရနေတဲ့ဟာကို’
‘ဘာမှုတစ်သက်လုံးလုပ်စားလိုမရဘူး၊ ဆိုင်ခန်းကိုက တစ်လတည်း
ငှားထားတာ’

‘ဟမ်’

ကျော်ကိုစကားကြောင့် ဝကြီး ဘာဆက်ပြောလိုပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်
သွားရသည်။ သူပြောတော့လည်းဟုတ်သား။ ဆိုင်ခန်းက တစ်လတည်းငှား
ထားတာ။

‘ကဲ့့ ခင်ဗျားကို ရှယ်ယာထည့်ထားတဲ့ ငွေ့တွေ့သွားယူ၊ အချိန်ရှိ
တုန်းလစ်ကြရအောင်’

‘ဆိုတော့ ဝကြီးက . . .’

‘မဟုတ်သေးဘူးကွဲ၊ ဒီဆိုင်ခန်းကိုထပ်ငှားရင်’

‘ကျော်စုံစမ်းပြီးပြီ၊ ဘေးနှစ်ခန်းပဲ ပြန်ငှားလိုရမယ်၊ အလယ်ခန်းက
ဦးမင်းနိုင်ဝယ်ထားလိုက်ပြီ’

‘ဟင်း . . ဒါ. . . ဒါဆို’

‘ဒီနေရာမှာ ဒီလိုလုပ်လိုရမှန်းသိတော့ ကျော်တို့ပွားကို ဝင်ဖျက်တဲ့
သဘောပါပဲ၊ မကြာခင် သူ့ရှယ်ယာကို ပြန်ထုတ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးရင်သူဘာ
သာသူ ဒီနေရာမှာ ဆိုင်ပြန်တည်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ကျေရင် ကျော်တို့ဆီ
ဝင်ထားတဲ့ ရှယ်ယာတွေက သူဆီသေချာပေါက် ပြန်ဝင်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ
တော့ကျေမှ ကျေပိုမှာအခွံချည်းပဲရှိမှန်း လူတွေသိကုန်လိမ့်မယ်’

‘ငြော်’

ထိုတော့မှ ဝကြီးရှင်းသွား၏။

‘ကဲ့့ ပြောနေကြားတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေသွားယူချည်ပျော်၊ လစ်ကြရ
အောင်’

ဝကြီးလည်း မပြင်းနိုင်တော့။ အခြေအနေက ကျော်ကိုပြောသည့်
အတိုင်း ဖြစ်နေပြီမို့ လက်မခံလိုမဖြစ်။ ထိုကြောင့်လည်း . . .

x x x x x

လူက ဖြည့်းဖြည့်းလေးအေးနေသည်။ ကုန်ပစ္စည်း
တွေ့ ငွောငွောင်းပြည့်တင်ထားသော ကားပေါ်တွင် ဝကြီး
နှင့်ကျော်ကို ခပ်ဖြိမ့်ဖြိမ့်ကလေး လိုက်ပါလာကြသည်။
မနက်ကျမှ ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်နေသော
လင်စိန်ဆိုင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း လူတွေအံ့အားသင့်မှာ မြင်
ယောင်နေမိသေး၏။

ကျော်ကိုကိုကြည့်တော့ စီးကရှက်ကလေး လက်
ကြားညုပြီး အေးနေ၏။

‘မနက်ကျရင် တို့ဆိုင်ကြီးဟောင်းလောင်းပေါက်
ဖြစ်နေရင် ဟိုလူတွေ ဘယ်လောက်ဆွဲဆွဲခုန်ကုန်မယ်
မသိဘူး။ တို့နောက်လည်း လိုက်ချင်လိုက်လာကြမှာနော့’

ဝကြီး၏ စကားကို ကျော်ကိုကပြီးပြီး ..
‘မသိနိုင်ပါဘူး’

‘ဘာလို’

‘မနေကတည်းက ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်မယ်လို သတင်းလွင့်ယားပြီးသားလေ။
ဒါကြောင့် ကျပ်တို့ပျောက်သွားတာ သူတို့ချက်ချင်း မသိနိုင်သေးဘူး’

‘ဉာဏ်’

ဉာဏ်။ တယ်လည်းအကွက်စွဲတဲ့ကောင်ပါလား။ ဒီလိုပိုးနှောက်မျိုး
နဲ့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်သာ လုပ်စားလျှင် အစောကြီး ကြီးပွားတိုးတက်
နေမှုမေကန်ပင်။ အခုတော့။

‘အေးပျား . . . ကျပ်လည်းစဉ်းစားမိတယ်’

ကျော်ကိုရွှေစကား။ ဝကြီးရွှေကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့လုပ်နေရတာ ကျပ်တော့မှန်း
လာဖြူ’

‘အဲဒီတော့’

ကျော်ကို စီးကရော်ကို ရှိုက်ဖွားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုမော့၍
မိုးခိုးမှတ်ထုတ်ရင်း . . .

‘ဒီကပြန်ရင် ကျွန်တို့အမှန်တကယ် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်
စားတော့မယ်ဗျာ’

ကျော်ကိုရွှေ စကားကြောင့် ဝကြီးဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ ကျော်ကို
လက်ကိုခွဲရင်း . . .

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ၊ ဟား ဟားဟူတ်တယ်ကွာ၊ ဒီကပြန်ရင်
တို့ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်စားကြတာပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့
ဘာလုပ်စားကြမှာလဲ’

‘အင်း . . . ကျွန်တော်လည်းစဉ်းစားတယ်၊ ဟိုမှာကလည်း ကိုယ်ပိုင်
တို့က်ခန်းက ရှိုနေပြီပဲ၊ ဒီတော့ ဒီကပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဟိုမှာ စတိုး
ဆိုင်ပဲ ပြန်ဖွေ့ကြရအောင်’

‘ကောင်းလိုက်လေကွာ . . . ဈေးရောင်းရတာ ငါဝါသနာပါပါတယ်ကွာ
နောက်ပြီး မင်းအကြံအစည်းသာပေါင်းပြီး တို့လင်စိန်ဆိုင်ကို ပြန်ထဲ
ထောင်ရင် မကောင်းဘူးလား’

သူစကားကို ကျော်ကိုက ခေါင်းခါရင်း . . .

‘မကောင်းဘူးပျ’

ဝက္ခီးမျက်မှောင်ကြတ်ရင်း . . .

‘ဘာဖြစ်လိုလဲ’

ကျော်ကိုက နေရာပြင်ထိုင်ရင်း . . .

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲပျ၊ လင်စိန်ဆိုတာ လိမ့်စဉ်ကိုပြောတာ’

‘ဟင်’

‘အဲဒါကြောင့် ဆိုင်နာမည်ပြောင်းရမယ်’

ဝက္ခီး ခေါင်းကုတ်၍စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဟုတ်သား။ လင်စိန်ဆိုတာ

စကားလိမ့်နှင့် လိမ့်စဉ်ကိုပြောတာပဲ။ ဘာမှ လင်ဝယ်ပေးရင် စိန်ထိရတာ

မဟုတ်။ ဝက္ခီးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ နောက်မှ . . .

‘ဒါနဲနေပါညီ၊ ဝါတိုက ဘယ်အထိရောက်မှ လွှတ်လပ်မှာလဲ’

သူအမေးကို ကျော်ကိုက ပြီးရယ်လိုက်ပြီး . . .

‘ဟား ဟား မဝေးတော့ပါဘူးပျ၊ ဟောဟိုးမှာမြင်နေရတဲ့ မော်လ

မြိုင်တံတားကြီး ကျော်သွားရင်ရပါပြီ’

ဝက္ခီးကြည့်လိုက်တော့ ဒိုင်းဝန်ကွင်းကနေ မော်လမြိုင်တံတားဘက်
ကို ကားကတွေ့နေပြီ။ ကျော်ကိုက တံတားကို လက်ညီးထိုးရင်း . . .

‘အဲဒီတံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးရင် ဂျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လို့မှ
လိုက်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး၊ မော်လမြိုင်မြို့က ကျုပ်တို့ထွက်သွားပြီလေ၊ အဲဒီ
တံတားကြီး၊ ဟင်’

ကျော်ကို စကားပင်မဆုံးလိုက်။ အဲ့အားသင့်စွာ သူစကားရပ်သွား၏။

ဝက္ခီးလည်း တံတားကိုကြည့်လိုက်တော့ . . .

‘ဟာ’

ညအချိန်မှာ ပိတ်ထားသော တံတား၊ ကားက တံတားနားကိုခနဲ
ရပ်သွား၏။ ထိုအတူ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် သူတို့ကားဆီ
တရွေ့ရွှေ့ချဉ်းကပ်လာသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်နှင့်လုံခြုံရေးများ။

သူတို့အားလုံး အကွက်စွေ့စွေ့စဉ်ပေမဲ့ တံတားကြီး ညအချိန် ဖြတ်

ညာထာဝါစာ 107

သန်းမှမရှိစေရန် ပိတ်ထားကြောင်းကိုတော့ မူးလျှော့လေပြီ။
ဂေါက်ဂက်၊ ဂေါက်ဂက်။ ခြေသံများ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ။
ဝက္ခိုးနယူးမှ ခွဲးများသီးထလာသည်။ ကော်ကိုကို ကြည့်တော့လည်း
မှင်မပျက် စီးကရက်ခဲ့ထားသော်လည်း လက်များတဆတ်ဆတ်တုန်နော်
သည်။

ဝက္ခိုး သူနယူးပေါ်စိမ့်ထွက်နေသော ခွဲးများကို လက်နှင့်ပင်သပ်
လိုက်သည်။ သူလက်၊ သူမျက်နှာနားရောက်တော့ အနုတစ်ခုသူရမိ၏။
အောင်အောင် လက်ကိုထပ်နမ်းကြည့်သည်။ မှန်၏။ ထိုအနုံကို သူတစ်ခါရ
ဖူးပြီဖြစ်သည်။ အသေအချာ ထပ်နမ်းကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။
လက်ထိုင်နံ့ ၁၀၇

အကြည်တော်